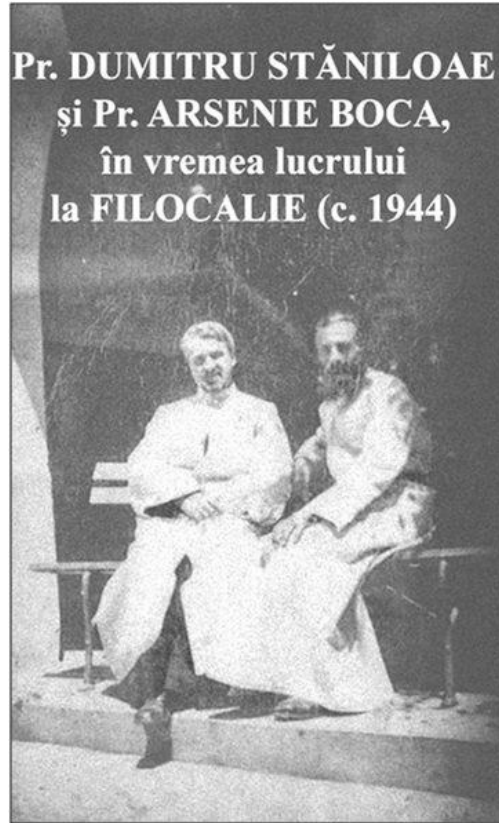
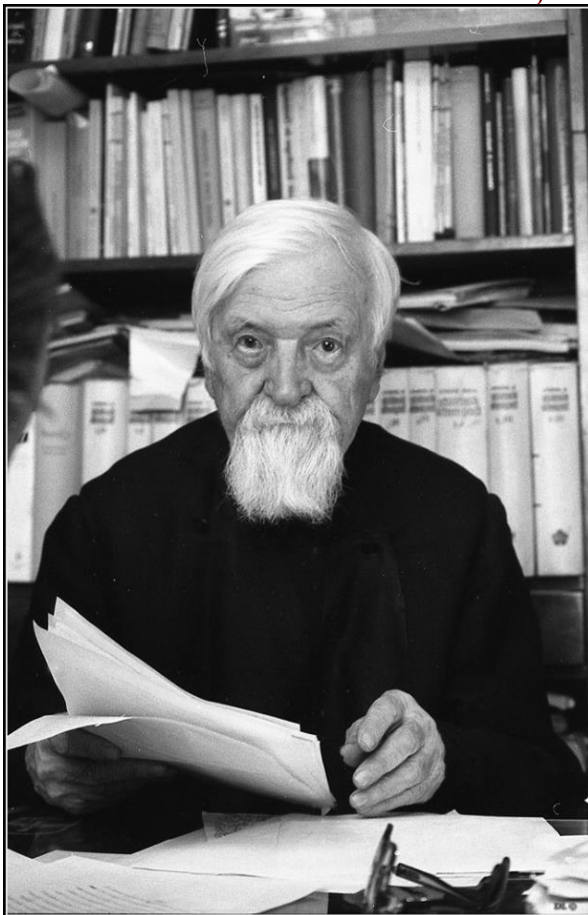

PĂRINTELE STAVROFOR PROFESOR DOCTOR DUMITRU STĂNILOAE
ȘI

Părintele Arsenie Boca

o relație demitizată

ȚĂLCĂȚOR+PROFESOR $\neq$ scrib+sponsor+ $\frac{1}{2}$ ucenic

I. CUPRINS

I.	CUPRINS	2
II.	INTRODUCERE	3
III.	PĂRINTELE STAVROFOR PROFESOR DOCTOR DUMITRU STĂNILOAE	4
A.	L-a iubit de la început	4
B.	Să nu ne mirăm	13
C.	S-a mâhnit, tot din iubire	21
IV.	LOCUIŢELE CONVIEŢUIRII PĂRINTELUI ARSENIE BOCA CU MAICA ZAMFIRA	30
V.	PĂRINTELE PROFESOR DUMITRU STĂNILOAE, MAICA ZAMFIRA ŞI PĂRINTELE ARSENIE BOCA – PRIGOANA COMUNISTĂ	41
A.	În timp ce Părintele Profesor Dumitru Stăniloae se chinuia în închisoare	41
1.	Wikipedia	41
2.	George Enache	41
3.	Ilie Tudor	44
4.	Lidia Stăniloae	45
B.	(spre satisfacţia Maicii Zamfira)	56
C.	Părintele Arsenie Boca era colaborator favorit al Securităţii şi regimului comunist	59
VI.	ÎNCHEIERE	97

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

A. L-A IUBIT DE LA ÎNCEPUT

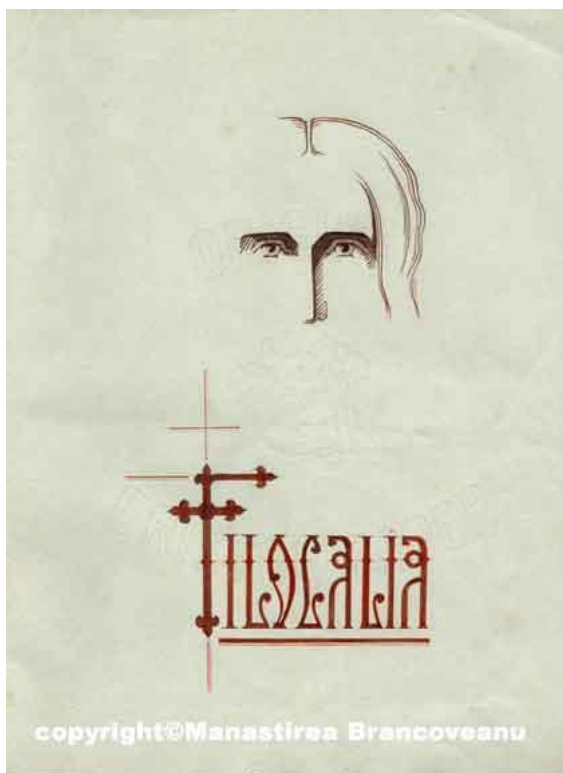
deci nu poate fi acuzat de invidie

Aprecierea din cartea domnului Florin Duțu:

„Despre viața părintelui Arsenie nu este necesar să vorbim, căci asprimea ei este cunoscută și nu vrem să-l supărăm lăudându-l. Cuvântul său pornește din neclintirea de stâncă a celui ce nu se târguiește și nu se clatină ca trestia bătută de vânt, ci este întreg cum îi este vorba: curat, opus oricărei patimi și oricărui gând de mândrie [...]. Prin ceea ce a făcut din sine și prin ceea ce propovăduiește este o vie restaurare a celui mai autentic duh ortodox [...]. Părintele Arsenie arată cât de mult se poate înflăcăra prin trăire tot tezaurul dogmaticii și al disciplinei răsăritene”.

Părintele Dumitru STĂNILOAE (1903-1993)¹

Atât de mult l-a iubit, încât a îngăduit (ca un favor pentru contribuția financiară, deși era ceva ciudat pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae atât de atașat de gustul autentic Ortodox), să-i facă și prima copertă la tâlcuirea atât de importantă și frumoasă pe care a făcut-o preacucernicia sa la Filocalie.

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul, în alte tablouri, fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catholicism (Ortodoxii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catholicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

În cartea Părintele Arsenie Boca, mărturia : părintelui Pantelimon (de la Ghighiu), pag. 62: „Puterea lui era mai ales în ochi. Când te privea, te paraliza” (hipnotiza)²

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală pentru editarea Filocaliei, a Părintelui Arsenie Boca, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei

¹ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989)* - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, coperta I, verso.

² Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 10.

publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Ucenicii Părintelui Arsenie Boca aduc în favoarea ideii lor, că preacuvioșia sa ar fi ctitorul Filocaliei Românești următoarele două cuvinte ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, pe care, însă am dori să el cercetăm mai în amănunțime, în întreaga lor semnificație:

Cuvintele înainte la edițiile din 1946 și 1947 de la volumele I și II ale Filocaliei:

De încheiere câteva informații despre împrejurările traducerii și ale tipăririi.

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. În traducere am căutat să folosesc pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizării.

Un cald cuvânt de mulțumire trebuie să aduc P. C. Părinte Ieromonah Arsenie, de la Mănăstirea Brâncoveanu, bunul meu student de odinioară, care mi-a rămas mereu aproape. P. C. Sa a binevoit să scrie după dictatul meu cea mai mare parte din traducere la prima ei redactare. În afară de aceasta, prin prezența aproape neconținută și prin stăruința ce-a pus-o pe lângă mine de-a face această traducere, mi-a alimentat curajul în mod considerabil ca să pot duce până la capăt o muncă atât de ostenitoare, pe care altfel nu cred că ași fi săvârșit-o. Iar după ce din prima ediție a vândut 800 exemplare, prin abonamentele făcute pentru a doua, mi-a dat imboldul hotărâtor să o tipăresc din nou. Tot P. C. Sa a executat și coperta.

Mulțumesc de asemenea și acelor suflete curate ale unor smeriți credincioși, cari au ajutat în mod anonim la tipărirea acestei ediții.³

[...]

În mod special sunt dator să mulțumesc:

I.P.S. Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, care a acceptat tipărirea acestui volum în Tipografia Arhidiecezană și, cu larga înțelegere ce-o arată neconținut oricărei fapte de cultură, a promis angajarea a cel puțin 300 exemplare din acest volum pentru bibliotecile parohiale;

P.S. Episcop al Oradei Dr. Nicolae Popovici, care, cu entuziasmul și cu promptitudinea ce-l caracterizează, a ajutat efectiv la tipărirea acestui volum prin suma ce mi-a trimis-o deodată pentru 200 exemplare din vol. I, ed. II, datorită căreia am putut plăti o parte din hârtie, și prin acoutul apreciabil ce mi l-a pus la dispoziție pentru 250 exemplare din volumul de față, cu ajutorul căruia am achitat o parte din cheltuielile tiparului.

Prin asigurarea ce mi-a dat-o că va merge cu acest număr de exemplare până la tipărirea completă a operei, P.S. Sa îmi va fi un îndemnător și un susținător principal la tipărirea tuturor volumelor.

Ajutorul hotărâtor la tipărirea acestui volum l-a dat însă iarăși bunul meu fost student, ieromonahul Arsenie de la mănăstirea Brâncoveanu.

Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa, am putut face față unor greutăți ce se ridicau ca munții în calea tipării acestui volum. P.C. Sa poate fi numit pe drept cuvânt ctitor de frunte al Filocaliei românești. După imboldul ce mi l-a dat neconținut la traducerea acestei opere, acum susține cu putere neslăbită lucrarea de tipărire. Dacă Dumnezeu va ajuta să apară întreaga operă în românește, acest act va rămâne legat într-o mare măsură de numele P.C. Sale și de mișcarea religioasă pe care a trezit-o în jurul mănăstirii de la Sâmbăta de Sus,

³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. XI-XII.

*pe cele mai autentice baze ale tradiției ortodoxe și cu mijloacele cele mai curate duhovnicești, ale învățaturii stăruitoare și ale dragostei de suflete.*⁴

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu este ctitorul (unicul ctitor al) Filocaliei, cu atât mai puțin inițiatorul, ci **unul dintre** ctitorii de frunte, contribuția sa la Filocalie fiind o binefacere financiară pomenită ca o încurajare și un imbold. Preacuvioșia sa nu este vreun participant intelectual, nu are vreo contribuție teologică sau de împreună-tâlcuitor, ci doar un mare sprijinitor organizatoric, psihologic și dactilografic de frunte, pentru primele două volume. Părintele Arsenie Boca a adus un singur manuscris vechi, folosit pentru comparare, iar cunoștințele precare de limbă greacă ale sfinției sale l-au făcut neputincios pentru vreo contribuție lingvistică.

În lista (întocmită cu atâta acrivie de marele admirator al sfinției sale, Părintele Nicolae Streza Zian) lucrărilor copiate de diaconul Zian Boca se află doar 1 singur manuscris legat de Filocalie:

*«Cuvinte din Filocalie»: Anul 1853. Are 267 de foi, 41x26 cm între 36-38 rânduri pe o pagină., scriere îngrijită de caligraf*⁵

Lucrul acesta este de înțeles, având în vedere că Părintele Arsenie Boca, din câte am aflat mai sus, a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile ca să facă alte activități, printre care și copierea de texte românești (lista pomenită mai sus arată aceasta și este explicabil, fiindcă nu știa greaca):

*Țin minte că Părintele Arsenie mi-a spus că el nu știe bine greaca și a uitat, dar să mă duc la Părintele Olimp Căciulă de pe strada Polonă, care moare de foame, și să îmi facă el traduceri și eu să-i plătesc*⁶.

Astfel că este evident că nu avea cum să traducă împreună cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae Filocalia. Acesta este un exemplu tipic din lista exagerărilor legendare cu care își alcătuiesc ucenicii sfinției sale cărțile biografice, pentru a-l pune în top-ul personalităților publice internaționale ca pregătire intelectuală, artistică, viață duhovnicească și facere de minuni.

Datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza). De aceea

*nici Părintele Stăniloae, nici altcineva nu a remarcat aportul Părintelui Arsenie la traducerea unor cuvinte grecești în românește, [și aceasta fiindcă –n.n.] nu știa greaca [...].Știa însă multă filozofie și teologie, însă rusește puțin și foarte bine limba franceză.*⁷

Deci este limpede, dacă nici Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu a remarcat aportul (preacernicia sa fiind chiar cel care a făcut tâlcuirea și atât de smerit și recunoscător, dorinic să-l propulseze în opinia publică pe Părintele Arsenie Boca) înseamnă că nici nu a avut vreun aport, chiar dacă ucenicii hipnotizați ai sfinției sale se dau peste cap pentru a dovedi că este cel mai important autor intelectual al Filocaliei Românești:

La acest amănunt foarte important, vine cu mărturia sa Părintele Ioan Mișu, fost paroh în Șura Mare de lângă Sibiu, fiu al fratelui doamnei Maria Stăniloae. Părintele trăiește și acum în Șura Mare. El a scris monografia comunei Șura Mare, și printre fotografiile a pus și binecunoscuta poză, în care Părintele Arsenie este alături de familia Stăniloae. Sfinția sa mi-a spus că, în 1944, prin primăvară, în căminul cultural din Șura Mare, pe mesele lungi de pomeni sau

⁴ **Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE**, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

⁵ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

⁶ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

⁷ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

nunți, era întinsă Filocalia. Adică erau manuscrise, erau cărți, erau ciorne ale textelor sfinte. Peste ele și prin ele își purtau mâinile ca doi dirijori de orchestră sau doi prestidigitatori: Părintele Stăniloae și Părintele Arsenie⁸.

Fotografiile și prestidigitația nu pot fi vreun argument rațional pentru o contribuție intelectuală, măcar de lingvist, ca să nu mai vorbim de teolog, a Părintelui Arsenie Boca la Filocalie. În acest sens avem mărturiile foarte bine asociate cu un simț duhovnicesc fin de observație, ale doamnei Lidia Stăniloae. Suntem încredințați că inclusiv Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu ar fi fost de acord ca cineva să creadă că mult ostentivitatea sa lucrare de tâlcuire a Sfinților Părinți se poate face prin prestidigitație, sau că ar fi fost el însuși vreun prestidigitator, chiar dacă Părintele Arsenie Boca se manifestă astfel [PRESTIDIGITAȚIE s. f. Arta și tehnica de a produce iluzii (optice) prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinilor; scamatorie. – Din fr. Prestidigitation. Sursa: DEX '98 –n.n.] în mai toate activitățile precuvioșiei sale.

De altfel fiica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae ne arată foarte concret și cum a fost tâlcuită Filocalia și contribuția preară a Părintelui Arsenie Boca:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri [pentru Părintele Profesor Dumitru Stăniloae – n.n.] .

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți [...] Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să talmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa. [...]

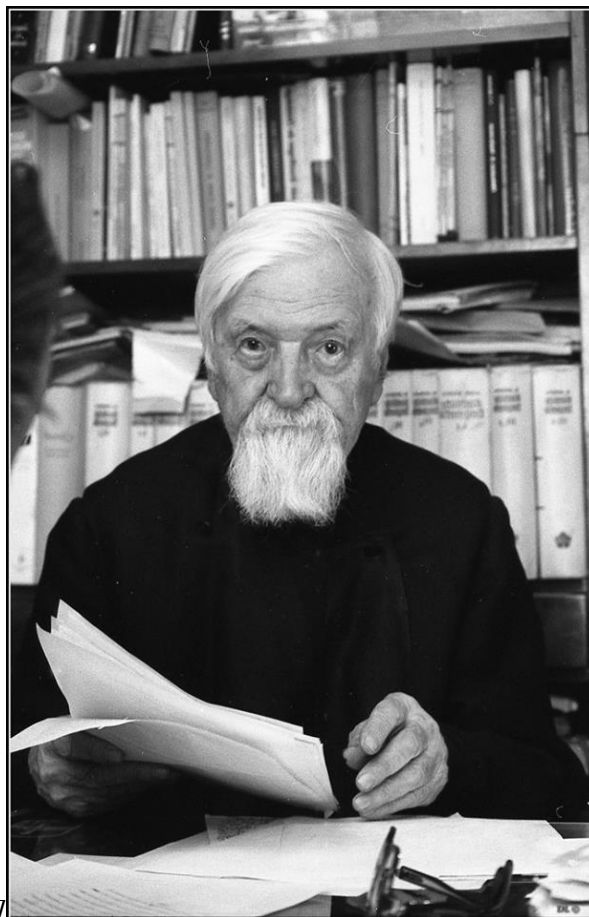

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

⁸ Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 46.

[...]

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], .

Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă.

Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță.

Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!”

Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.⁹

⁹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

Părintele Profesor Dumitru Stăniloae îl pomenește pe Părintele Arsenie Boca și în introducerea la volumul al 4-lea din Filocalie, tot pentru contribuția sa bănească:

*Prefață[...]**Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care Li exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea, rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.***

Iar P. C. Păr. Ieromonah Arsenie, cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae, a continuat să dea același sprijin hotărâtor prin abonamentele făcute.

Tuturor le aduc cele mai călduroase mulțumiri în Domnul.

Prot. D. STĂNILOAE¹⁰

Măhnit pentru căderea Părintelui Arsenie Boca de la viețuirea și învățătura Ortodoxă, la reeditarea Filocaliei la editura Harisma, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae face o nouă introducere a primelor patru volume, cu ocazia Sfințelor Paști ale anului 1992, în care nici nu mai pomenește despre contribuția bănească a preocupărilor sale la Filocalie nici măcar pentru primele două volume (dacă era cu adevărat vreun cititor intelectual și/sau mărturisitor împotriva totalitarismului ateu, cu atât mai mult l-ar fi pomenit, fiindcă atunci era o mare modă supraaprecierea celor marginalizați, cu atât mai mult a luptătorilor anticomuniști).

E adevărat că Părintele Profesor nu mai reia introducerile vechi de la Filocaliile 1-3, înlocuindu-le cu un scurt studiu științific, identic pentru primele 4 volume. Am putea spune că acesta este motivul nerepomenirii binefăcătorilor primei ediții: mutarea accentului de pe financiar pe patristică. Însă surpriza cea mai mare apare când își exprimă dorința, înainte de a se duce la Domnul (5 octombrie 1993) ca pentru Filocalia 4 (pe lângă studiul pomenit mai sus) să se reintroducă prefața din prima ediție, dar să fie scoasă pomenirea Părintelui Arsenie Boca.

Aceasta a făcut-o, desigur, nu din resentiment față de fostul ucenic (ce rău a putut să-i facă ieromonahul caterisit neascultându-i sfaturile? Pe sine s-a vătămat și s-a pierdut), și nici din invidie (ce invidie ar fi avut avea pe un biet anonim hipnotizator – cum era atunci Părintele Arsenie Boca – cu lucrări „teologice” de grădiniță, față de sine – un renumit academician, socotit ca cel mai mare teolog al secolului XX?). Este un mesaj discret către Ortodocși care ne atrage atenția că nu este de acord cu evoluția de la Prislop și, în același timp, o responsabilitate din frica de Dumnezeu ca nu cumva să credem că este părtaș gravelor abateri de la Sfinții Părinți atât de vizibile la așezământul Drăgănescu. Gestul său iubitor de adevăr și delicat este un rod al înțelegerii preacucerniciei sale provenite din cunoștință (dobândită din tâlcuirea scrierilor insuflate de Sfântul Duh – despre viața duhovnicească și teologie) și experiență (a unei lucrări lăuntrice echilibrate prin smerenie) timp de 90 de ani.

Așadar nu din nerecunoștință, ci din adâncă cunoștință a fenomenului de la Prislop.

După cum vom vedea mulțumește după atâția ani, din nou, tuturor, iar din zona Aradului (unde era Mănăstirea Prislop) pomenește un adevărat trăitor și mărturisitor al Ortodoxiei (P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea), și pe episcopul Andrei (tocmai cel care l-a oprit de la slujirea preoțească pe pictorul de la Drăgănescu). Ștergând numele Părintelui Arsenie Boca din lista binefăcătorilor, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae arată (indirect) că preocupările sale nu este un adevărat mărturisitor împotriva totalitarismului ateu și de aceea nici nu este vrednic a fi pomenit alături de Preacucernicul Părinte Dr. Ilarion Felea și †PS Andrei, episcopul Aradului (sub a cărui ascultare ar fi trebuit să se afle starețul de la Prislop). Iată cum este scris în reeditarea primei prefețe:

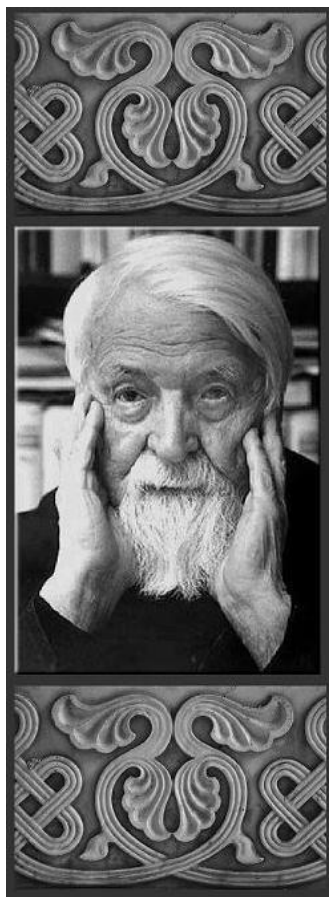
Prefață(*Am introdus această prefață în acord cu dorința autorului)[...]**Greutăților materiale ale tipăririi le-am putut face față în mare măsură prin ajutorul dat de I. P. Sf. Patriarh Iustinian, care a binevoit, cu o promptă înțelegere, să dispună plasarea a trei sute exemplare din primele 3 volume (câte o 100 din fiecare) între preoții, din Arhiepiscopia. Bucureștilor, act pentru care Li exprim întreaga mea grațitudine. P. S. Episcopul Nicolae al Clujului de asemenea a angajat pentru eparhia Sa 100 exemplare. Un însuflețit sprijinitor și răspânditor al cărții s'a arătat P.C. Păr. Dr. Ilarion Felea*(*Săvârșit din viață în închisorile totalitarismului ateu), rectorul Academiei teologice din Arad, la îndemnul P.S. Sale Episcopului Andrei.***

¹⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Sibiu, 1948, pp. V-VII.

Observăm între cele două prefețe trei diferențe:

- Nota prin care se arată că reintroducerea prefeței primei ediții se face la dorința Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, deci și modificarea ei este conform testamentului duhovnicesc al sfinției sale;
- Nota prin care se arată sfârșitul cinstit de mărturisitor al Părintelui Ilarion Felea;
- Scoaterea pomenirii ieromonahului Arsenie Boca. Aceasta nu este o greșală de tipar, deoarece vedem că mulțumirile finale adresate tuturor sunt păstrate. Dezamăgirea pe care i-a provocat-o prin căderea de la linia filocalică, patristică și Ortodoxă Părintele Arsenie Boca îl oprește pe mult smeritul, delicatul și recunoscătorul profesor să-i mai adreseze vreo mulțumire, atrăgându-ne în felul acesta și nouă atenția asupra pericolului pe care îl întâmpina dacă păstrăm orice legătură de evlavie față de pictorul de la Drăgănescu, în afară de a ne ruga pentru izbăvirea lui de consecințele căderii, dar aceasta, desigur, dacă ne dă blagoslovenie duhovnicul, ca nu cumva să intrăm în luptă cu duhurile ce l-au amăgit și înșală prin imaginea falsă a lui o țară întreagă.

Nu numai acestea sunt dovezile că Părintele Arsenie Boca nu a avut vreo contribuție duhovnicească la Filocalia Românească. Însuși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne arată (chiar în citatul de mulțumire adresat contribuitorilor la acest monument duhovnicesc) că sfinția sa a fost singurul tâlcuitor al textului actual al Filocaliei, după textul grec, iar Părintele Arsenie Boca (care a adus doar un singur manuscris românesc din cele cu care au venit alții pentru comparare) nu a avut nici cel mai mic aport. Cei care au schițat o altă traducere au fost doar episcopul Gherasim Saffirin și Părintele Ieromonah Serafim Popescu, starețul Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, care a și adus mult mai multe manuscrise, față de pictorul de la Drăgănescu:

La traducerea primului volum grec (adică până la Sf. Maxim Mart. inclusiv), am avut alături și traducerea episcopului Gherasim Saffirin, procurându-mi o copie după manuscrisul de la Mănăstirea Frăsinei. Traducerea am făcut-o după textul grec. Versiunea episcopului Gherasim Saffirin ne-a fost numai un mijloc auxiliar, folosit mai ales la locurile obscure, pentru a vedea cum le-a înțeles și el. La Antonie, Evagrie (afară de „Tratatul despre rugăciune”), Ioan Casian și Isaia am avut și o primă schiță de traducere a P. C. Păr. Ieromonah Serafim Popescu, de la Mănăstirea Brâncoveanu. De asemenea la unele scrieri am folosit și copii de pe manuscrise românești mai vechi de la Atos, aduse de P. C. Sa și de Părintele Arsenie. In traducere am căutat să folosesc [nu să folosim, cum ar fi spus dacă și Părintele Arsenie Boca ar fi participat la traducere – n.n.] pe cât s'a putut un vocabular înțeles de toți și nu prea depărtat de cel tradițional. Dar în unele locuri am recurs și la câte un termen mai nou, de dragul precizunii.

Ca să vedem și cât de mică este contribuția manuscrisului adus de Părintele Arsenie Boca de la Sfântul Munte, să îl comparăm cu ce manuscrise a folosit Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, numai pentru desluși paternitatea unui text din Filocalie. Pe cel adus de Părintelui Arsenie Boca nu-l pomeniște decât trecător, din politețe, fiindcă sursa de tâlcuire și-a căutat-o în originale, nu în copieri de ici și colo. Vom înțelege astfel că Preacucernicul Teolog, laudând pe ceilalți, de fapt și-a ascuns din smerenie munca uriașă științifică și duhovnicească în spatele recunoștinței față de cei ce au adus măcar și un mic ajutor, chiar ne semnificativ, sau nefolosit. Noi să-i urmăm exemplul și să-i fim recunoscători cu recunoștință adâncă lui, dar cu un discernământ dornic de adevăr să observăm minora, de fapt, în realitate, doar bănească, a bietului înșelat de la Prislop.

Iată manuscrisul adus de la Sfântul Munte de Părintele Arsenie Boca:

¹¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, București, 1994, pp. 9-11.

Iată o mică parte din manuscrisele folosite de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae:

Filotei Sinaitul a trăit în aceeași mănăstire a Rugului Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Muntele Sinai, ca și Isichie. 1 Și se pare că tot cam în aceeași vreme cu Isihie, după cum rezultă din înrudirea preocupărilor și din faptul că în unii codici „Capetele despre trezvie” ale lui Filotei sunt așezate chiar înainte de ale lui Isihie Sinaitul. 2 În orice caz el nu e una și aceeași persoană cu patriarhul Filotei al Constantinopolei, din veacul 14-lea, căci e citat pe la începutul v. 14 de Grigorie Sinaitul și încă imediat după Isihie Sinaitul. 3 Se cunosc până acum două scrieri ale lui Filotei Sinaitul s 1. „Capetele despre trezvie”, 4 publicate în Filocalia greacă (vol. I, ed. II, p. 366—374), pe care o traducem în acest volum, și 2. „Despre poruncile Domnului nostru Iisus Hristos” 1 (în Migne, P. G. 154, 729—745, după Thesaurus asceticus al lui P. Poseinus, Paris 1613). 2 Dar până la o cercetare amănunțită a mai multor manuscrise nu se poate spune care a fost textul genuin, în special al primei scrieri, sau dacă diferite alte scrieri, pe cari ni le indică cataloagele codicilor greci din diversele biblioteci sub numele lui Filotei, sunt scrieri deosebite de-ale lui, sau numai părți din scrierea de la Nr. 1.

De pildă în Migne P. G. 98, col. 1369—1372 se dă începutul mai extins al unei scrieri care începe cu cuvintele „Câți în Hristos ne-am botezat”. 3 Dar în cuprinsul acestui fragment găsim și primul cap al textului din Filocalia. Ar rezulta deci că în cod. Nan. 95 s’ar cuprinde un text mai larg al scrierii din Filocalia. Totuși sfârșitul textului din cod. Nan. 95 coincide cu sfârșitul cap. 11 al textului din Filocalia. 4

Pe de altă parte cele două scrieri cuprinse sub numele lui Filotei în cod. Moscv. 30, după începuturile ce se dau la Migne P. G. 154, 717—718, n’ar fi decât două părți ale „Capetelor despre trezvie” din Filocalia greacă. 5 La Migne P. G. 98, 1371—72, se mai dau din cod. Nan. (venețian) 95, afară de începuturile și sfârșiturile scrierii din Filocalia, cuprinsă în acel cod. în fol. 93 a—99 b și a scrierii „Poruncile Domnului”, cuprinsă în fol. 113 b—125 a, încă și începuturile și sfârșiturile altor două scrieri între fol. 99b—113a și 113a—f. 113b. 1 Se prea poate însă ca și aceste două scrieri din urmă — dintre cari ultima pare extrem de scurtă — să nu fie decât tot părți din „Capetele despre trezvie” dată în Filocalia greacă.

O altă chestiune este cea a numărului de capete, în care este împărțită scrierea dată în Filocalia și a ordinii acestor capete.

Împărțirea textului în 40 capete, așa cum îl avem în Filocalia greacă, nu pare să fie comună tuturor codicilor. După notița 20 din Migne P. G. 154. 717—718, mai mulți codici din biblioteca vieneză și pariziană (între cari cod. Nr. 1091), ar cuprinde scrierea aceasta împărțită în 40 capete.

Manuscrisul Nr. 2012 din Acad. Rom. ne dă însă traducerea acestei scrieri în 37 capitole, aranjate altfel decât în textul din Filocalia greacă. Comparând textul cap. 30 din Vat. 730, f. 193v (dat de J. Hausherr, Op. c. p. 141 (54), constatăm că el corespunde nu cu cap. 30 din textul din Filocalia gr., ci cu cel din Ms. Acad. Rom., care la rândul său corespunde cu cap. 34—36 din textul Filoc. gr.

De aci ar urma că Vat. 730 ne dă un text împărțit și aranjat la fel cu cel după care e tradus textul rom. din Bibl. Academiei române.

Toate acestea sunt semne că Filotei este un autor vechi, căci daci ar fi scris prin v. 14, nu ar fi fost cu puțință atâtea variațiuni între codici în privința textului acestei scrieri.

Dăm mai jos și o paralelă între capetele textului din Ms. Academiei române și cel din Filocalia greacă, după care ne-am ținut noi:

[urmează paralela tuturor capitolelor din Ms. Acad. Rom. și Filocalia greacă... — n.n.]

Numai cap. 19 din Filocalia greacă nu l-am putut identifica între cap. din Ms. Acad. Rom.

¹² Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 80.

Învățătura duhovnicească a lui Filotei este foarte apropiată de a lui Isihie, amândoi fiind înrudiți sufletește cu Ioan Scărarul. Dar între Isihie și Filotei sunt și oarecari deosebiri. [și începe analiza duhovnicească a deosebirilor – n.n.]¹³

Nicăieri în scrierile, predicile sau picturile Părintelui Arsenie Boca nu am văzut atâta seriozitate, studiu amănunțit până la capăt și căutare cu sârguință a adevărului, ori în privința celor mici, ori în privința celor mari. De unde se vede că nu are cum să aibă vreo contribuție la minunata lucrare, cu osteneală și iubire de adevăr, a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae. Și scriind acestea nu am vrea să facem un cult al personalității Preacucerniciei sale, fără aprobarea Sfântului Sinod, deși cu adevărat este model de cunoaștere și sfințenie Ortodoxă. Dar nici nu putem lăsa să fie batjocorit de superficialul semidoct de la Drăgănescu. Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni. Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele preacucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește, descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

Când a fost întrebat, înainte de moarte, de un medic, cum poate să-i demonstreze zămisirea din Fecioară a Domnului nostru Iisus Hristos, a început să plângă zicând: „Cine sunt eu ca să pot vorbi de aceasta?”. Medicul a îngenuncheat plângând și el, strigând: „Acum cred și eu că Hristos S-a născut din Fecioară!”

Părintelui Arsenie Boca s-ar fi arătat atotcunoscător, fulgerându-l cu privirea ca să îl facă ucenic al său, silindu-l să creadă mai mult în capacitățile sfinției sale extrasenzoriale de cuceritor, decât să se smerească și să se mântuiască.

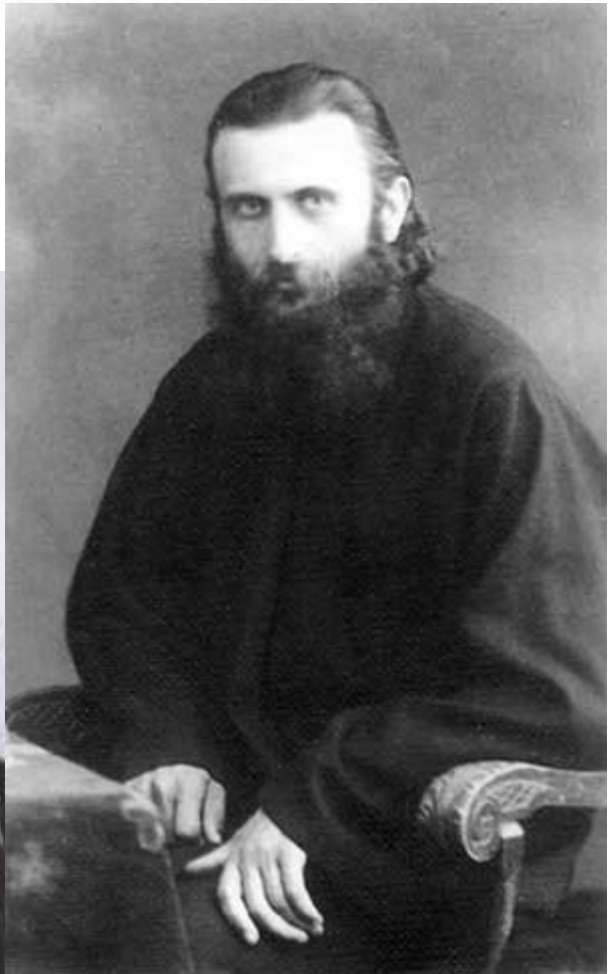
---

¹³ **Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE**, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 94-98.

că Părintele Arsenie Boca a fost apreciat ca evlavios de oameni ai de vârf duhovnicesc ai Bisericii, mai înainte de a cunoaște amăgirea lui. Nici chiar Sfinții nu sunt infailibili. Mai avem un caz celebru: Grigori Efimovici Rasputin care a înșelat pe Sfinții Mucenici Romanov:

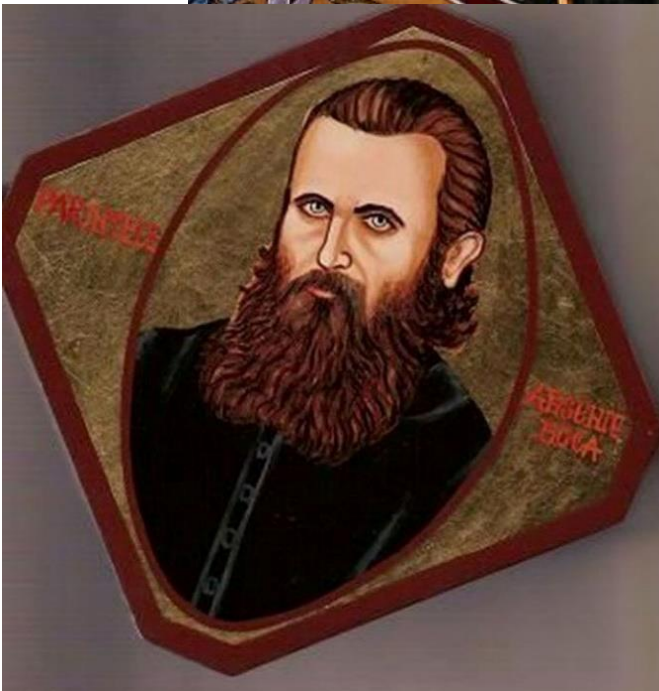

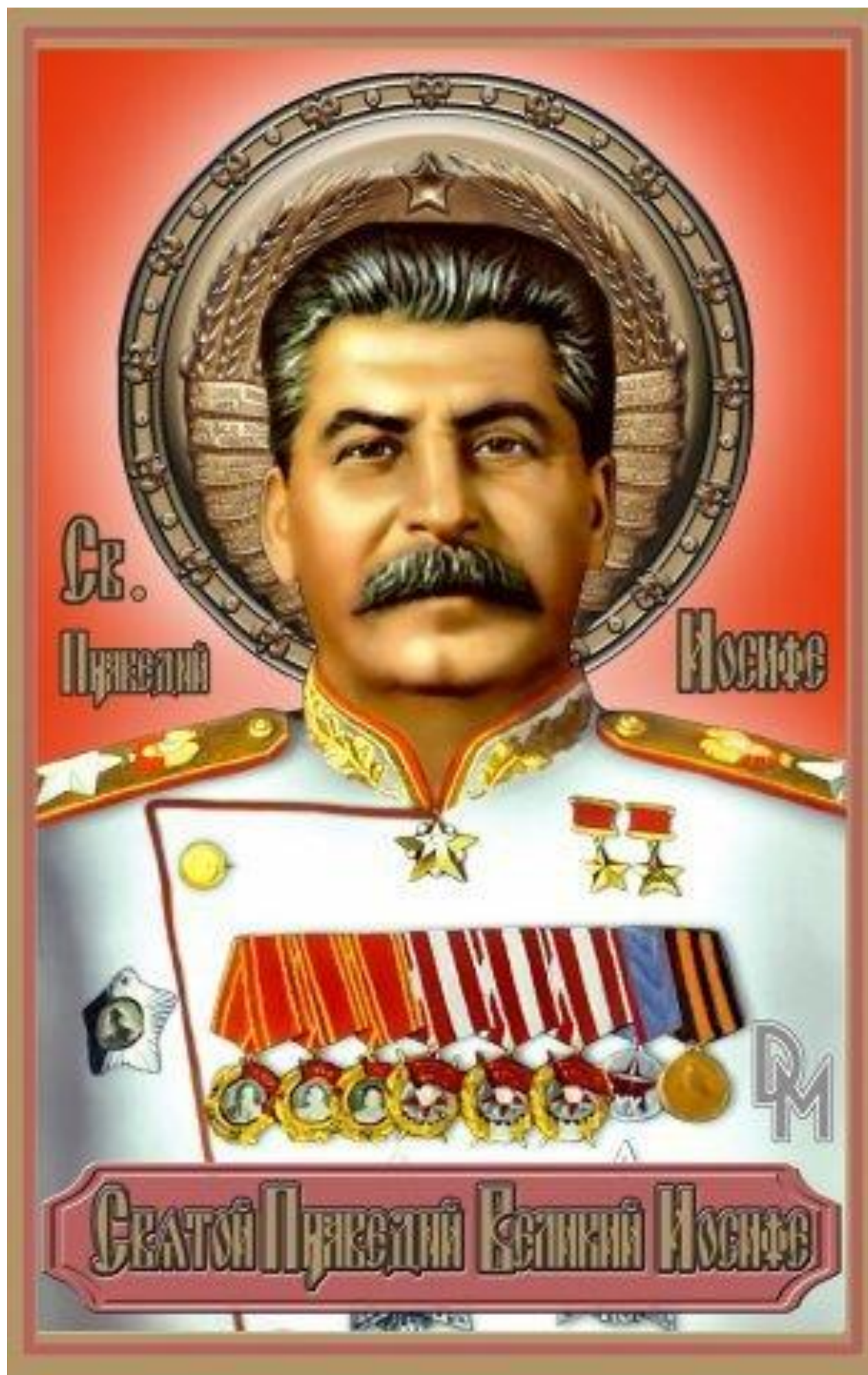

Părintele Arsenie Boca avea mândria (generată și de vedeniile diavolești), că știe locul și timpul petrecut de suflete după moarte. Aceste sentințe pe care le făcea erau ancorate pe gura lumii, propriile sale judecăți

despre mântuire și interesele personale. Le-a aplicat nu numai la mitropolitul său, dar și în cazul lui Mihai Eminescu.

Părintele Arsenie a deplâns viața marelui poet Mihai Eminescu, înzestrat de Dumnezeu cu atâta talent. Dacă și concepția poetică ar fi unit-o cu o concepție de viață creștină - era de părere Părintele ar fi suferit mai puțin în lumea aceasta și nu ar fi trecut atâția ani prin iad.¹⁴

Din fericire:

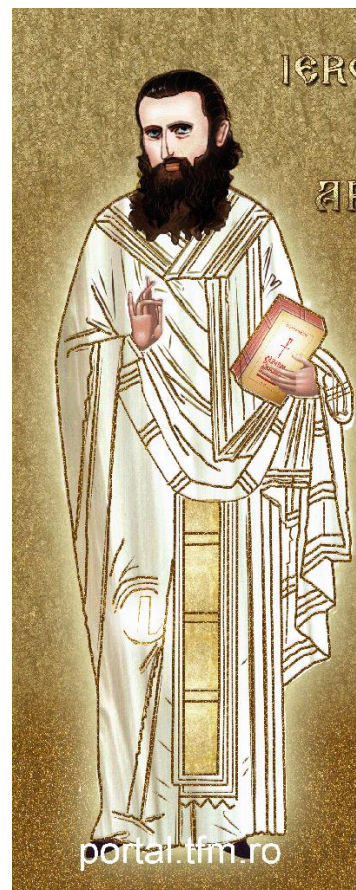
Înt 17: Judecățile Tale sunt mari și anevoie de lămurit, de aceea cugetele fără învățătură sunt în rătăcire.

Astfel că:

Regretatul preot Constantin Galeriu, care a fost și întemnițat pentru credință, interesant, i-a alcătuit marelui Eminescu, din prețuire, un Acatist care se află la doamna preoteasă. Părintele Nicodim Bujor s-a rugat pentru sufletul lui Eminescu și i s-a arătat marele poet, în chilia lui, și i-a zis zâmbind: „Acum văd Fața Maicii Domnului în ceruri”. Aceasta, pentru că a preamărit-o pe pământ.¹⁵

Pentru cei rătăciți, care se consideră cunoscători ai stării de dincolo de moarte ai robilor lui Dumnezeu, considerându-se pe ei înșiși judecători infailibili ai creștinilor, este valabil ceea ce scrie în continuare Sfânta Scriptură:

Înt 17:2 Nelegiuții, având încredințarea că pot să asuprească neamul sfânt, zăceau închiși sub acoperișurile lor - înlănțuiți de întuneric și robii unei nopți fără ziuă - și fugari erau de la veșnica Ta purtare de grijă. 3 Și când socoteau că vor rămâne ascunși cu tainicele lor păcate, în vălul întunecat al uitării, risipiți au fost și înspăimântați amarnic și tulburați au fost de năluciri. 4 Adăposturile unde se închideau nu i-au scutit de spaimă, căci în jurul lor răsunau zgomote care îi înfricoșau și arătări posomorâte îi umpleau de groază. 5 Nu era nici un foc care să poată să-i lumineze și văpăile vii ale stelelor nu puteau să risipească acea noapte înfricoșătoare. 6 Câteodată li se arăta o învălvorare înspăimântătoare care se aprindea de la sine și, zguduți de această vedenie, cu pricină necunoscută, socoteau arătările și mai grozave încă. 7 Meșteșugul copilăros al vrăjitorilor nu mai putea nimic și îngâmfarea lor că știu ceva ieșise de rușine. 8 Ei care ziceau că pot să gonească din inima bolnavă spaimile și tulburările, chiar ei zăceau acum plini de rușinoasă spaimă. 9 Și măcar că nu era prea mare grozăvia care să-i înspăimânteze, totuși fiarele care treceau și șerpii care fluierau îi îngrozeau, și se topeau de frică și închideau ochii să nu mai vadă prăpădul ce-i pândea din toate părțile. 10 Fiindcă răutatea inimii este plină de temere, ca una ce se știe vinovată și muștrată ea de sine însăși; ea își vede mărită nenorocirea,

¹⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

¹⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

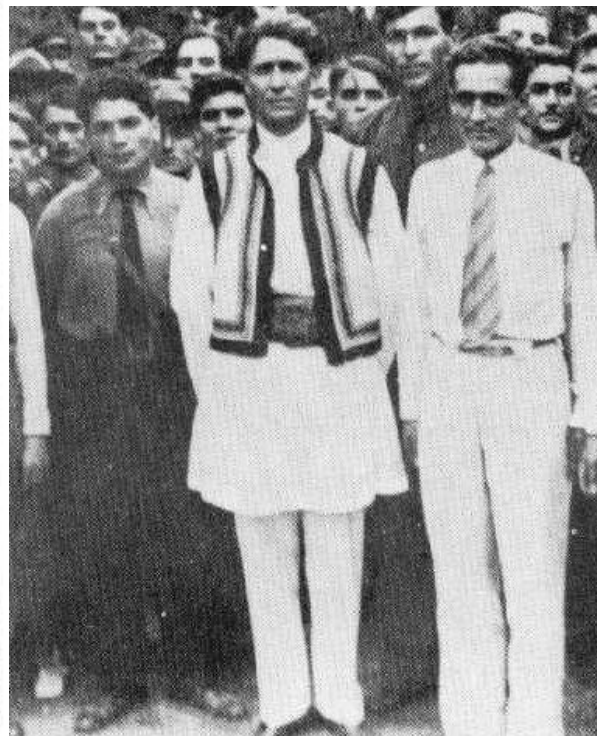

în Hristos, din cauza devierii preacuvioșiei sale.

Din păcate, evoluția promițătoare a Părintelui Arsenie Boca și-a schimbat direcția și sensul după aprecierile profesorului său, Părintele Dumitru Stăniloae, ale domnului profesor Lucian Blaga¹⁶ și ale mulțimilor de admiratori. Subtilul nostru traducător duhovnicesc al Sfinților Părinți, fiind iscusit în războiul nevăzut, a încercat să îl ajute ne mai pomenindu-i contribuția inițială în nici una din prefetele edițiilor ulterioare ale Filocaliei.

Această schimbare în mentalitatea ieromonahului de la Prislop și diferența ușor sesizabilă dintre lucrarea preacuvioșiei sale (de o strălucire atrăgătoare) în contrast cu lucrarea lăuntrică predată în Filocalie (de o lumina lină), datorate impactului unei misiuni prea timpurii, mai înainte de întărirea în pocăință, este sugerată atât de delicat de Părintele Profesor, încât atât ucenicii Părintelui Arsenie cât și ai lui Corneliu Zelea Codreanu, nedându-și seama, trec cuvântul Părintelui Profesor la categoria laudelor.

Iată cuvântul Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae:

Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitare, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. El parca le spunea în așa fel că dădea o siguranță omului care-l asculta. Avea ceva propriu; eu nu știu să fi pus într-un mod foarte complicat problemele; el le spunea într-un mod hotărât, așa fără ezitare. El avea un fel propriu al lui care impunea. Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine.

Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atragea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic așa; același spirit hotărât și sigur; alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că e o oarecare asemănare între ei, parca erau o piatră, o stâncă. Eu n-am avut această exactitate de a defini lucrurile, m-am leganat așa, în cunoașterea adevărului. Eu am pus foarte mult pret pe iubire, pe blandete, pe bunătate, pe valorile Treimii; scrisul meu a atras e adevărat, dar ca

¹⁶ MIT:

Lucian BLAGA (Cluj, sfârșitul anilor '40):

„Lucian Blaga: - Fericit ești Părinte Arsenie, că ai ajuns un mit!

Arsenie Boca: - Pentru ce, Maestre?

Lucian Blaga: - Pentru că crezi ceea ce spui! Arsenie Boca: - Maestre, «căciula» aceasta eu nu vreau să-o port.

Lucian Blaga: - Ba, ai să-o porți, pentru că neamul românesc are nevoie!”

Florin DUȚU, „Și cărțile...”, Ed. cit., p. 47.

persoana n-am exercitat aceasta atractie pe care o exercitau Codreanu sau Arsenie Boca, si nu stiu cum e mai bine...¹⁷

Dar să nu uităm în ce context a fost spus cuvântul de mai sus:

După evenimentele din anul 1989, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și-a dat acordul pentru retipărirea volumelor I-IV din Filocalie, în acest scop întocmind o nouă prefață. În mod surprinzător, nici o mențiune la contribuția – atât de apreciată altădată – a Părintelui Arsenie, nu apare în text. Ne-am putea întreba: care sunt rațiunile acestei omisiuni? Cu noblețea și discreția ce-l caracterizau, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu s-a grăbit să clarifice chestiunea: „Nu vă mai pot spune nimic despre el”, declara, într-un remarcabil interviu luat de Crina și Florian Palas în luna aprilie a anului 1993. Cu câteva fraze înainte, asociase personalitatea Părintelui Arsenie cu cea a lui Corneliu Zelea Codreanu: „Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori... Era o taină în el, era un om care spunea cu hotărâre, nu spunea cu ezitări, cum spun alți oameni, și cum și eu îmi dau seama că nu pot defini lucrurile. ... Dar nu știu de ce n-a mai venit la mine... Corneliu Codreanu era și el o figură foarte interesantă; și atrăgea ca și Arsenie Boca: avea ceva atractiv, ceva puternic ... același spirit hotărât și sigur. Alegea o cale și gata; mergea pe ea. Impresionau amândoi prin forma lor hotărâtă de a fi. Era un dar al lor. Cred că este o oarecare asemănare între ei, parcă erau o piatră, o stâncă”¹⁸

Așadar siguranța de sine a Părintelui Arsenie Boca nu este deloc o calitate, nu este deloc vreo laudă, ci semnul unui suflet ce nu cultivă smerenia, dezvăluit cu delicatețe și sfială de cineva care l-a cunoscut bine, l-a apreciat (mai înainte de a-l cunoaște bine), iar, după un timp, văzându-i realitatea lăuntrică a fost profund dezamăgit și îngrijorat, nevrând în același timp să îl vădească, ci doar să ne sugereze să ne ferim de felul său de a fi și mesajul care îl caracterizează atât de mult, cultivat și azi de la Prislop.

Siguranța de sine (numită și bizuirea pe sine) este un păcat izvorât din egoism:

Si iată așa iubirea de sine este maica și rădăcina și izvorul tuturor păcatelor. Am să vă spun măcar câteva fiice care izvorăsc din iubirea de sine. Iată din iubirea de sine se nasc: mila de sine, îngâmfarea de sine, cinstea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, bizuirea pe sine, înălțarea de sine, cutezanta de sine și nesimtirea, care-i moartea minții și moartea sufletului mai înainte de moartea trupului.¹⁹

El este însoțit de multe alte păcate, care se observă și în mesajul de la Prislop, atât în viața, învățăturile scrise, orale sau pictate ale Părintelui Arsenie Boca, dar și în urma manifestărilor dobândite de mulți din cei care merg în pelerinaje acolo.

237. *Am păcătuit cu iubirea de sine, cu părerea de sine, cu simțirea de sine, cu bizuirea pe sine și cu trufașa încredere în sine.*

238. *Am păcătuit foarte mult cu rânduiala de sine, adică mi-a plăcut să umblu după voia mea și am urât supunerea și tăierea voii.*

239. *Am fost stăpânit în toată vremea de duhul mulțumirii de sine, adică am fost mulțumit cu starea și așezarea mea sufletească, socotind că nu sunt ca ceilalți oameni.*

240. *N-am avut adevărata cunoștință de sine, adevărata muștrare de sine, fiind stăpânit în toată vremea de îngâmfarea de sine și prețuirea de sine.*

241. *Am fost stăpânit în minte și cuvânt de duhul îndreptăririi de sine. Am vrut și mi-a plăcut să am întotdeauna dreptate, să nu fiu contrazis, să vorbesc mult și să fiu ascultat de ceilalți.*

242. *Am fost stăpânit de trâmbițarea de sine, adică am spus altora isprăvile mele cele părute bune.*

243. *Am hrănit în toată vremea pe fariseul meu cel dinlăuntru cu închipuirea de sine și cu arătarea.*

¹⁷ Parintele Dumitru Staniloae despre Parintele Arsenie Boca si Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

¹⁸ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca>>, miercuri, 10 februarie 2016.

¹⁹ <<http://radiojurnalspiritual.ro/wp-content/uploads/2014/10/Cleopa.pdf>>, luni, 22 februarie 2016.

244. Fiind stăpânit de mândrie și încăpățănare, am vorbit împotriva față de cei mai mari.

245. Fiind mândru și semeț, am urât pe cei ce m-au muștră și am iubit pe cei ce m-au lăudat.²⁰

Copila sfinției sale, doamna Lidia Stăniloae, explică foarte clar dezamăgirea dureroasă și îngrijorarea de mare intensitate pe care a suferit-o tatăl său, în legătură cu mântuirea celui ce a generat mișcarea de la Prislop.

Iată ce ne dezvăluie, în modul ei de fină și adâncă observație:

Dar Atena a însemnat mult mai mult decât aceste amintiri.

Acolo, după ce și-a însușit temeinic limba greacă atât cea vorbită, cât și cea clasică, tata a dat peste manuscrisele vechi din Biblioteca Națională. Acolo s-a întâlnit cu scrierile Sfinților Părinți, cu Dositei al Ierusalimului și cu Grigore Palama. Mai cu seamă atunci a început să intuiască ce trebuia de fapt să fie teologia și a înțeles că locul lui era acolo unde Dumnezeu îl condusesse pe căi și drepte și ocolite, așa cum face totdeauna cu aleșii Săi. (În anii din urmă unele voci mărunte de mini dogmatiști de provincie, consecvenți în invidia lor prost mascată, spun pe la colțuri, la diferite ocazii că, de fapt, Stăniloae nici n-a știut chiar atât de bine grecește. Se prea poate. Se prea poate ca alții să fi știut mai bine. Se pune însă atunci întrebarea de ce n-au tradus aceștia monumentală operă care este Filocalia, care a jucat și joacă un rol atât de important în spiritualitatea românească? De ce nu traduc ei alte texte patristice, care-și așteaptă tălmăcitorul?)

Iar în alternativa, că cei în cauză nu cunosc limba greacă, cum pot aprecia cât de bine o stăpânește altul?

Se mai petrece de asemenea un fenomen din seria celor de sub folclor elaborat de persoane semi agramate, ale căror ifose culturale nu impresionează pe nimeni. Respectiv un preot pensionar de provincie, hotărât să devină autor, un «cuvios» de la o biserică din centrul Bucureștiului cu atitudini dubioase, care stârnesc, indulgent spus, nedumerire și alte asemenea personaje mânate de vechi afecțiuni sau de solidarități regionale, afirmă că meritul lui Stăniloae este minim, că el a fost antrenat în traducerea Filocaliei de călugărul Arsenie Boca, căruia îi revine, vezi bine, meritul principal pentru elaborarea acestei opere uriașe. Dacă aceasta este realitatea, cum de «exegeții» săi nu s-au întrebat de ce n-a tradus acesta, niciodată, un singur rând din sus-numita operă, lăsând-o pe seama altuia. Un profesor de formatul intelectual și spiritual al lui Stăniloae să fi fost „ucenicul” studentului său, de la care n-au ieșit la iveală, să ne fie cu iertare, decât compuneri minore publicate cu trudă de pușinii săi admiratori și mai cu seamă admiratoare, care n-au atras niciodată atenția, nici a specialiștilor, nici a cititorilor de scrieri spirituale? De altfel am mai menționat în cursul lucrării de față anumite aspecte ale acestei probleme.)

Revenind: Manuscrisele Sfinților Părinți au avut o influență uriașă asupra gândirii și operei lui. Tânărului, care abia împlinise douăzeci și șapte de ani i s-a hărăzit să tălmăcească și să interpreteze ca nimeni altul gândirea riguroasă a Părinților Bisericii. A întâlnit acele comori și nu s-a mai despărțit de ele niciodată, rămânând cu ele într-o comuniune strânsă și de nimic întreruptă. Căci părintele Stăniloae nu a tradus numai și comentat scrierile Filocaliei, dar a trăit în spirit filocalic, ele devenind însuși modelul și modul lui de viață. Numai o asemenea întrepătrundere totală între gândire și trăirea spiritualității lor putea duce la o operă atât de unitară, de amplă și de profundă. De acest spirit a impregnat și viața lui familială, și nimeni nu poate depune mai bine mărturie decât mine, despre felul exemplar de creștinism adevărat în care au viețuit și conviețuit atât el, cât și soția sa.

A stat un timp la Paris, de unde a revenit cu fotocopiile manuscriselor originale ale Sfântului Grigore Palama. Ele aveau locul lor pe biroul tatei și nu mi-l pot aminti în acea odaie spațioasă de la Sibiu, din strada Mitropoliei, decât aplecat asupra lor și descifrându-le migălos cu o lupă uriașă.

[...]

Pe drept cuvânt s-a spus mai târziu că limbajul Filocaliei, așa cum a tradus-o tata, are o frumusețe și o plasticitate deosebită și că ea a reprezentat o îmbogățire a limbii noastre. Este

²⁰ <<http://tezaurul-ortodox.com/topic/1819-indreptar-de-spovedanie-pentru-mireni-scris-de-pr-cleopa-m-rea-sihstria/>>, luni, 22 februarie 2016.

ceea ce spune de altfel și Emil Cioran, într-o scrisoare mult citată și în care numește traducerea Filocaliei unul dintre marile evenimente nu numai ale spiritualității, dar și ale culturii românești.

După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.

Despre el s-au vorbit multe, bune și mai puțin bune, cu atât mai mult cu cât evoluția lui a fost neobișnuită. Se numea Zian Boca, originar din zona Apusenilor și fusese student la pictură la București, vreme de un an. Apoi s-a hotărât pentru teologie. Cum la București se aciuase și el, ca atâția alții, la unchiul Gheorghe, căruia el i-a dat porecla „Babu”, s-a apropiat și de noi.

Dintr-o autentică dorință de trăire spirituală, fără îndoială, și cu multă sinceritate, a început să ducă o viață foarte ascetică. Pleca dimineața la pădure, având cu el o scândurică pe care îngenunchea la rugăciune și medita îndelung.

S-a călugărit la Mănăstirea Sâmbăta, luându-și numele de Arsenie. A continuat o vreme să ducă o viață aspră și a căpătat o anumită notorietate. Venea deseori la noi, fiind primit ca un membru al familiei. Discuta mult cu tata, care îi vorbea cu insistență despre dreapta socoteală și despre smerenie, așa cum se menționau ele în Filocalie și care, considera tata, erau două virtuți de bază ale unui monah.

Îi repeta mereu părintelui Arsenie: „Cel mai mare pericol pentru un călugăr este să se lase smintit de laudele celorlalți.”

(Trebuie să subliniez că termenul de „sminteală”, care apare deseori în scrierile spirituale, nu are semnificația unei anomalii psihice, a unei minți deranjate, ci a ducerii în ispită, a abaterii de pe drumul plin de eforturi și jertfe, care este viața unui călugăr adevărat). „Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale. Știau ei Părinții ce știau atunci când fugeau de lume și se izolau în singurătate... Smerenia e cea mai eficientă armă a monahului, în lupta cu ispitele, cu tentațiile zilnice...” spunea tata.

Din păcate, de cuvintele lui de prevenire, constituind un avertisment real, nu s-a ținut seama. Au fost desigur și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat în drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte. Pe de o parte, se greșește construindu-se idoli și legende, din nevoia de extraordinar și senzațional, care a animat omenirea dintotdeauna. Pe de altă parte, laudele și admirația simt o capcană dulce, căreia îi cad pradă cei ce nu sunt destul de tari pentru a le rezista. Adulația mulțimii le devine necesară, se scaldă în auto admirație, în convingerea că sunt supraoameni care nu pot să greșească, în voluptatea faimei pe care cred că au dobândit-o. Odată deschisă poarta trufiei, prin ea năvălesc toate celelalte păcate. După cum spun Sfinții Părinți, monahii trebuie să lupte continuu împotriva acestor ispite fundamentale, care îi prăvălesc de pe drumul îngust și spinos al ascensiunii spre adâncurile impure.

La vremea aceea însă, părintele Arsenie se considera încă ucenicul tatei și vreme de câteva săptămâni a scris după dictat, cu scrisul lui mărunț și ordonat, ceea ce traducea tata din limba greacă. Mai târziu, unii admiratori, mai ales admiratoarele, mai ales de ele n-a dus lipsă părintele Arsenie, au imaginat diverse povestioare, conform cărora el l-ar fi influențat pe tata să traducă Filocalia etc. Cu o asemenea inflație de buni sfătuitori ai tatei, de mentori ai săi, de inspiratori ai operei sale, suntem de altfel obișnuiți. Astfel că nu merită să li se dea atenție. Păcat că, alături de autori autoprocamați ca atare, vezi preotul Streza sau gălăgioși mereu în goana după notorietate, ca părintele Marchiș, s-au înregimentat în susținerea unei cauze care nu depășește un sentimentalism pueril, jurnaliști cum ar fi Răzvan Codrescu și alți câțiva, de la care s-ar aștepta mai mult discernământ.

[...]

Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp. Se mai necăjea uneori din cauza penițelor. Nici ele nu mai erau ce fuseseră înainte. Se stricau foarte repede și mângăleau hârtia. Lelița Mărie, care mergea zilnic cu laptele la Sibiu aducea mereu penițe. Se minima tot timpul „cât poate să scrie im om” și aducea penițe.

(într-un articol al Mitropolitului Antonie, dedicat tatei, am citit o frază care, mărturisesc, m-a nedumerit.—N-a fost, de fapt, nici prima, nici ultima. — Scria I. P. S. acolo că, fără

părintele Arsenie, difuzarea Filocaliei în popor n-ar fi fost posibilă. Cu tot respectul convenit aş vrea să precizez că audienţa părintelui Arsenie se mărginea la o arie destul de restrânsă, locală, mai mult sudul Ardealului şi că Filocalia s-a răspândit în toată ţara cu destulă repeziciune. Chiar şi în acele colţuri în care nu se auzise de părintele Arsenie, de pildă în Moldova, unde părintele Cleopa şi alţi călugări îmbunătăţiţi din mănăstirile nemţene câştigaseră pe bună dreptate veneraţia populaţiei.

Incontestabil, poporului venit la Sâmbăta, părintele Arsenie i-a vorbit de Filocalia şi printre admiratorii lui au fost destui care au auzit astfel de ea.

Dar asta este cu totul altceva.

La sosirea tatei la catedră în Bucureşti, la începutul anului 1947, faima Filocaliei îl precedase de mult. I. P. S. o ştie desigur foarte bine, el însuşi era student al Facultăţii de Teologie. Ea era cunoscută în cercurile intelectuale ale capitalei, printre monahii din Moldova, pretutindeni. Ținând seama că primul volum se tipărise în 1946, lucrurile sunt evidente, indiferent de direcţia în care se îndreaptă simpatiile sau antipatiile autorului articolului După cum ar trebui să ştie, popularitatea părintelui Arsenie se limita la cercuri destul de restrânse, foarte puţin la cele intelectuale, în orice caz nu avea amploarea pe care el o doreşte.

Astfel că orice comentariu este de prisos.)

[...]

Mai erau şi bieţi oameni, pe care nenorocirile îi sfârâmaseră, Li se luase totul, cei dragi zăceau Dumnezeu ştie prin ce puşcărie, poate că nici nu mai erau în viaţă. Nu mai aveau nici o sursă de câştig şi mureau literalmente de foame. Descoperiseră credinţa, biserica, drept unica sursă de consolare. Atât le rămăsese şi era foarte mult. Nenumăraţi oameni s-au salvat cu ajutorul credinţei din cele mai teribile crize. Căci atâta timp cât nu-i părăsea nădejdea în Dumnezeu, nu era totul pierdut. Din păcate, la unii dintre aceştia sistemul nervos claca şi o luau uneori alături de drum. Le lipsea ceea ce tata tradusese atât de plastic din limba Sfinţilor Părinţi, ca „dreapta socoteală”. Cucernicia devenea o sumă de superstiţii, de credinţe care frizau erezia, fanatismul, bigotismul bolnav. Pe toţi tata i-a primit cu braţele deschise. A avut întotdeauna nelimitata convingere că oamenii sunt buni, demni de încredere. Vedea sinceritate şi bune intenţii şi acolo unde, în mod evident, acestea nu existau. Din această cauză s-a înşelat uneori asupra celor care veneau la el.

Era mişcător cu câtă sârguinţă încerca să descopere părţi bune, calităţi în fiecare om. Pe cât de accentuat spirit critic şi discernământ dovedea în domeniul activităţii sale intelectuale, pe atât îi lipseau ele în aprecierea oamenilor.

Acest lucru a avut urmări nefaste şi ne-a pricinuit mari neajunsuri. Mama, care cântărea oamenii mult mai realist, îi atrăgea deseori atenţia: „Lasă-l pe cutare:.. sau cutare”, spunea.

„Să nu ne mai facem de lucru cu... Nu-mi inspiră nici o încredere”, îi repeta ea tatei cu acel formidabil bun-simţ pe care-l moştenise de la părinţii ei, ţărani cuminţi şi ponderaţi.

Tata răspundea cu îngăduinţă: „Săracul, face şi el ce poate. E cam snob (sau carierist, sau ciudat etc. după cum era cazul), dar e bine intenţionat. Cineva trebuie să-l ajute.

Nu, cu toată îngăduinţa şi bunele intenţii, nu i-a schimbat, deşi i-a ajutat cât a putut. Mai târziu, după ce îşi realizau scopurile, nu-i mai interesa relaţia cu tata. Dimpotrivă. Cu durere trebuie să spun că unii n-au păstrat nici măcar o atitudine indiferentă, ci au lovit cât au putut în el şi în noi, ca şi cum în felul acesta ar fi scăpat de obsesia binelui care li se făcuse.

Toate acestea l-au îndurerat nespus pe tata. Spre sfârşitul vieţii a fost dezamăgit de unii oameni şi abătut. Se străduise mereu să propovăduiască credinţa creştină în forma ei cea mai pură, fără interese materiale sau dorinţe de glorie îndoielnică. Şi iată, sentimentele religioase, pe care el le credea sincere, au fost de multe ori folosite în scopuri care nu serveau câtuşi de puţin virtuţilor creştine sau dorinţei de mântuire.

îmi amintesc, bunăoară, de un preot de la o biserică din centrul Bucureştiului. După ce făcea rugăciunile cerute de credincios, îi spunea: „Trebuie să mai facem câteva şedinţe pentru ca să ai rezultatele dorite.”

Tata a avut cu el o discuţie serioasă, încercând cu tact, dar foarte categoric, să-l facă să renunţe la asemenea practici. „Părinte”, i-a spus în cele din urmă, „doar nu eşti dentist ca să chemi bolnavul la mai multe şedinţe de tratament până îi plombezi măseaua.” Preotul n-a

renunțat la practica „ședințelor” și încă o dată, oameni de bună-credință au căpătat o imagine falsă despre rugăciune și despre relația omului cu Dumnezeu. Și, la fel de grav, despre integritatea slujitorilor Bisericii. Pentru că, din păcate, deși cei de acest fel sunt puțini, greșelile lor întunecă și imaginea majorității preoților, cinstiți și cu adevărat dedicați menirii lor.

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumită spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șoseaua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea.

Pe de altă parte, avea mare încredere în credința profundă a oamenilor. Urmărea impresionat gesturile de mare cucernicie care dovedeau o legătură reală cu Dumnezeu și conștiința prezenței Lui în fiecare clipă a vieții noastre. Se ducea cu mare plăcere la Biserica Sfântul Mina, unde se perindau zilnic nenumărați oameni, mânați de certitudinea că sfântul îi ajută. Părintele Leu, răposatul paroh, i-a povestit odată despre o femeie care se prosterna la moaștele sfântului, atingând lemnul raclei cu un stilou. Copilul ei urma să dea un examen foarte important și femeia îl implora pe Sfântul Mina să-i conducă mâna la lucrarea scrisă... Era fără îndoială o naivitate și unii vor zâmbi auzind așa ceva, dar tata era foarte mișcat de asemenea credință plină de fervoare.

Mai ales credința fierbinte a femeilor care se rugau pentru familia lor îl impresiona. „Femeile țin credința vie în popor”, spunea el. „Ele transmit cu căldură, dragoste și devotament flacăra de nestins a sentimentului religios, profund și curat.” Citea cu foarte mare plăcere cartea lui Evdokimov, „La femme et le salut du monde” și o cita adesea.

Pe cât îl înduioșau gesturile discrete și modeste care dovedeau o credință puternică, pe atât dezaproba dorința „de a se pune în scenă” a unor slujitori ai Bisericii.

Îl iubea și-l aprecia foarte mult pe părintele Serafim Popescu de la Mănăstirea Sâmbăta, care cu modestie și neclintită voință a constituit totdeauna un exemplu de consecvență și fermitate în credință. Pe el îl considera ca pe adevăratul lui elev și ucenic.

„Legătura cu Dumnezeu se susține în taina rugăciunii și în liniștea chiliei, nu pe scenă”, spunea el. „Nu în lumina rampei, nu urmărind efecte de extraordinar, de senzațional. Părintele Serafim e un adevărat călugăr. Fără ostentație, fără goana după admirația oamenilor. Nimic nu e mai dăunător pentru viața spirituală decât laudele și elogiile care fac să dispară subțirimea gândirii, smerenia și aspirația spre o viață cu adevărat îmbunătățită. Părintele Serafim aplică într-adevăr regulile de trăire filocalică. Dacă n-ar fi stat el acolo, consecvent și modest, ca o stâncă în bătaia valurilor, s-ar fi dus totul de râpă la Sâmbăta.”

După ce ne-am mutat la București, a cunoscut și alți monahi care ilustrau virtuțile unei vieți întru Domnul, cum ar fi părintele Cleopa sau părintele Paisie de la Sihla. I-a iubit și respectat și n-a încetat niciodată să-i dea de exemplu altora. Dar despre întâlnirile cu ei ca și cu alte chipuri cu adevărat venerabile ale monahismului românesc, voi vorbi la timpul cuvenit.

[...]

Tatei îi plăcea foarte mult să facă excursii la munte. În vara anului 1946 fusesem în Munții Făgărașului. Am plecat, un grup mai mare de la Sâmbăta. Erau cu noi părintele Arsenie și

părintele Serafim. Acesta râdea tot timpul, cu nevinovăție, minunându-se ca un copil de frumusețea locurilor.

Am ajuns la cabana Sâmbăta și am înghețat. Cele două intrări ale cabanei erau păzite de soldați înarmați, care ne-au privit cu suspiciune și ne-au întrebat ce căutăm și unde ne ducem. Ne-au controlat legitimațiile, făcându-ne să ne simțim ca niște criminali care încă n-au fost prinși. Am dormit la cabană. Cabanierul, nea Miș, un sas bătrân și rumen, cu mustăți mari albe, ne-a prevenit să nu ieșim pe întuneric în curte.

A doua zi, dis-de-dimineată am plecat spre Fereastra Mare. Ne întovărășea și nea Miș, prietenul nostru. Cu toți cei aproape șaptezeci de ani pășea voinicește, încât abia ne puteam ține după el. Am ajuns sus după câteva ore bune de urcuș. Doamne, ce minunat era!

De jur împrejur se vedea o mare de spinări stâncoase. În zare, acoperit de catifeaua întunecată a jnepenilor, trona ca un adevărat rege al munților, Moldoveanu. Tata nu se mai putea sătura să privească. Era într-adevăr un spectacol magnific. Am uitat pe loc oboseala, ne simțeam sprinteni ca niște capre de munte și ne venea să zburăm.

De altfel, sus, pe Gălășescu, săreau din stâncă în stâncă vreo două capre, privindu-ne cu curiozitate. În aerul dureros de clar, ni se părea că simt la doi pași de noi.

Am plecat mai departe spre lacul Urlea. Era un spectacol imperial, de-o grandoare care depășea cu mult somptuozitatea oricărui palat. Pe povârnișul ce cobora spre lac creșteau flori de nu-mă-uita de un albastru intens care-ți lua ochii. Erau mult mai mari decât cele obișnuite, astfel că ni se părea că am nimerit, ca Gulliver, într-o țară de uriași.

Ne-am întors spre seară. Câinele lui nea Miș, un lup frumos și neastâmpărat, căruia îi ardea de zbențuială, m-a mușcat de picior. Dintr-odată, fără nici un motiv! Catastrofa era gata! De nimic în lume nu mi-era mai frică decât de turbare, mai ales de când un flăcău din Vlădeni, mușcat de câinele lui, murise în chip groaznic. Tata, care era și mai sperios la boală, mai ales după moartea Mioarei, mi-a spus că ar fi bine să plecăm a doua zi la Sibiu să-mi fac injecții, cu toate că părintele Arsenie a încercat să mă convingă de contrariul.

„Nu te duce! Te asigur eu că nu se întâmplă nimic!” „De unde știți?” am întrebat. „Nimeni nu poate garanta așa ceva.”

Cuvântul părintelui Arsenie era considerat de admiratorii lui drept literă de evanghelie. Dar era ușurință și infatuare ca altul să hotărască în locul meu într-o împrejurare care, eventual, putea avea consecințe grave. Tata n-ar fi făcut niciodată așa ceva. El ne dăduse de mici dreptul la libertatea de decizie în lucrurile importante, ceea ce, poate, nu era prea obișnuit pentru acele vremuri. (De două ori în viața mea a intervenit categoric. Prima dată, cu eterna lui încredere în oameni, s-a lăsat înșelat de aparențe. Nu și-a iertat-o niciodată. A doua oară ne-a cerut, lui Dumitraș și mie, să luăm o hotărâre pe care n-am regretat-o o singură clipă. Dimpotrivă!)

Am ajuns peste două zile la Sibiu și am încasat înțepăturile de rigoare. Sunt convinsă, cum eram și atunci, că le-am făcut degeaba. Câinele era sănătos. Dar astăzi așa proceda la fel.

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivise proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în

zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedințu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmațiști ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă precuviosul monah, de mai sus, numit paie-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățăturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul bunei tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.

La timpul convenit, am scris la redacția postului Europa Liberă pentru a restabili adevărul (dar de câte ori a trebuit s-o fad). Din păcate, după cum mi s-a spus după vreo jumătate de an, scrisoarea mea n-ar fi ajuns niciodată. De mirare pentru poșta germană, care funcționează foarte bine.

De altfel nu e singura fantezie care a apărut. Diverse fețe preoțești și monahale, de la care am aștepta mai multă seriozitate, printre ele chiar un arhimandrit care și-a luat un doctorat în Grecia, bazându-se pe simpatia lor pentru senzații și false minuni, menite să zăpăcească mințile oamenilor cu „vorbiri păsărești” și „căruțe de foc”, sau alți „cunoscători” ai vieții și operei tatei, din țară și străinătate, scot din pălăria scamatorului tot felul de afirmații de felul celor de mai sus, fără a se osteni să cerceteze realitatea. De ce? Atât de puțin contează onestitatea cuvântului scris? Atât de neînsemnată e conștiința afirmării adevărului?

Mai mult, câteva persoane, din fericire puține, au scris articolașe, roade ale unei imaginații bogate, care n-aveau un dram de adevăr în ele, atribuindu-i tatei cuvinte, simpatii, intenții pe care nu le-a avut niciodată. S-au fabricat și internări fictive ale acestuia în spital, ca să sublinieze devotamente, prietenii ce n-au existat decât în închipuirea lor. Acești „prieteni buni” ai tatei erau neapărat persoane pe care autorii le admirau și căroră, o relație strânsă cu Stăniloae le-ar fi sporit, în ochii lor, „razele din aureolă”. Ca să spun așa, a înflorit un adevărat folclor, pe care ținuta discretă și totdeauna ponderată a tatei nu l-a meritat. Dar voi reveni la timpul convenit.

S-a mai întâmplat și alt fenomen curios. Pentru că anumite nume menționate de tata în convorbiri pe care pretind că le-ar fi avute cu el, despre care relataseră, le displăcea unora,

le-au schimbat introducând altele, ale unor persoane pe care le agreau. Dovedeau astfel fie naivitate, fie lipsă de cunoaștere, atât a oamenilor, cât și a felului de gândire a lui Stăniloae, pe care intrigile și meschinăria nu l-au încântat niciodată. Și o lipsă de onestitate și bună-credință, care sade rău oricui, pe care nici un rang n-o scuză.

[...]

A mai existat o singură speranță de a-l vedea pe tata. După vreun an am aflat că se va judeca un nou proces, cel al lui Paul Sterian. Urmau să fie aduși ca martori o parte dintre cei implicați în procesul Rugului Aprins.

Doamna Mironescu auzise că l-ar aduce ca martor pe soțul ei. De tata nu știa nimic. Ne-am dus, nădăjduind că îl vom putea vedea pe tata. Nu l-au adus. L-am văzut în schimb pe Codin Mironescu. Slab, gălbejit ca o lămâie stoarsă. Doamna Mironescu a izbucnit în lacrimi. Dar cel puțin știa acum că trăiește.

Mai venise ca martor actorul Emil Botta. La ieșire ne-a întins în tăcere mâna, doamnei Mironescu, mamei, mie. Știa oare cine suntem, sau bănuia numai, după chipurile noastre plânse, că eram implicate în tragedia care se juca în acea sală? Altfel decât tragediile în care jucase el la teatru, unde cortina se lăsa după câteva ore. Aici cortina nu se mai lăsa defel... Aplecat apoi ca o umbră, cu capul în pământ, cu pașii mari, învăluit de o tristețe teribilă. Reală, trăită cu adevărat...

Cu asta s-au epuizat toate posibilitățile de a-l vedea vreodată pe tata. Nici veste de la el n-am primit. Mama se îngrijise să avem totdeauna nuci în casă, pentru cazul că ne-ar da voie să îi trimitem pachet. Aflase că e foarte bine să trimiți nuci, fiindcă sunt hrănitoare. Am rămas cu ele, niciodată n-a fost vorba de așa ceva.

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusesse în oraș și o întâlnește pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilise împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit c-a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!” „Zâmbea când m-a întrebat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit! Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”²¹

De aici se vede și calitatea proastă de om a Maicii Zamfira: necompătimitoare, fără sensibilitate duhovnicească, răspânditoare cu bucurie a zvonurilor ce fac suferință altora (având, deci, caracteristicile invidiei). În timp ce alții sufereau real în închisori din partea comunismului, Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira stăteau, e adevărat că supravegheați, dar având proprietăți personale și bucurându-se de libertatea relativă de atunci, cu salarii atât de consistente încât puteau, mai apoi (din 1969), să-și construiască chiar și o vilă la Sinaia, cu teren îmbelșugat, batjocorind pe cei ce nici nu știau măcar dacă le mai trăiesc rudele victime ale comunismului.

²¹ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

Astăzi, aceasta se numește, mai cu delicatețe, parteneriat civil sau uniune consensuală, înlocuindu-se termenul de concubinaj, care implică mai multe. În această stare au conviețuit timp de 30 de ani, cu mici întreruperi. Nu știu dacă cineva se gândește și la unirea trupescă între cei doi, nimeni nu i-a fotografiat așa și nici nu avem mărturii oculare ale acestui aspect, după cele pe care le cunoaștem noi. Însă aceasta nu este așa de important, după cum se va vedea în capitolul *Ce spun despre această cădere... Sfinții Părinți*. Căderea sau mântuirea unui om începe și este în minte. Nu întotdeauna aceasta se manifestă până la trup. Aceasta nu înseamnă că nu este un păcat *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui*. Și astfel de prilejuri apar și când te uiți pe fereastra chiliei, darămite când viețuiești atâta vreme cu o aceeași femeie în același apartament – n.n.]

Cine mergea la începutul anilor '60 prin București, mai precis pe strada Litovoi Voievod, pe șoseaua Armatei Sovietice, pe bulevardul Republicii, pe strada Academiei, pe Lipscani sau Magheru, la Atelierele de Ia Schitul Maicilor, ori la Biserica Boteanu sau la Biserica Domnița Bălașa, îl putea întâlni pe Părintele Arsenie Boca, în civil, purtând „mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej”, purtând în mână o „servietă neagră”⁴⁷⁹, urmărit permanent de spionii Securității Statului. Părintele mai fusese în București în anii '30, când studiasse artele frumoase cu maestrul Costin Petrescu, apoi în anii '40, după război, împreună cu Principesa Ileana; în 1947 fusese văzut de teologul Dudu Velicu, omul Siguranței, la Facultatea de Teologie, la un curs de mistică ortodoxă predat de Părintele Dumitru Stăniloae, ultima oară vizitând Bucureștii în 1949, când depusese Patriarhului Iustinian, raportul despre greco-catolici.

După alungarea din mănăstire în ziua de 14 mai 1959, Părintele Arsenie se va ține de călugărie, chiar dacă i s-a luat haina monahală de pe el pentru tot restul vieții, mai precis, pentru următorii 30 de ani, până la 28 noiembrie 1989, când va pleca Ia Domnul. [ce afirmație de răs. Monah fără haină monahală, fără ascultare, viețuind cu o femeie și apoi cu 12, în mai multe proprietăți personale. Dar, atunci, unde este monahismul, nici interior, nici exterior. O călugărie fără monahism sau un monahism fără călugărie? – n.n.]

În anul 1959, Părintele își începe pribegia în București, locuind ca flotant, la vreo patru adrese: strada Litovoi Voievod nr. 23480, din 16 aprilie 1963 pe strada Gh. Paloș nr. 24, unde cumpărase, din februarie 1963, parterul unui imobil⁴⁸¹ și „unde locuiește împreună cu două femei, fiica și mama sa”⁴⁸², iar, din iulie 1963⁴⁸³, „fără. însă a fi obținut pînă acum [4 mai 1964, n.n.] viză definitivă”⁴⁸⁴, locuiește în strada Țiglina 24485, ultimul domiciliu fiind în strada Dr. Petrini nr. 2486*. Apartamentul de aici va fi vândut după cutremurul din martie 1977, de atunci Părintele fiind domiciliat la Sinaia, pe str. Privighetorilor, nr. 16.²⁴

Surpriza cea mare apare când cercetăm ultimul domiciliu, un adevărat conac boieresc cu două clădiri și teren uriaș proprietate personală, la Sinaia unde au proprietăți regele și protipendada țării, înconjurat de gard și poartă sculptată, având în el multe sculpturi achiziționate pe comandă, toate construite și finanțate din fondurile personale ale Părintelui Arsenie Boca, din 1969, când oamenii nu puteau sta decât la stat, cu chirie, iar dacă aveau spațiu excedentar, erau obligați să ia străini în casă.

Asezamentul monahal de la Sinaia – ctitorit de Parintele Arsenie Boca

BY ANOMISMI44

Din 1969, Parintele Arsenie Boca – Sfantul Ardealului, a construit, din fondurile sale, un asezament format din doua corpuri de cladire, la Sinaia. A vietuit aici cu mai multe maici, si ele expulzate din Manastirea Prislop. Asezamentul este numit si metoc al Manastirii Prislop.

²² 478 ACNSAS, fond Informativ, dosar 2710, f. 9.

⁴⁷⁹ ACNSAS, fond Informativ, dosar 2637, voi. 1, f. 302, „etate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten, părul încărunțit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii...”.

²³ 480 Ibidem, f. 42.

⁴⁸¹ Ibidem, f. 322.

⁴⁸² Ibidem, f. 181. Părintele Arsenie la 16 septembrie 1963 locuia ca flotant, de cca. 5 luni, în str. Gh. Paloș 24 cf. Ibidem, f. 320.

²⁴ Florin DUȚU, *Și cărțile...*, Ed. cit., pp. 219-231.

Poarta din lemn sculptat, gardul, pietrele mari din curte, una pe post de masa si alta de lavita, dar si forme ovoide de pietre mari, au ramas "semnatura" inconfundabila a gustului artistic al Parintelui, aici. De la Sinaia a plecat spre Prislop, trupul neinsufletit al Parintelui, la inceputul lui decembrie 1989, spre a fi inhumat. Parintele a trecut la Domnul la 28 noiembrie 1989 si a fost inmormantat la Prislop la 4 decembrie 1989. Intre 1969 si 1989, parintele s-a deplasat mereu intre Sinaia, Bucuresti (respectiv satul Draganescu – in apropierea capitalei, unde a pictat intreaga bisericuta de acolo, numita azi "Capela Sixtina a Ortodoxiei Romanesti") si Prislop (din vreme in vreme), unde a ramas duhovnic al maicilor de acolo pana la sfarsitul zilelor sale, desi din 1959 nu a mai avut dreptul de a sluji si de a imbraca hainele preotesti. In 1988 a ajuns pentru ultima oara la Prislop, in trup fiind inca. La Sinaia a avut atelier de desen si pictura si camera de lucru unde a scris si a citit. La Sinaia au ramas manscrise de mare valoare, parte din ele publicate dupa 2003, in primul rand prin stradania Parintelui Daniil Stoenescu si a Maicii Maria Suci.

Asezamentul monahal de la Sinaia se gaseste si azi, la fel ca si mormantul Parintelui de la Prislop, in buna randuiala – prin smerita si adanca iubire a maicilor de aici. Spre exemplificare, adaug mai jos cateva fotografii de acolo.

"Observam ca cu cat timpul adauga veacuri dupa veacuri, creind perspectiva, cu atat Iisus e mai mare si mai apropiat de noi. Cel nascut de doua ori, o data in vesnicie si a doua oara in timp, a antrenat vesnicia in timp, incat veacurile repeta Nasterea Lui ca o renastere a lor. Timpul inevitabil se invecbeste; numai vesnicia e mereu noua si mereu aceeasi. Cu vesnicia a invaluit Iisus viata." (Parintele Arsenie Boca, paragraf din "Un Om Nou se naste" – publicat de Maica Zamfira in revista Gandirea, nr. 6-7/1998).

O poveste despre metocul de la Sinaia, [se poate citi in intregime, aici](#). Redau numai un mic fragment din ea:

“[...] – Daniel, tu știi unde este metocul? Clatină din cap, nu știa. Este ascuns și totuși la îndemâna oricui... după căutările de care ți-am spus, renunțasem, mi-am zis poate nu vrea să îl arate, mă resemnasem și apoi într-o sâmbătă noapte, pe neașteptate, l-am visat. Arsenie Boca mergea în fața unei mulțimi, nu s-a uitat la mine și nu mi-a vorbit, dar știa că îl văd, simțeam fizic lucrul acesta, știa exact ce vreau, înțelege? Îl simțeam, Daniel, îl simțeam și mă simțea.”²⁵

Să redăm acum fotografiile în dimensiune normală, pentru a se vedea mărimea luxului locuinței celui ce ar fi trebuit să respecte unul din voturile monahale: *Sărăcia de bună-voie*.

Sărăcia, desigur, s-a evaporat, rămânând doar un jurământ în fața altarului, batjocorit:

---

²⁵ <<https://anomismia.wordpress.com/tag/metocul-manastirii-prislop/>>, miercuri, 17 februarie 2016.

Ditamai, nu?

Se înțelege limpede, fără comentarii, că Părintele Arsenie Boca nu a fost un martir cum ni se sugerează de mass-media bine plătită, ci un colaborator strâns și bine plătit al puterii politice de atunci, colaborare fructificată azi prin presiunea din partea ei pentru canonizarea sfinției sale, care ar duce la un căderea poporului Ortodox de la Dreapta Credință la religia oficială New-Age.

Am lăsat în afara enumerării, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească cu două clădiri (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, un fel de creștinism silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul. Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (care necredință, asociată la silire, ar fi după precuvioșia sa singurele diferențe între cele două). Oamenii lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci pe ei înșiși, și în nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică:

Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâni ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-allocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (căroră le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.²⁶

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un vizionar orb nevăzând că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste

²⁶ PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

rânduri?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

La tabloul colaborării sfinției sale cu orânduirea comunistă, ne stă în ajutor și o informație de ultima oră, extrasă din dosarele securității, adusă la cunoștința noastră tocmai de către ucenicii înfierbântați ai sfinției sale:

Dosarul informativ al Părintelui Arsenie Boca ne permite să completăm acest tablou. Astfel aflăm că, începând din anul 1946, Părintele era „cunoscut de domnul ministru Gheorghiu-Dej și de Teohari Georgescu ... care voiau să-l promoveze într-un post de episcop”. (Singura explicație pentru „ratarea” acestei oportunități, nu poate fi decât... fuga de slavă deșartă!)

[Nu este o singură explicație. Pot fi multe: fuga de responsabilitate, dorința de a nu avea griji în plus, mulțumirea de sine cu ceea ce ești, etc. Din păcate, nu fuga de slavă deșartă este motivația, după cum ne-a dovedit chiar sfinția sa după 1964 prin faptul că nu s-a întors la Mănăstire. Părintele Arsenie Boca nu a renunțat numai la episcopie, ci și la călugărie și la preoție pentru a conviețui cu Maica Zamfira. Desigur, ca și în cazul preoției și călugăriei, tot așa și la episcopie nu a renunțat din fuga de slavă deșartă, ci din alte motive, necanonice – n.n.]

Mai mult, conform mărturiei IPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania, după anul 1948, însuși Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina, plănuia să-l ridice pe Părintele Arsenie la rangul de arhieru: „Știu cu siguranță că Patriarhul se gândea să-l cheme la treapta arhieriei, dar, precum se cunoaște, Arsenie a fost arestat, dus în lagăre de muncă forțată și apoi, practic, obligat să rămână inactiv”

[dacă plănuia să-l facă episcop, este evident că l-ar fi readus măcar în Mănăstire, chiar dacă se dorea inactiv din punct de vedere al preoției. Faptul că nu a făcut-o, înseamnă că nici Părintele Arsenie Boca nu a vrut, având în vedere că pe toți doritorii de călugărie, chiar și căpeteniile legionare, nu numai pe cei simpatizați de comuniști, Preafericirea Sa i-a reactivat după 1964 – n.n.]

Mai știm, de asemenea, că în acea vreme Părintele Arsenie Boca se afla în bune relații cu Petru Groza. Prin urmare, nu i-ar fi fost deloc greu să profite de pe urma acestor „simpatii”! De ce a preferat în locul puterii – arestările, în locul confortului – urmărirea, în locul recunoașterii – marginalizarea, este la îndemâna oricui să răspundă! 27

Dar aceste simpatii, ne arată limpede, că de fapt sfinția sa nu a fost deloc prigonit, ci era unul din favoriții comuniștilor veniți la putere. Ce limpede pentru cel care nu este orbit de ideea preconcepută că Părintele Arsenie Boca ar fi vreun Sfânt, că de fapt „prigoana” pe care a suferit-o a fost un spectacol regizat de simpatizanții lui pentru a-i face un favor și a profita și ei de pe urma lui.

După cum am observat, sfinția sa a profitat din plin de simpatii, fiindcă arestările au fost doar un pretext pentru a putea viețui în voie cu Maica Zamfira, nefiind marginalizat nicidecum, ci având o viață prosperă și tihnită, la cele mai bune standarde posibile în acel regim, și ca bonus, construindu-și încă de pe atunci prin falsa prigoană o filă din dosarul de canonizare, ce vrea să ni-l prezinte azi ca pe un martir. Am văzut cu toții că, de fapt, arestările au fost doar un spectacol, iar urmărirea doar un pretext, ca să-i asigure spatele și să convingă pe alții că a fost prigonit.

Nu este prima dată când Teohari Georgescu (unul din stâlpii prigoanei anticreștine din România) se folosește de astfel de mijloace. Părintele Cleopa ne mărturisește că a fost văzut înainte de venirea comunismului, îmbrăcat în haine de diacon și cădelnițând la stiliști, propunându-le că dacă vor favoriza venirea comunismului în România, le vor face sovieticii stilismul să fie biserică oficială, după calendarul vechi, atât de iubit de ei, comun cu al Patriarhiei de Moscova. Acesta este și motivul reacției armatei regale împotriva stiliștilor, deoarece erau trădători ai țării.

Astfel, înțelegem limpede că Teohari Georgescu i-a propus Părintele Arsenie Boca să fie episcop, tocmai în același scop: de a controla Sfânta Biserică, știindu-l de partea comuniștilor, lucru atât de evident din degajarea și deplina colaborare ce reiese din declarațiile de la securitate ale sfinției sale.

Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea

²⁷ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca>>, marți, 9 februarie 2016.

l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au să se facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [deci, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45 [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și căroră le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] Dosar Informativ 2637 (VOLI) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 - ²⁸

Dacă nu ar fi fost legat de mâini și picioare de Maica Zamfira, ar fi acceptat cu siguranță să ajungă episcop, la cât de dornic de faimă era. Dar, așa, a găsit o cale de mijloc de a profita. Ca să nu se facă de răs că a fugit cu o maică, sub pretextul unei prigoane, a fost alungat din Mănăstire (ca să fie în viitor, propus la canonizare și învățăturile sfinției sale favorabile noii ordini mondiale și comunismului, să fie considerate ca scrieri sfinte), apoi și-a format o familie de „tip nou, comunist” având lângă sine pe cea îndrăgită, a fost lăsat să aibă mii de vizitatori pe care îi influența în sensul dorit de noua orânduire, devenind și profesor al securității în privința paranormalului, primind în schimb și un trai confortabil, și proprietăți personale și o faimă de Sfânt (ce ducea și atunci, și duce și azi, cu mult mai mult, la dezbinare prin faptul că sfinția sa nu a avut un mesaj Ortodox).

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.] . In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si viclean ca șarpele. ²⁹

Toate acestea, dar mai ales viclenia ca a șarpelui (observați că ucenicii sfinției sale nu cunosc Sfânta Evanghelie: *Mat 10:16* *Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.*), au fost mult iubite de Teohari Georgescu (cu numele real de Burah Tescovici) și echipa sa care îl simpatiza atât de mult pe sfinția sa, datorită lucrării de dezbinare a Sfintei Biserici și a Românilor atât de asemănătoare. Dacă nu a putut să-l folosească tactic, pe termen scurt, în favoarea noii ordini mondiale, Părintele Arsenie Boca este folosit cu mult vicleșug strategic, și cu mult mai eficient în acest scop. Consecințele acestei simpatii reciproce, le resimțim cu toții, tragic, acum, când puterea politică îl propulsează cu putere spre canonizare, împotriva Sfinților Părinți.

Mai mult, nici nu avea nevoie să fie episcop, atâta vreme cât în ochii Maicii Zamfira, era deja episcop.

Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatea următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai

²⁸ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

²⁹ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

*facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, **ca pe episcopul nostru**. În mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.³⁰.*

---

³⁰ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-ta-nara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

A. ÎN TIMP CE PĂRINTELE PROFESOR DUMITRU STĂNILOAE SE CHIUINUA ÎN ÎNCHISOARE

---

1. WIKIPEDIA

Detenția politică

Pe 5 septembrie 1958, odată cu noul val de arestări, este reținut de Securitate alături de membrii mișcării Rugul Aprins, din care nu făcea parte, dar la ale cărei întâlniri participa. În 1959 este dus la penitenciarul Aiud, unde este ținut luni întregi în regim de izolare. Este eliberat în 1963³¹.

---

2. GEORGE ENACHE

Arestarea și condamnarea lui Dumitru Stăniloae

Categoria părinte: Mărturisitori

Categorie: Pr. Dumitru Stăniloae

Aidoma majorității elitei românești, Dumitru Stăniloae a avut și el parte de o experiență carcerală, consumată între 1959 și 1963 în închisorile de la Jilava și de la Aiud. Arestarea și condamnarea lui sunt strâns legate de acțiunile Securității de la sfârșitul anilor '50, menite să zdrobească ultimele potențiale centre de rezistență față de comunism.

După experiența Revoluției maghiare din 1956 și după retragerea Armatei Rosii din România, puterea comunistă de la București inițiază un nou val de persecuții, pentru a împiedica orice manifestare de opoziție a celor care sperau că plecarea trupelor sovietice ar fi putut slăbi în vreun fel autoritatea partidului unic. Teama lui Gheorghe-Dej și a celor din preajma lui a făcut ca reprimarea să capete dimensiuni monstruoase, chiar absurde. Fostii deținuți sunt „reintegrați” spațiului concentrationar, noi „recruți” îi urmează. Multi dintre aceștia avuseseră de-a face cu Securitatea în anii precedenți, însă nu s-a considerat necesar ca ei să fie arestați. Acum însă toți luau drumul închisorilor sau coloniilor de muncă. Iar motivul în cazul multor intelectuali de vază era că ei reprezintă o autoritate în domeniul lor și pot clătina, într-un fel sau altul, „valorile” instituite de regimul comunist.

O atenție specială a avut din partea Securității în toți acești ani Biserica Ortodoxă Română, care rămăsese singura instituție recunoscută oficial în care sistemul comunist nu se infiltrasese pe deplin. Condușă, din 1948, de Patriarhul Justinian, Biserica Ortodoxă se supusese, oficial, regimului și, cel puțin la nivelul declarațiilor, sprijinea puterea comunistă în împlinirea obiectivelor sale. Această colaborare s-a stabilit la început ca o expresie mai mult a relațiilor personale ale Patriarhului Justinian cu unii lideri comunisti. Încrederea de care se bucura Justinian a făcut ca amestecul și infiltrarea puterii în structurile ecleziastice să fie mai puțin manifestă ca în alte domenii, Patriarhul având o anumită marjă de manevră de care se va folosi pentru a dezvolta, cât era posibil în condițiile de atunci, rostul principal al Bisericii: răspândirea cuvântului lui Hristos și păstrarea conștiinței religioase în rândurile credincioșilor. În acest scop, el a căutat să dezvolte monahismul, unul din principalii stâlpi ai Bisericii, și învățământul teologic, căutând ca toți oamenii bisericii, preoți, monahi și monahii, să capete o pregătire cât mai bună, pentru ca aceștia să fie capabili să reziste propagandei antireligioase. De aceea, Justinian a promovat și protejat în mod constant marile nume ale învățământului teologic de la noi, printre care cel mai ilustru era, desigur, cel al lui Dumitru Stăniloae.

Devenit, din 1947, profesor la Facultatea de Teologie din București, rupt de Sibiul în care și-a desfășurat toată activitatea de dinainte de război, Dumitru Stăniloae trebuia să o ia de la

---

³¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_St%C4%83niloae#Deten.C8.9Bia_politic.C4.83>, luni, 7 martie 2016.

capăt într-un oras destul de străin. Aici el stabilește legături noi, cu oameni pe care-i cunostea mai puțin sau deloc. O apropiere trainică se va realiza, prin intermediul lui Benedict Ghius, asistentul său de la facultate, cu gruparea „Rugul Aprins”, condusă de Sandu Tudor (vezi amănunte despre „Rugul Aprins” în George Enache, „Daniil Sandu Tudor-pagini din dosarul 113.668” în Arhivele Securității, nr.1, 2002; idem, „Rugul Aprins”, în Dosarele istoriei, an. VII, nr.11 (75), 2002, p.49-57). Stăniloae participă la sedintele de la mănăstirea Antim și, după desființarea asociației, va păstra relații de prietenie cu foștii membri ai acesteia.

După eliberarea din închisoare, în 1955, Sandu Tudor propune reluarea într-o manieră organizată a contactelor cu foștii membri ai asociației, într-un fel de centru de lectură și reflecție spirituală. Celor vârstnici li se adaugă un număr de tineri doritori să afle și alte lucruri decât materialismul oficial. Întâlnirile aveau loc de obicei când Sandu Tudor (devenit părintele Daniil) venea în București și se desfășurau fie la domiciliile lui Alexandru Mironescu sau Constantin Joja, fie la mănăstirea Plumbuita. La aceste „colocvii” va participa și părintele Stăniloae de câteva ori, în perioada 1955-1958.

Acești ani marchează însă și pierderea încrederii puterii comuniste în Patriarhul Justinian, care este tot mai contestat. Rapoarte alarmate ale Securității consemnează dezvoltarea vieții religioase, înflorirea mănăstirilor, creșterea gradului de cultură a clerului când, din contra, obiectivul puterii era tocmai eradicarea religiei din societate. Bine consolidată, puterea comunistă era hotărâtă să nu mai tolereze „libertățile” pe care, din rațiuni tactice, le lăsase Bisericii Ortodoxe. În acești ani se constată și în România o explozie a publicațiilor cu caracter antireligios și ateist. În același timp cu acțiunile propagandistice se hotărăsc măsuri dure împotriva principalelor centre ale Bisericii: mănăstirile și instituțiile de învățământ. Personalitățile Bisericii urmau să fie înlăturate și să se instaureze un control mai strict asupra acesteia.

În timpul campaniei, puterea comunistă a avut doi dusmani majori: pe Patriarhul Justinian și chiar propria legislație. Aceasta spunea clar că practica religiei este liberă atâta timp cât nu vine în contradicție cu ordinea de stat. Mai precis, conform jargonului Securității, dacă sub „haina” religiei nu au loc manifestări cu caracter ostil la adresa puterii comuniste. Manifestări izolate de rezistență au existat, dar ele nu justificau în nici un fel o acțiune de asemenea amploare cum preconiza Securitatea (documente despre acțiunile Securității în această problemă în Cristina Păiușan, Radu Ciuceanu, Biserica ortodoxă Română sub regimul comunist, București, 2001, doc. 155, 167, 168, 169). Atunci, pentru a avea un motiv de intervenție, este inventată o vastă conspirație, evident legionară, care avea drept scop utilizarea Bisericii Ortodoxe pentru răsturnarea ordinii de stat. Legenda infiltrării cu legionari a Bisericii Ortodoxe, lansată de Securitate, are din păcate și azi „admiratori” fanatici. Nu era decât un pretext pentru ca sute, mii de oameni să poată fi condamnați mai lesne și să poată fi lovită biserica în instituțiile ei cele mai importante. Decretul 410 care a dat o lovitură gravă vieții monahale de la noi prin scoaterea din mănăstiri a mii de călugări, arestarea a sute de preoți, toate s-au bazat pe acest subred „argument”.

Nu altfel s-a întâmplat în cazul lotului „Teodorescu Alex. și alții”. „Monitorizați” de mai mult timp, foștii membri ai asociației „Rugul Aprins” sunt arestați, în marea lor majoritate, în noaptea de 13 spre 14 iunie 1958, cazul lor constituind unul din „argumentele” puternice la adresa conspirației legionare. Iată ce se spune în concluziile de învinuire din 26 septembrie 1958: „După 23 august 1944, unele din aceste elemente legionare, pentru a-și ascunde trecutul lor, au intrat în mănăstiri, unde s-au călugărit și de unde au desfășurat activitate contra-revolutionară.

Aceste elemente duse la moarte, abuzând de faptul că în R.P.R. cultele sunt libere conform Constituției și celorlalte legi care reglementează aceasta, sub masca unor „întunecări religioase” desfășurau o intensă activitate legionară organizată în secret, de indoctrinare și pregătire din punct de vedere legionar a unor tineri, în special din rândul celor care studiau la institute de învățământ superior.” Totul era o invenție, documentele referitoare la caz arătând limpede că nu era câtuși de puțin vorba de o conspirație legionară, ci de o mână de oameni care dorea să-și manifeste la un nivel superior aspirațiile de natură spirituală. Însă, pe baza acestei încadrări, membrii lotului vor primi pedepse grele.

Dumitru Stăniloae nu a fost arestat cu grosul lotului, ci abia pe 3 septembrie, când ancheta penală asupra celorlalți practic se încheiase. Ancheta sa este și cea mai scurtă din toate, doar pe durata zilei de 4 septembrie. Primul interogatoriu se desfășoară între orele 7.45 și 11.02 și

pune accentul pe activitatea sa politică de dinainte de 1944, cu intenția clară de a se stabili legăturile sale cu Mișcarea Legionară. Stăniloae neagă categoric că ar fi fost membru al Mișcării și arată că nu desfășurat activitate politică înainte de 1944. Faptul era binecunoscut și anchetatorilor, care însă nu renunță și îi cer să arate cu ce legionari a avut de-a face în perioada în care a funcționat la Academia Teologică din Sibiu. Sibiul a fost un puternic centru legionar. Acolo și-au desfășurat activitatea Spiridon Cândeș, Zosim Oancea sau Liviu Stan, oameni de care Stăniloae a fost foarte apropiat, fiind imposibil să nege că i-ar fi cunoscut, dar, în afară de faptul că-i stia, mai mult a refuzat să spună.

Anchetatorii, perseverenți, merg mai departe și pun în discuție articolele sale din *Telegraful român* și *Gândirea*, materialul cel mai consistent de acuzare împotriva părintelui Stăniloae, acest lucru, desigur, din perspectiva logicii comuniste. Părintele Stăniloae afirmă categoric că aceste articole au toate un caracter religios, iar anchetatorii nu mai insistă, aceste probleme nemaifiind luate în discuție. Ori aceștia se grăbeau, ori faptele erau pentru ei de domeniul evidentei, așa că nu conta dacă inculpatul recunoaște sau nu. Pentru a fi condamnat „cu acte în regulă” trebuia să se demonstreze că Dumitru Stăniloae a continuat „activitatea dușmănoasă” și după 23 august 1944 și aici trebuia demonstrată legătura cu grupul „Rugul Aprins”. Interogatoriul care urmează, între orele 10.45 (sic!) și 12.15, are drept scop să demonstreze activitatea dușmănoasă a Părintelui Stăniloae în cadrul lotului „Rugul Aprins”. „Ghidat” de anchetatori, el recunoaște că l-a cunoscut pe Sandu Tudor și că a participat la întâlnirile organizate, ultima din ele datând din 21 mai 1958, dar nu a purtat decât discuții cu caracter religios, fără nici o conotație politică.

Cei care realizau interogatoriul nu s-au mai oboșit să continue cu amenințări și presiuni, așa cum făcuseră în cazul celor arestați mai înainte. Presiunile cele mai mari se făcuseră asupra lui Alexandru Mironescu și a fiului său Șerban, care, în urma acestora, mărturisiseră că la domiciliul lor se purtaseră discuții dușmănoase regimului și se ascultaseră posturile de radio imperialiste, mai mult decât suficient pentru condamnare. Așa că, în aceeași zi, între orele 12.30-14.15 și 14.15-15.30, Dumitru Stăniloae a fost confruntat cu Alexandru și Șerban Mironescu. Dacă după prima confruntare neagă categoric că ar fi făcut acest lucru, Părintele Stăniloae afirmă după cea de-a doua: „Subsemnatul nu cunosc discuțiile dușmănoase care au fost purtate acolo, nu mi-am manifestat decât regretul că regimul democrat (n-?) are o bază naționalistă și nu se face o apropiere față de religie, lucru pe care-l doream. Acesta era punctul meu de vedere în cadrul acestor discuții și nu m-am manifestat niciodată pentru schimbarea regimului democrat din R.P.R.”

Aceasta a fost tot. Pe 6 septembrie i se prezintă ordonanța de punere sub învinuire după care urmează interogatoriul de rigoare, între orele 8.30 și 10.30. Acesta nu este decât o recapitulare a celor discutate anterior. Părintele Stăniloae „recunoaște” că a colaborat la revista *Gândirea* cu articole de tip „naționalist-religios” și că a participat la întâlnirile fostilor membri ai asociației „Rugul Aprins” unde au avut loc o serie de „discuții defavorabile la adresa regimului democrat popular”, cu care el a fost „de acord”.

Pe baza acestor elemente, Dumitru Stăniloae este acuzat de infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 209, pct. 2, lit. B, alin. ultim, C.P. (uneltire contra ordinii sociale), subliniindu-se în actul de acuzare că a dus o intensă activitate legionară prin contribuțiile la revista *Gândirea* și participarea la întâlnirile „Rugului Aprins”. Totul este o fortare evidentă, dar care s-a căutat să fie subliniată cu orice pret. Pe fișa personală din dosarul de penitenciar se poate vedea cum inițial s-a scris la rubrica „apartenență politică”: APOLITIC, pentru ca apoi să se revină și să se scrie LEGIONAR (vezi foto).

Prin sentința 125 din 8 noiembrie 1958 părintele Stăniloae a fost condamnat la 5 ani muncă silnică și 5 ani degradare civică. A fost închis la Aiud, în 20 octombrie 1960 a fost transferat la Jilava și din nou la Aiud în martie 1962. De aici, el a fost eliberat în data de 15 ianuarie 1963, în urma decretului de grație nr. 5/1963, fiind reintegrat în rândul profesorilor de la Institutul Teologic.

Rămâne însă întrebarea: de ce a fost arestat părintele Stăniloae? De ce abia în 1958 și nu imediat după 1948, dacă activitatea lui era atât de gravă? Cert este că destinul său seamănă foarte bine cu al altui mare profesor al Institutului Teologic din București, și anume Teodor M. Popescu. Nici acesta nu mai fusese arestat în anii precedenți. La fel și Teodor Popescu și a fost anchetat în ianuarie 1959 fără o motivație clară, tot ca legionar, condamnat și si-a

ispăsit pedeapsa la Aiud, fiind eliberat tot pe 15 ianuarie 1963! Mai mult, în dosarul de penitenciar al lui Stăniloae, există o adresă din 13 august 1962 prin care D.G.P.C.M. cere comandantului de la Aiud câte o adeverință caracterizare despre fiecare dintre cei doi: Dumitru Stăniloae și Teodor M. Popescu. Aceste lucruri ne fac să credem că ei au fost arestați cu scopul de a îndepărta pe cei mai buni profesori ai Institutului și a lovi indirect în Patriarhul Justinian, care îi proteja. Legătura cu „Rugul Aprins” a fost în cazul lui Stăniloae numai un pretext. Ambii profesori erau în primul rând cărturari, fără implicări notabile în viața politică, pentru care se pare nu aveau înclinație. Amândoi au avut în perioada interbelică tendințe naționaliste, dar au tratat problema la modul pur teoretic, fără a fi legați de o doctrină politică anume. După 1945 amândoi își făceau datoria la catedră fără a supăra pe nimeni. Mai mult, ambii scriseseră și unele articole de complezentă la adresa puterii comuniste, cum făcea multă lume, continuând însă să învețe pe studenți la modul cât se poate de serios valorile perene ale credinței creștine. În condițiile isteriei de la sfârșitul anilor '50, atât Stăniloae și cât și Popescu au fost arestați tocmai pentru autoritatea lor științifică, de care unii se puteau folosi, pentru a-și legitima din punct de vedere teologic unele atitudini. Faptul e valabil și azi, mulți ascunzându-se sub pulpana celor doi uriași teologi. Astfel că, deși ei nu și-au făcut decât datoria de profesori, la un moment dat au fost considerați un potențial pericol pentru putere comunistă și au fost arestați.

Anchetatorii comunisti au redus opera celor doi teologi la o apologie a naționalismului. Procusti contemporani îi limitează și ei la acestea, dar și la unele compromisuri față de Cezar în anii comunismului. Operele majore a celor doi transced însă inevitabilele „căderi în timp”, fiind mărturisiri viguroase ale puterii credinței în Hristos. Cine contestă acest lucru se coboară pe sine la nivelul unui anchetator penal de Securitate din anii '50.

(George Enache - Revista Rost nr. 9 din noiembrie 2003)³²

---

3. ILIE TUDOR

La izolare cu părintele Stăniloae

Categoria părinte: Mărturisitori

Categorie: Pr. Dumitru Stăniloae

Părintele Dumitru Stăniloae Bătrânelul despre care am amintit, am aflat repede că este părintele Stăniloae (!) Marele teolog, care ne vorbește în fiecare seară. Era slăbit, glasul i se auzea greu și de aceea când vorbește se făcea liniște desăvârșită. Erau acolo cu noi 8 preoți, printre care și un episcop greco-catolic, care-i sorbeau frazele cu respect și religiozitate.

Mai putea fi vorba de foame sau de frig? De suferință sau de neîncredere în puterea credinței? Mai putea fi vorba de răzbunare sau ură? Toate se topeau la glasul blând plin de Duh-Sfânt al slăbitului cu trup, în care numai sufletul era uriaș. Cel mai strălucit reprezentant al ortodoxiei își ducea și el crucea întru slava lui Christos. Era ca un sfânt bizantin rătăcit printre atâția osândiți și ei apărători ai bisericii străbune și ai neamului răstignit de atei.

În condițiile acelea vorba lui era balsam, un neașteptat dar pentru multimea de martiri ce aveau să umple cimitirul fără cruci din marginea Aiudului, unde locuitorii orașului aruncau gunoaiele.

Dragostea, ce se revărsa din prelegerile sale, ne ținea de foame, ne încălzea. Puteam eu, oare (și nu numai eu) să-l las să spele pe jos cimentul înghețat, sau să ducă tina! Eram încă în putere la cei 36 de ani și nu mi-aș fi permis o altă atitudine decât cea pe care mi-o indica educația creștină și morala legionară.

Am încercat să-i dau cojocelul să-l pună sub dânsul și m-a refuzat cu o hotărâre a mâinii.

- Nu! Dragul meu! Ai pedeapsă mare! Nu te voinici! Păstrează-te cât poți! Nu se știe cât vom sta aici; eu ... voia Domnului! Peste câteva zile ne vom întoarce în celular, acolo nu e așa frig ca aici, suntem mai apărați.

---

³² <<http://www.fericiticeiprigoniti.net/dumitru-staniloae/686-arestarea-si-condamnarea-lui-dumitru-stniloae>>, luni, 7 martie 2016.

Am insistat, nu l-am putut convinge. Noaptea ne apăram reciproc. Ba-l mai înveleam, ba simteam cum încearca să mă ocrotească. Așa făceau totii. Grija pentru celălalt era trăsătura caracteristică a atitudinii ce o impunea dragostea creștină. Spiritul de sacrificiu nu era doar vorbă, în temnita cea mai blestemată în care ne topeam. Am stat acolo în izolările dintre Zarcă și celular cam 10 zile, cât a durat curătenia generală.

Cât de mult doream să cad în celulă cu Părintele Stăniloae! N-a fost să fie. Sotelile administrației erau poate altele sau, cine știe, întâmplarea.

La întoarcerea în celular părintele Stăniloae a nimerit la 3 celule dincolo de noi. Aceasta nu însemna că pierdusem contactul cu înțelepciunea sfinției sale. Prin morse ne comunica cu competență și dragoste însemnătatea Evangheliei din duminica viitoare, un sfat, o maximă, o încurajare. Nu mai vorbesc de risc, atât pentru el cât și pentru noi. Izvorul acesta de înțelepciune din care ne adăpam, urma să se întrerupă. Lumina din întunericul ce ne înconjură a fost stinsă. Hrana sufletească ce ne-o dăruise n-am mai avut-o. Preotul, martirul Dumitru Stăniloae, n-a mai fost adus printre noi și nici la reeducarea din 1962 n-a apărut.

Noi cei cu pedepse mari ulterior am fost scoși la muncă în colonia de la Salcia din Balta Brăilei.

(Ilie Tudor - De sub tăvălug, ediția a III-a, Editura MJM, Constanța, 2010, pp. 71,79-80)

---

4. LIDIA STĂNILOAE

Norii bolșevismului întunecă viitorul țării și al familiei Stăniloae

La 6 martie 1945 se instaurase guvernul lui Petru Groza, „primul guvern democrat”, cum se spunea cu emfază. Era venerat „Tătucul”, „Părintele popoarelor”, cel care înainte se strâmba la noi din afișe, cu mâinile cufundate până la coate în sânge: „Măcelarul din Piața Roșie...” Totul ne speria. De câte ori auzeam cuvântul odinioară atât de cald, „tovarășe”, care avea acum un sens ce ne înspăimânta, vedeam mâinile uriașe, însângerate, într-un ocean roșu. Groaznic, groaznic!

Tata citea mereu din cartea lui Istoria Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice și clătina din cap. Prevedea ce se va întâmpla: „Asta-i tactica lor... O aplică întocmai și la noi.”

Apoi s-a întâmplat ceva care ne-a schimbat tot cursul vieții. Cei doi colegi ai tatei, care cu câțiva ani în urmă defilaseră în cămașă verde și cu pistol la brâu, au devenit inspectori la Ministerul Cultelor și consilieri ai lui Groza, oamenii lui de încredere.

Antipatia lui Groza și neîncrederea lui față de tata deveniseră astfel și mai violente, căci cei doi nu puteau uita că odinioară tata avusese cuvinte ferme de dezaprobare pentru preoții cu pistol la brâu.

Astfel că, la 25 ianuarie 1946, directorul de cabinet al primului-ministru i-a scris mitropolitului cerându-i să-l dea jos pe Stăniloae de la rectorat, printre altele pentru că acesta era mistic și ar fi avut, chipurile, legături cu Crainic.

Câteva zile mai târziu, tata își dădea în scris demisia de la rectorat, apărându-se de acuzațiile care i se aduceau. Mitropolitul l-a menținut totuși, cerându-i să gireze în continuare funcția de rector, în speranța că furtuna se va mai potoli.

Dar de câte ori mergea la București chemat la stăpânire, Groza îi cerea cu insistență să-l dea jos pe tata. Mitropolitul s-a opus mereu încercând să câștige timp. În cele din urmă Groza l-a pus în fața alternativei: ori pleacă Stăniloae, ori desființează institutul.

Mitropolitul a venit fiert de supărare de la București și l-a chemat pe tata, relatându-i discuția cu Groza. Nu mai avea ce face.

Cum era deja sfârșitul anului, darea lui afară oficială de la rectorat a avut loc de abia la 1 septembrie, odată cu începerea cursurilor. Despre ea am să relatez mai încolo. [...]

Vara ne-am dus iarăși, după multă vreme, la Vlădeni. [...]

Tata se refăcuse întru câtva. încerca să uite îngrijorările, cotidianul plin de nesiguranță, care îl aștepta la Sibiu. Era ca Anteu, prinzând puteri noi de câte ori ajungea acasă, pe pământul natal. Scria toată ziua, se scula dis-de-dimineată și, fie în tindă, fie afară sub bolta de viță pe care o făcuse tușica, scria cu pasiune și înfrigurare.

Era îndrăgostit de munca lui și vorbea neconținut de textele Sfinților Părinți. Începuse publicarea acelei opere uriașe care este Filocalia.

Ajunsese la volumul al patrulea și deși nu știa dacă va mai putea publica în continuare, lucra înainte. „Lasă să fie gata”, spunea el. „Odată și odată tot se va publica.” Vorbea întruna de Sfântul Maxim Mărturisitorul, ne povestea despre el și, într-un fel, acesta începuse să facă parte din familia noastră. Parcă mă așteptam să-l văd venind într-o zi de către păduricea de deasupra gării și așezându-se lângă tata, la masa plină de cărți și dicționare. Cred că tata nu s-ar fi mirat deloc, în așa măsură începuse să trăiască scrierile pe care le traducea, în orice caz, pentru el viața a căpătat o dimensiune încă necunoscută și Filocalia l-a schimbat, i-a dat o nouă perspectivă a existenței, nu numai în gândire dar și în trăirea cotidiană.

Odinioară, în 1930, tradusesese Dogmatica lui Andrusos. Acum repeta: „Trebuie să scriu o dogmatică nouă. O dogmatică pe baza teologiei Sfinților Părinți. Și o altă carte despre Iisus Hristos. Elementele de hristologie din Filocalia sunt de o bogăție spirituală pe care nici o carte de teologie n-a atins-o până acum.”

Cu câțiva ani înainte scrisese Iisus Hristos sau Restaurarea omului. Când, mai târziu, am citit-o și am încercat să-i pătrund profunzimea, m-am întrebat de ce nu mai era mulțumit cu ea. Era de o subtilitate în gândire care se întâlnește la puțini teologi și filozofi și nu înțelegeam de ce simte nevoia să scrie o alta. Când, în ultimii ani ai vieții a realizat și acest proiect, mi-am dat seama că avea dreptate să o dorească. După cum spunea, subiectul este atât de nepuizabil, încât oricâte tomuri ai scrie, nu reușești să spui tot ce se poate spune în această privință.

În ceea ce privește proiectul de a scrie o nouă dogmatică și acesta s-a realizat. Astăzi, cele trei mari volume de Teologie dogmaticii ortodoxă sunt traduse în multe limbi, reprezentând una din operele teologice fundamentale ale epocii noastre. [...]

Ne-am întors în august acasă. În aceeași seară a venit Bucur, valetul mitropolitului și l-a chemat pe tata „sus”. A stat târziu, m-am dus la culcare și el tot nu venise. A doua zi erau amândoi îngrijorați. Dar cum tristețea și îngrijorarea se vedeau pe toate fețele, nu mi s-a părut nimic neobișnuit.

În zilele care au urmat, părinții mei au discutat mereu. Era, fără doar și poate, ceva serios. Ba chiar, mama i-a spus odată tatei: „Bine, e posibil să nu te apere deloc? După tot ce-ai făcut pentru Academie? „Face și el ce poate”, a răspuns tata. „S-a opus cât a putut. Groza i-a pus cuțitul la gât!”

N-am înțeles despre ce-i vorba. Pe Petre Groza nimeni nu-l vorbea de bine. Se dăduse cu comuniștii, instaurase un regim pe care nimeni nu-l voia și care se menținea numai datorită tancurilor rusești. [...]

Tata voise atunci să meargă la București, dar se împiedicase atât de rezistența mamei - „Cum să ne mutăm cu un copil bolnav?” - cât și de rugămințile mitropolitului.

Între timp catedra fusese ocupată de Nicolae Chițescu. Acum se eliberase o altă catedră, cea de Mistică. Curând după 23 august 1944, Nichifor Crainic fusese arestat, împreună cu toți cei din guvernul antonescian, din care o vreme făcuse și el parte. Fusese condamnat la douăzeci și cinci de ani muncă silnică și catedra stătea neocupată de mai bine de un an. Cum despre antipatia lui Groza pentru tata, alimentată continuu de foștii lui colegi Stan și Căndea, și intenția lui de a-l scoate de la rectorat circulau zvonuri insistente, facultatea de la București i-a propus în 1946, încă înainte ca acest lucru să se întâmple, să ocupe catedra vacantă și să plece astfel din viesparul de intrigi care se țesuse împotriva lui.

Tata stătuse în cumpănă. Se temea pentru sănătatea mamei, pe care moartea Mioarei o zdruncinase peste măsură. Nici nu voia să o scoată din mediul familial și familiar și s-o supună unor tensiuni încă mai puternice, într-o ambianță cu totul străină.

Însă mama, care a avut întotdeauna un simț al realității foarte accentuat, a fost ea cea care a insistat să plecăm la București. „Aici le stai în cale și-or să te aresteze cât de curând. La București îți mai pierd urma”. [...]

Tata n-a mai stat la gânduri. I-a anunțat pe bucureșteni că acceptă chemarea și la începutul anului 1947 și-a luat în primire catedra la București.

Mitropolitul a fost foarte amărât, dar n-a mai spus nimic, îi dădea dreptate tatei. Ne-a lăsat să stăm mai departe în locuință până când vom găsi ceva la București și cu asta a început cu adevărat ceva nou, necunoscut în viața noastră. [...]

Încă o treaptă coborâtă spre infern

Încercam să trăim astfel încât să uităm furtunile din afară. Nu era totdeauna ușor. Tata citea zilnic ziarul și îl vedeam îngrijorat după ce vedea știrile. Mi-aduc aminte ce tulburat a fost când a survenit abdicarea regelui. Era în preajma Anului Nou și eram invitați la familia Mereuță, în cartierul Iancului. Am luat tramvaiul să mergem într-acolo. Lumea era neliniștită pe stradă, se simțea asta. Toți aveau ziarul în mână. Mi se pare că se scosese chiar o ediție specială și nervozitatea era extremă. Am fost toată seara triști și speriați. S-a discutat numai despre abdicare. Coborâsem încă o treaptă spre infern...

Conferințele de la Antim încetaseră. Oamenii se fereau să se mai întâlnească, vorbeau cu fereală, uitându-se mereu în urmă, să vadă dacă nu-i spiona cineva. [...]

În mod paradoxal, se putea vorbi și atunci de o stabilizare, de o reaşezare, chiar dacă malefică. Și în acele vremuri de tristă amintire lucrurile începeau să capete o patină de normalitate. Noua clasă conducătoare acumulasă puterea absolută. Se intra într-un soi de obișnuit, la fel de dur ca și perioada inițială, dar cu mai puține frământări. Ne deprinsesem cu teroarea cea de toate zilele. Învățasem lecția. Nu vorbeam ce și unde nu trebuia, cu cine nu trebuia și atâta timp cât respectai regulile jocului, erai lăsat în pace. Cei care avuseseră de plătit pentru trecutul lor plățiseră. Cei care, ca tata, erau dușmani potențiali pentru că se ridicau deasupra mediocrității generale și credeau în altceva, erau priviți chiondorâș, cu neîncredere.

La Institut, unii îl numeau în continuare „misticul”, „buricarul”, ceea ce nu putea fi pricină pentru simpatia autorităților. Se intra într-un fel de statu quo, așa ca atunci când vânătorul așteaptă cu răbdare să iasă vânatul din ascunzătoare, să comită cea mai neînsemnată imprudență... [...]

După reforma învățământului, catedra de ascetică și mistică se desființase. Tata a primit o catedră de dogmatică și simbolică pentru doctoranzi.

Manualele de dogmatică existente erau vechi, depășite. Așa cum am spus, un colectiv de profesori de dogmatică, din care făcea parte și tata, a întocmit o dogmatică apărută după arestarea lui în 1958. Însă dorința lui era să scrie un mare tratat, o dogmatică cuprinzătoare, acum după ce pătrunsese în miezul scrierilor Sfinților Părinți. Deci a început să mediteze la felul cum s-o scrie.

Inițial a conceput-o ca pe un curs pentru doctoranzii săi. Ulterior, aceasta a căpătat amploarea care i se cunoaște, devenind o operă vastă, în trei volume și depășind cu mult caracterul unui curs cu scop exclusiv didactic. A lucrat mulți ani. Ea s-a putut tipări de abia în 1980 și a devenit un tratat de referință în teologia dogmatică, tradus în germană, în engleză (în prezent se lucrează la o traducere în limba italiană și se retipărește în Statele Unite), care se citește pretutindeni cu același interes ca și în original. [...]

Atunci când tata a fost arestat, unii dintre ceilalți arestați n-au rezistat la interogatorii și au mărturisit, după cum se spunea pe acea vreme, ce-au făcut, ce n-au făcut și ce nici nu le-ar fi trecut prin minte să facă. Astfel că și în acel lot, ca și în altele, au intrat persoane cărora nu li se putea reproșa nimic. Asta n-avea nici o importanță însă. După cum ne-a spus avocatul în ziua procesului, după ce i se permisesse să vadă câteva clipe dosarul tatei: „E nevinovat, o să ia cinci ani”. Așa a și fost.

Tata nu i-a ținut niciodată de rău și nici nu le-a reproșat vreodată nimic. Metodele de anchetare erau prea draconice, pentru a nu înfrânge rezistența omenească. N-au rezistat popoare întregi, darmito indivizi în parte. [...]

Oricum, tata nu a venit din pușcărie nici înrăit, nici animat de dorințe de răzbunare, ca atâția alții. Nu se poate contesta că aveau și aceștia dreptate. Dar el a venit la fel de senin, de liniștit, de împăcat cu sine și cu ceilalți, precum plecase. Ne povestea unele lucruri, dar cu detașare. Iertase totul.

Vorbea despre unul dintre gardieni, deosebit de crud cu ei: „Era de o răutate diabolică, îi făcea plăcere să ne chinuiască. Ce om nefericit!” Sau de unii tovarăși de cameră: „Vai, vai, erau mai răi decât gardienii! Ce trebuie să fi suferit, ca să ajungă în halul ăsta!” și clătina din cap cu milă.

Cel mai des povestea de oamenii minunați pe care îi întâlneau acolo, câtă încredere dobândise în natura omenească după ce cunoscuse unele persoane excepționale despre care și-a amintit cu duioșie toată viața. [...]

Îmbolnăvirea gravă a soției, omul din spatele operei Stăniloae

În vara anului 1953 mama s-a îmbolnăvit din nou. Tușea până la leșin, avea tot timpul febră și ajunsesse ca o umbră. Tata a dus-o la toți doctorii. Toți au spus același lucru: cavernă. [...]

Viața noastră devenise un coșmar. Așa era, desigur, iadul. Să n-ai nici o speranță, să nu vezi nici o ieșire din disperarea în care te aflai. Tata se plimba întruna. Se așeza la birou, se ridica imediat și se plimba cât era casa de mare. Dormitorul era prea neîncăpător. Uneori îl surprindeam îngenunchat în fața icoanelor. Atunci ieșeam pe vârful picioarelor și închideam binișor ușa. Apoi pleca la spital. Venea acasă, se ducea la cursuri și iar la spital. Acasă se plimba în lung și în lat și pleca la spital. [...]

După operația mamei, mi-au spus că trăiseră tot timpul cu coșmarul că mă voi îmbolnăvi și eu. Acum aflam cât de mult suferise că trebuie să stea departe de mine, de noi, urmărită mereu de fantoma îngrozitoare a bolii.

Convalescența a făcut-o la Sibiu, la sora ei. Lipsa celor trei coaste îi dădeau uneori dureri mari în coșul pieptului. Mai ales mai la bătrânețe, când slăbise mult. Dar nu s-a văitat niciodată. Și-a purtat totdeauna suferința cu seninătate, cu bărbăție și resemnare, cu conștiința că toate încercările vin de la Dumnezeu, ca o răscumpărare pentru păcate.

A fost omul cel mai extraordinar pe care l-am cunoscut, de o religiozitate profundă, pe care a trăit-o în mod concret, modest și neostentativ, cu o discreție și un echilibru pe care numai sufletele cu adevărat mari le au. Fără devotamentul ei absolut, fără sprijinul ei de zi cu zi, tata nu ar fi putut realiza uriașa lui operă. A spus-o el de nenumărate ori și o voi spune și eu, cu riscul de a mă repeta. I-a insuflat încredere și curaj, îndemnându-l să scrie, să lucreze, înțelegând valoarea și importanța realizărilor lui. De fapt, amândoi au alcătuit un întreg, în care s-au completat minunat, trecând prin viața care nu i-a cruțat, care nu a fost niciodată ușoară, cu inima curată, cu conștiința că fiecare trăiește pentru celălalt și pentru ceilalți. Și atunci când tata a murit, la atât de scrută vreme după ce mama părăsise lumea aceasta a noastră, am înțeles că nu se putea altfel. Odată cu mama se dusesse tot ce avea el mai bun, forța, sprijinul, voința și curajul de a trăi.

Timpul de după operația mamei a fost mai liniștit, cel puțin în aparență. Pierise fantoma teribilă a bolii.

Se intrase într-o rutină a minciunii, a suspiciunii. Ne țineam gura și nu mai așteptam miracole. Tata scria întruna, despre Iisus Hristos, despre liturghie, despre Maica Domnului: „Odată și odată tot or să se publice...”

Pe de altă parte și la Institut se clarificase oarecum situația. Mai exact, se clarificaseră animozitățile, dușmănia. Tata se obișnuise cu privirile piezișe, cu vorbele șoptite pe la spate, în măsura în care te poți obișnui cu ele. Avea, de altfel, și colegi care țineau la el, îl respectau și pe care faima lui crescândă nu îi deranja. Îi avea pe doctoranzi, de care se ocupa foarte mult. Munca la catedră l-a pasionat totdeauna și contactul cu tineretul îi făcea mare bucurie. [...]

Revoluția din Ungaria. Se strânge șurubul în țară

După un timp a izbucnit furtuna: în Ungaria era revoluție. Ascultam îngrijorați la radio ultimele știri. Tata clătina din cap: „Iar o să se strângă șurubul!”

Lucrase mult în ultima vreme la cursul de dogmatică, întocmit de un colectiv de profesori. Se grăbise, parcă l-ar fi zorit cineva: „Să fie odată gata.” Făcuse corecturile și răsuflesse ușurat după ce isprăvisse. Ca și cum ar fi presimțit ceva...

În ultimii ani, mulți se întorseseră de prin pușcării: frânți, de nerecunoscut, dar se întorseseră. Erau printre cei norocoși. Alții n-au mai venit niciodată.

Așa se întâmplase, bunăoară, cu vecinul nostru, inginerul Nițulescu, un om drăguț, politic. L-au luat într-o noapte și nimeni n-a mai știut niciodată nimic de el. [...]

După adunarea din Piața Kogălniceanu, începuseră să adune țapi ispășitori. Peste noapte auzeam de cutare că a „dispărut”. Sau nu-l mai vedeam nicăieri. Mai ales rândurile prietenilor studenți la medicină se răriseră.

Ne mai duseserăm din când în când la familia arhitectului Joja. Cum fratele lui, Athanase, profesorul de filozofie, era al doilea ca rang în Comitetul Central și mare demnitar, ni se părea că era mai puțin suspect. Veneau acolo Codin Mironescu, cele două familii fiind foarte prietene, părintele Agaton, uneori părintele Ghiuș și părintele Sofian. Toți aceștia făcuseră parte din „Rugul Aprins” de la Antim. Mai veneau, foarte rar, doctorul Dabija de la Facultatea de Medicină, Paul Sterian, Vasile Voiculescu și alții. Se discuta filozofie, teologie, literatură.

Mama era foarte îngrijorată. „Hai să nu mergem”, spunea ea. „Nu se poate, am promis”, răspundea tata cu veșnica lui bună-credință. „Ce-ți tot faci atâtea griji? Nu vorbim nimic interzis, nimic subversiv. Și pe urmă sunt totuși frați, ce Dumnezeu. Athanase Joja n-o să permită să se atingă cineva de fratele lui. Și noi, fiind la ei în casă, nu putem fi bănuți de nimic...”

După câteva luni de la înăbușirea revoltei, proporția arestărilor o depășise chiar pe cea de ordinioară. Aproape nu mai era casă din care să nu fi fost „luat” cineva.

Cu excepția gazdei, toți cei care participaseră la acele întâlniri prietenești au fost arestați. Pe rând. [...]

Încep arestările în Rugul Aprins

În primăvara anului 1958, au fost arestați primii care au alcătuit apoi lotul de care am vorbit și pe care unii l-au numit „lotul Rugului Aprins”. Cu câteva săptămâni înainte de Paști, într-o dimineață, a venit doamna Mironescu la noi. O vedeam pentru prima oară nefardată, neîngrijită, cu fața galbenă și ochii plânși. În cursul nopții fuseseră arestați soțul și fiul ei. Securității au apărut seara târziu, după unsprezece, ca de obicei. Au percheziționat casa și l-au luat pe domnul Mironescu. Apoi, după vreo oră au revenit și l-au arestat și pe Șerban, care era student la filologia clasică. [...]

Au trecut Paștile. Nu s-a întâmplat nimic și ne-am mai liniștit întru câtva, măcar în aparență. Așteptam mereu să li se dea drumul celor doi Mironeschi. N-au fost eliberați. În schimb l-au arestat pe doctorul Dabija. A venit asistenta lui de la facultate și ne-a anunțat. El apărea destul de rar, chiar mai rar decât noi, atât la familia Mironescu, cât și la Joja. Încet, încet, cercul se strângea. Fuseseră arestați pe rând Sandu Tudor, respectiv părintele Agaton, părințele Ghiuș, părintele Sofian...

În vară, părinții mei au plecat la Rohia, unde urma să-i întâlnesc și eu, căci putusem să-mi iau doar o săptămână de concediu. [...]

Am plecat la București după cele patru zile cât puteam să rămân, urmând ca ei să meargă la Vlădeni. [...]

În final este arestat și părintele Dumitru

La începutul lui septembrie am luat concediu și am plecat la Vlădeni, să-i întâlnesc. Am mai stat o zi împreună și a doua, spre seară, au plecat acasă. I-am condus la Brașov și am așteptat până a plecat trenul. I-am mai văzut o clipă la fereastră, am fluturat toți mâinile și trenul s-a pus în mișcare. Au ajuns acasă în 3 septembrie. A doua zi, în noaptea de 4 septembrie, tata a fost arestat. [...]

Nu-mi aduc aminte cum am coborât din tren, cum am ajuns acasă. Ușa era descuiată, ca niciodată. Am intrat în casă, spunându-mi că între timp tata trebuia să fi venit înapoi. Era un haos de nedescris. Cărți aruncate pe jos, manuscrise ale tatei, hârtii călcate în picioare. Mama încerca să facă ordine, dar fără spor. Ridica o carte, o pune pe canapea plângând... Ușile dulapurilor erau larg deschise, sertarele biroului scoase afară și azvârlite pe jos. Pe paginile rupte se vedeau urme de pantofi, de noroi.

M-am așezat lângă ea pe canapea, am luat-o de gât și am început să hohotim. Mi-a povestit apoi cum au venit noaptea pe la unsprezece. Au bătut în geamul dormitorului și când tata s-a uitat afară să vadă cine e, i-au îndreptat o lanternă puternică spre ochi.

„Erau patru”, mi-a spus mama. „Ba nu, au fost mai mulți. Veneau unii și plecau alții. A fost un du-te-vino neconținut. Dar patru au rămas tot timpul. Au început să cotrobăiască, să arunce foile scrise și cărțile pe jos, călcând cu răutate peste ele,”

„Ce-ți trebuie atâtea hârtii?” s-a răstit imul dintre ei la tata. „Ce faci cu atâtea hârțoage, bune de pus pe foc?”

„Sunt profesor și din asta trăiesc”, a răspuns el. „Scriu cărți și cursuri pentru studenți. Fără cărți nu se poate.”

Nu, era calm, a răspuns mama la întrebarea mea. Era liniștit și răspundea fără spaimă, cu demnitate. Dar cărțile azvârlite pe jos îi făceau rău. Tata, care nu putea suferi să vadă o carte așezată fără grijă!

Au scotocit până pe la patru spre dimineață. Atunci au plecat. L-au luat pe tata și au plecat. La poartă aștepta o mașină neagră. Mama s-a uitat pe fereastră, deși o amenințaseră: „Dacă te uiți pe geam, venim și te luăm și pe tine!” A văzut cum i-au pus tatei ochelari negri. Unul dintre ei îl ducea de braț și l-au împins în mașină. Ca pe un răufăcător.

Procesul. „E nevinovat. O să ia cinci ani”

Ce să facem acum, ne-am întrebat. Mama tot spera că o să-i dea drumul. „Nu se poate, e o neînțelegere. E nevinovat, nu pot să-l țină degeaba...” Totuși ne trebuia un avocat. Și nu cunoșteam niciunul.

[...] Prin inginerul Dinu am ajuns la alt avocat, Vladimir Boantă. Un om bun, curajos, de caracter. A acceptat imediat să-l apere pe tata. Iar am plătit, de data asta ni s-a părut mai simplu să ne descurcăm la colegiul de avocați.

Peste câteva zile, Boantă ne-a spus: „I-am văzut dosarul. E nevinovat. O să ia cinci ani.”

A încercat să-l treacă la alt articol de lege, ceva în genul „calomnie la adresa regimului socialist”. Nu-mi mai amintesc acele formulări absurde și pompoase. Eram mult prea disperată și aveam impresia că trăiesc într-un coșmar fără sfârșit. N-a reușit.

„E o farsă, doamnă”, i-a spus mamei. „Procesul e gata judecat. Noi suntem acolo numai de formă. Trebuie să vă împăcați cu această idee. Părintele profesor va fi oricum condamnat.”

Nu, mama nu se putea împăca cu această idee și refuza să înțeleagă de ce un om nevinovat trebuie să fie condamnat. A sperat până la urmă. Zadarnic, evident. [...]

Duritatea pedepselor a fost extremă. De ce, n-am priceput. [...] După pronunțarea sentinței, mama a fost disperată. Crezuse, voise să creadă până la urmă, că pe tata îl vor elibera, „fiindcă era nevinovat”. Nu putea accepta ideea că, pentru regim, nimeni nu era nevinovat. Conceptul de nevinovăție nu exista. Toată lumea era vinovată și probe contrare nu se admiteau. Doar că unii erau „înăuntru”, alții „afară”, ceea ce de fapt tot un fel de pușcărie era.

„N-a făcut nimic, e nevinovat, trebuie să-i dea drumul!” repeta cu îndărătnicie. Am încercat s-o consolez: „Gândește-te, cinci ani trec repede. Dar cei care au primit douăzeci de ani? Ce să mai spună familiile lor?” [...]

Conferențiar la „universitatea” Aiud

O singură dată, peste aproape patru ani, am avut veste de la tata. Ne-am pomenit într-o zi cu un tânăr necunoscut, care voia să ne vorbească. Speriată, l-am poftit în casă. Orice străin care venea la noi reprezenta o amenințare, mai ales după experiențele dure pe care le trăisem în acest timp. Nu o dată fusesem interogată la Miliție, la Procuratură... S-a asigurat că în afară de noi două nu mai era nimeni, s-a prezentat și ne-a povestit că fusese eliberat cu câteva zile în urmă.

„Am stat cu părintele Stăniloae într-o cameră”, ne-a spus. „E un om minunat și ne-am împrietenit. Ne ținea cursuri de teologie. Alții predau cursuri de limbi, de filozofie, fiecare după specialitatea lui. Am învățat limba engleză acolo și acum aș vrea, dacă s-o putea, să studiez, să mă înscriu la filologie. Părintele m-a învățat multe și îi datorez nespuse. M-a rugat să vă caut și să vă spun că e bine și că îi e foarte dor de dumneavoastră. Să fiți liniștite, credința l-a ajutat să reziste. Și-a păstrat moralul ridicat și ne-a fost multora de mare ajutor acolo. Vorbea mereu de dumneavoastră și regreta teribil că ați avut necazuri de pe urma lui.”

Era un tânăr frumos, foarte palid, foarte slab, cu un chip liniștit și senin, care ne-a impresionat. I-am mulțumit din inimă pentru vestea bună pe care o adusese. Când s-a întors, l-am întrebat pe tata de el. S-a luminat la față: „Da, sigur, ce băiat minunat! El și Sandu Munteanul Ce suflete alese! Erau tot timpul cu mine, Sandu îmi cârpea ciorapii și cămășile. Spunea: «Părinte, lăsați, Dumneavoastră nu știți.» M-a îngrijit ca pe propriul lui tată. Amândoi erau foarte iubiți, ne-au înseninat viața acolo.” [...]

Familia acasă, între umilințe și speranță

A trecut și Crăciunul. Primul Crăciun fără tata. Trist, cenușiu, o zi obișnuită ca toate celelalte. Așa au fost zilele noastre de sărbătoare și duminicile în acea perioadă. Nu te mai așteptai la nimic deosebit, viața nu mai avea strălucire, farmec, solemnitate. Nu mai așteptai nici un miracol. [...]

Avenit în sfârșit iarna anului 1963. Era decembrie, cu frig și zăpadă. [...] Începuseră să circule vești care ne umpleau de înfrigurare. Cică ar fi început să dea drumul deținuților politici. Auzisem chiar de câteva cazuri, de unii care veniseră acasă. Nu cunoșteam pe niciunul dintre ei și nu știam dacă era adevărat sau se vânturau povești, ca de obicei. Ascultam cu emoție și nu îndrăzneau să sperăm. Oricum eram mai liniștite și nu ne mai impresionau nici înjurăturile doamnei preotese Petrescu de câte ori trecea pe scară și știa că o auzim. Mai cu seamă mamei, care stătea toată ziua acasă, îi era foarte frică de ea. Acum suporta cu seninătate și ieșea cu căldarea de apă murdară în curte, ca să o arunce la canal (nu aveam apă

curentă în „bucătăria noastră” și dacă o aruncam la WC se înfuria doamna Frangu), fără să se asigure că doamna Petrescu nu se află la balcon și țipă la ea.

Fuseseră ani întunecați cei în care tata lipsise dintre noi. Înainte, era totdeauna acolo în cămăruțele modeste și friguroase din Calea Moșilor nr. 36. Ședea la birou, scria cufundat în gândurile lui, dar prezent, alături. Totdeauna avea timp.

Știai că ai pe cineva care-ți putea da un sfat, în care aveai încredere. Sugera cu delicatețe soluția și îți lăsa impresia că, de fapt, tu singur te-ai scos din necaz.

Faptul că era ferm în convingerile lui îmi dădea o mare siguranță. Faptul că lua în serios ceea ce credea și propovăduia, „Eu sunt preot, trebuie să mă port ca un preot”, era pentru mine un sprijin moral, o certitudine. Dar în același timp avea o căldură și o gentilețe sincere, firești, neostentative, care-ți încălzeau inima. Așa îl știusem dintotdeauna și mi se părea firesc să fie așa. Acum sufeream pentru că ne lipsea bunătatea, participarea lui la viața, la bucuriile, la grijile noastre. Și, repet, ne lipseau zilele de sărbătoare. Acel sentiment inefabil de măreție, de frumusețe, de deosebit, care încălzea inima și te înflora! Fiecare zi de praznic, de duminică, era altceva decât celelalte zile. Erau zile în care nimeni nu era trist, nimeni nu era bolnav, nimeni nu plângea. Nimeni nu avea pricină să fie trist, să fie bolnav, să plângă.

Curios cât de mult influența prezența tatei aceste zile, am mai spus-o. Și cât de altfel era liturghia, atunci când participa la ea. Nu era bun cântăreț, totuși slujbele pe care le oficia erau cele mai frumoase la care am asistat vreodată.

E adevărat, în Ardeal se punea mai puțin accentul pe cântare, pe vocea preotului, decât pe conținutul slujbei, al predicii. „Dacă ar fi fost să mă judece la teologie după voce, n-aș fi putut-o absolvi niciodată”, obișnuia tata să spună. „Liturghia e rugăciune, reculegere, propovăduire, nu spectacol de operă...”

Un necunoscut anunță o bucurie mare

Așteptam deci cu înfrigurare, neîndrăznind să sperăm. Apoi, în ianuarie, într-o dimineață pe la patru, a sunat telefonul. Ne-am speriat bineînțeles și mama a ridicat receptorul cu destulă frică.

„Vreau să vă anunț o bucurie”, a spus o voce. Nu se auzea prea bine, se telefona dintr-un loc populat, cu un puternic zgomot de fond. „Vreau să vă anunț o bucurie. Soțul dumneavoastră va veni curând acasă.”

Doamne! Mama a început să plângă. Adevărat? Curând? Când?

- Foarte, foarte curând. Sunteți bine, sănătoase, amândouă?

- Da, da, suntem bine și noi și copilul.

- O, aveți un copil?

- Da, da, am un nepoțel...

Necunoscutul a închis și noi n-am știut ce să credem.

- Cine era? N-ai recunoscut vocea?

Nu, nu, nu o recunoscuse. Gălăgia era mare și omul vorbise încet.

„Să fi fost o glumă proastă? Cineva care vrea să-și bată joc de noi?” Nu, nu se putea asta. Nu, trebuia să fie un proaspăt eliberat din închisoare, așa ca tânărul care venise cu câteva luni înainte la noi.

N-am mai putut dormi. Eram prea emoționate. Cu siguranță, tata urma să vină curând... După vreun sfert de oră, telefonul a sunat iarăși. Era din nou necunoscutul:

- Vroiam să vă spun că soțul dumneavoastră va veni foarte, foarte curând.

- Curând? a întrebat mama plină de speranță. Doamne, cât de curând?

- Marioară, nu mă recunoști? Eu sunt...

Mama a început din nou să plângă:

- Dumitre, Dumitre, tu ești? Unde ești? Ești liber?

I-am smuls mamei telefonul din mână:

- Tată, tată, unde ești?

- La Gara de Nord.

- Să venim să te luăm. Stai acolo că vin eu îndată, s-au schimbat liniile de tramvai și nu știi cum să ajungi...

- Las' că mă descurc eu. Nu-i nevoie să vii, mă descurc.

- Ai bani de bilet?

- Da, da, nici o grijă.

Ne-am așezat în fața ferestrei. Timpul se oprise în loc. „Trebuia să mă duc la gară”, spuneam. „Trebuia să mă duc după el.”

În sfârșit, timpul s-a hotărât să treacă și, chiar mai repede decât speram, am văzut intrând pe poartă silueta înaltă a tatei cu pălăria lui cu boruri late. Ducea în mână o bocceluță.

Ne-am repezit afară și ne-am îmbrățișat plângând. Era frig și zăpada înghețată scârțâia sub pașii noștri. Doamne, ce fericire! Ce dimineață minunată!

- Hai să bei un ceai, sa te încălzești, ți-o fi frig. Și foame.

- Nu, nu am mâncat în tren.

Le dăduseră foi de drum, ceva de mâncare și câțiva lei pentru tramvai. Ne-a arătat cu mândrie un coltuc de pâine, pe care l-a scos din bocceluță ca pe un lucru de preț.

- Ne-au dat pâine, a spus, cu tonul cu care ar fi declarat că primise un diamant.

Am început să vorbim. Toți deodată. I-am povestit pe scurt încercările prin care trecuserăm. Cum m-am căsătorit, cum trebuise să divorțez.

Dumitraș dormea adânc în pătucul lui. Era un copil frumos, dolofan, cu gene lungi de fetiță. Somnul îl îmbujorase și-l ținea strâns pe Martinică, ursul cel mare de pluș.

„Ce copil frumos! Parcă-i un înger!” Mai târziu tata ne-a spus că asta a fost cea mai fericită clipă din viața lui și că vederea copilului îl făcuse să uite toți anii cumpliți prin care trecuse.

I-am spus că-l chema Dumitru Horia și tata a început să plângă.

- Nu-l iau în brațe să nu-l trezesc. Aștept până mai târziu...

Da, asta era tata. Ceilalți erau mai importanți și nu se gândea decât la ei.

- De ce n-ai spus dintr-odată la telefon că ai venit? am întrebat.

- Mi-a fost teamă să nu vă emoționați prea tare. Să n-ai un șoc, Marioară, un atac de inimă. Sosise pe la miezul nopții și așteptase cuminte în gară, până în zori, ca să nu ne sperie, să nu ne emoționeze... Apoi a pregătit-o pe mama... Doamne, ce fel de om era!

A băut o cafea cu lapte și repeta întruna „vai ce bună e!”

Am povestit, am povestit și ni se părea că vorbele nu pot spune nimic din ce-am fi vrut noi să spună.

De dimineață s-a trezit Dumitraș. Mama s-a dus la pătucul lui:

- Tataș, Tataș (așa se numise singur și așa-l numeam toți). Hai să vezi! A venit tata-mare!

Tata stătea alături și copilul l-a întrebat:

Da? Ai venit din deplasare?

Așa-i spusese mama când, privind fotografia tatei, Tataș întrebuse: „Cine-i nenea ăsta?”

- Tata-mare.

- Unde-i?

- E plecat în deplasare.

Acum venise!

„Doamne, ce zile frumoase”

Tata l-a luat în brațe, Tataș i-a trecut mânuțele pe după gât și din acea clipă nu i-a mai despărțit nimeni. Se ținea după tata ca un cățeluș. Oriunde se ducea, băiețelul era după el. Chiar și la baie, Dumitraș aștepta cuminte în fața ușii și nu se clintea din loc. Din când în când întreba: „Tata-mare, așa-i că nu te mai duci în deplasare?” Era mișcător până la lacrimi, își puneu mânuța în mâna tatei, cu un gest de încredere și dragoste care ne surprindea. Doar nu-l mai văzuse până atunci și nu era obișnuit cu el.

Tropăia mărunț lângă pașii mari ai tatei și fiecare se străduia să-și potrivească mersul după al celuilalt. Doamne, ce zile frumoase au fost acelea! Au început și duminicile să arate a duminici. Tata pleca de dimineață la utreniei Nu mai căuta forfecuța.

Venise ras în cap, fără barbă și musteți. Dumitraș îl întrebuse chiar în acea zi: „N-ai barbă?” Pe fotografia pe care o știa el tata-mare avea barbă! Tata a râs: „Nu-ți place așa, fără barbă?” „Nu”, a răspuns foarte serios copilul. „Bine, las' c-o să am cât de curând.” Mergeam și noi ceva mai târziu și Dumitraș privea atent la odăjdiiile aurii ale tatei. Se obișnuise să-l vadă la altar, după ce prima oară arătase cu degetul: „Uite-l pe tata-mare!”

Câteodată îl mai fura somnul și moțâia în brațele mele. Ajunși acasă, îi puneu tatei întrebări, care începeau toate cu „Ce înseamnă?” „Ce înseamnă veșnicie?” sau „Ce înseamnă filozofie?” Tata râdea, încerca să explice și recunoștea că nu e deloc ușor.

După două zile s-a dus la patriarhul. L-a primit, în sfârșit, după atâția ani și i-a comunicat că nu poate să-l reîncadreze la catedră. „Poate ceva la Arhiepiscopie.”

Tata a fost extrem de amărât. „Cum să stau pe capul tău? Cum să trăiesc pe spinarea ta? Trebuie să-mi dea ceva de lucru!” [...]

[După eliberare] se uita mult la televizor, cu curiozitate, dornic să afle ce mai e prin lume. Eram fericită că tocmai atunci putusem avea și noi televizor. Dar mai cu seamă îi plăcea să se plimbe. Se plimba îndelung, avea nevoie să iasă, să se miște. Cu Dumitraș de mână mergea în parc, pe străzile liniștite de la Sfântul Ștefan.

Amintiri din pușcărie

De câte ori se întorcea acasă, cumpăra pâine.

„Dumitre, nu mai tot aduce pâine”, îi spunea mama. „Se usucă.”

„Las' să fie”, răspundea.

Ani de zile duseseră dorul pâinii. Se hrăniseră cu „turtoi”, un fel de cocă de mălai, uscată. Când, spre sfârșitul detenției, primiseră câte o ceapă crudă, li s-a părut o hrană imperială. „N-am mâncat niciodată ceva mai bun”, spunea tata, zâmbind.

Ne mai povestea câte unele din anii de pușcărie. Multe lucruri le-a trecut sub tăcere, nu voia să știm cât a suferit.

Uneori se nimereau în cameră oameni de treabă. Atunci se înțelegeau foarte bine, fiecare ținea prelegeri din specialitatea lui și viața devenea suportabilă. Alteori însă...

„Am avut odată un vecin de cameră care ne-a făcut mai multe mizerii decât gardienii. Era iadul pe pământ...” spunea, clătinând din cap.

Ziua, trebuiau să șadă drept pe marginea patului. Din când în când gardienii priveau prin vizetă și vai de cel care nu respecta consemnul. Dacă se rezemau cât de puțin de perete, vecinul lor bătea în ușă și-i turna. Atunci erau trimiși imediat la izolare.

L-am întrebat, dar n-a vrut să ne spună cum îl chema pe acesta...

Ne-a povestit cum s-a sfârșit un cunoscut de-al nostru, preot la Cluj. Îi ducea iarna prin curte la dușurile reci și înapoi, pe un ger teribil. Omul a făcut meningită și a murit în chinuri groaznice. Câteva zile a urlat de durere și ceilalți deținuți băteau mereu în ușă, cerând să i se dea îngrijire medicală. Când l-au scos, era prea târziu.

Pe tata l-au operat de hernie la infirmeria închisorii. Fără anestezie, anestezice nu se găseau acolo.

Cea mai grea perioadă a fost la sediul Securității din Strada Uranus. L-au ținut acolo într-o celulă fără fereastră, doar cu lumină electrică. „Aveam gura atât de amară și de uscată, încât mi se umflaseră buzele și limba.” După câteva săptămâni l-au dus într-o altă celulă unde venea din afară o rază de lumină. „Ce mare lucru e soarele și lumina lui”, spunea tata și nu se mai sătura să se plimbe.

La Aiud fusese o perioadă împreună cu părintele Ilarion Felea de la Arad, mort în închisoare. Apoi cu părintele Sofian, cu părintele Benedict Ghiuș, cu Grigore Popa. O vreme a fost „coleg” de cameră cu Petre Pandrea. Acesta avea o vervă scilpitoare și vorbea cu pasiune: „Părinte Stăniloae, părinte Stăniloae, să ia nenorociții vacuța omului din ogradă!” Fusese un adversar vehement al colectivizării. După ce a fost eliberat, mai venea câteodată pe la tata și atunci aborda același subiect. Știa ce importantă avea satul pentru viabilitatea poporului nostru și era în continuare tulburat din cauza distrugerii lui sistematice. De altfel și tata împărtășea această opinie.

Din când în când mergeam în Parcul Carol, pe atunci numit al Libertății, și tata îl plimba pe Dumitraș cu barca, spre fericirea acestuia.

Într-o zi, am trecut pe lângă o bancă pe care ședea un pereche mai în vârstă. Bărbatul l-a privit lung pe tata, oarecum tulburat și apoi a întors capul. După ce ne-am depărtat, ne-a spus: „L-ați văzut? Era unul din gardienii noștri. De fapt printre cei mai de treabă. Aș fi vorbit cu el dacă nu s-ar fi prefăcut cu tot dinadinsul că nu mă vede.”

La un moment dat, aduseseră în cameră un rabin. „N-am mai întâlnit pe nimeni care să se roage cu atâta forță. De-a dreptul cu înverșunare”, povestea tata. Fusese foarte impresionat. „Era o adevărată luptă cu îngerul, ca în Vechiul Testament. Rareori am văzut o convingere atât de puternică, o credință atât de fierbinte. Extraordinar!”

Fusese interogat cu mare duritate, mai cu seamă asupra unor tineri care-l frecventau cu oarecare asiduitate, după cum am spus și tata a susținut că-i cunoșcuse doar ocazional, că nu avusesese nici o legătură cu ei.

„Te-au bătut?” l-am întrebat. „Nu, nu”, a răspuns tata în grabă și a schimbat subiectul. N-am aflat niciodată dacă l-au bătut în cursul anchetei. (De curând am citit undeva relatarea cuiva, care l-a văzut în închisoare. Nu-l cunoștea personal, doar l-ar fi văzut de departe pe Stăniloae, când l-au adus într-o zi, bătut, de la un interogatoriu. Se poate, nu știu. Nu este exclus. Oricum despre altă mărturie de acest gen n-am auzit. Dar fără îndoială, este posibil.)

Părintele Stăniloae, un nobil incurabil

Zâmbea totdeauna când ne povestea despre anii de pușcărie. Cum spuneam, suferința extremă prin care trecuse a fost o experiență care l-a apropiat și mai mult de Dumnezeu. Suportase totul cu acea răbdare exemplară, cu care a suportat atâtea alte necazuri. N-a purtat pică celor care l-au făcut să sufere și nici celor care, deși îi datorau atât de mult, i-au întors spatele. A rămas ferm în convingerile sale, n-a pierdut nici o clipă nădejdea în Dumnezeu și a trecut prin acel iad cu zâmbetul luminos pe buze și cu certitudinea că încercările ni le dă Domnul pentru a ne purifica, pentru a dobândi viața viitoare, ceea ce presupune efort și voință puternică.

A suferit mai ales din cauza noastră, la gândul că, din cauza lui, am trecut și noi prin atâtea. Asta l-a chinuit în închisoare și după aceea, reproșându-și, deși nu avea nici un motiv, că, de exemplu, cariera sau viața mea personală au avut de suferit. Că mama a trebuit să înfrunte ostilitatea altora. Ca și cum ar fi avut o vină. Ca și cum ar fi putut abate de la noi teroarea care ne-a siluit tuturor existența. De nenumărate ori i-am repetat amândouă, că nu purta răspunderea, că tot ce se întâmplase era inevitabil, mai devreme sau mai târziu. Dar se simțea totdeauna răspunzător pentru că nu putea îndulci necazurile, tristețea altora. Și suferea din această pricină, trecând cu generozitate peste propriile suferințe.

Nici măcar cealaltă față a oamenilor, pe care o cunoșcuse în anii de restriște, nu l-a schimbat. Făcuserăm această experiență tristă și noi, toți cei rămași afară. Purtam pe lângă povara durerii și îngrijorării pentru cel drag ce suferea în închisoare și pe cea a umilinței și ostracizării pe care mulți ne făceau să o simțim zilnic. Mai cu seamă această schimbare bruscă de atitudine mă tulburase peste măsură, ca una ce crezusem nelimitat în sentimentul de solidaritate al oamenilor. La început mi s-a părut incredibil, un coșmar care dispare în zori. Nu, era realitatea. Mai târziu, după eliberarea tatei, am discutat împreună îndelung. Clătina din cap: „Vai, vai, ce dureros e să trăiești asemenea experiență!” Și cum am spus, se simțea vinovat că din „cauza lui” o trăisem. Nu, nu era o ostentație. Era sinceritatea totală a credinței lui în umanitate. [...]

Până la moarte i-a venit greu să creadă că unii oameni nu spun ce gândesc, că-ți zâmbesc pentru a-și ascuți mai bine cuțitul cu care să te înjunghie. Și suferea teribil înțelegând în sfârșit că iar a fost tras pe sfoară. Dar asta nu-l împiedica să creadă iarăși și iarăși cuvintele celorlalți. Nici nu încerca să descifreze intenții rele în acțiunile lor.

Cu câteva ore înainte de a muri mi-a spus, pentru prima oară, despre ruda lui apropiată care a încercat în fel și chip să-l înșele, să profite de pe urma lui, să țeasă intrigi ce ne-au adus tuturor destule necazuri: „Las'o, se preface!” Era o luciditate pe care ți-o dă proximitatea morții? Voia să spună că, de fapt, nu se lăsase înșelat, dar că îngăduința lui nu cunoștea limite? A fost singura dată când l-am auzit vorbind astfel, cu amărăciune, cu un fel de plictiseală, ca atunci când fapte săcâitoare se repetă iar și iar.

Cred că a fost atât de profund ancorat în credință încât i-a iubit pe oameni fiindcă erau creația Domnului. Fiindcă nu putea să nu iubească, să nu respecte pe cei pe care Creatorul îi numise fiii Săi, chiar atunci când Îl răstigneau pe cruce. Fiindcă erau frații lui întru Domnul și se considera răspunzător pentru fiecare, așa cum ar trebui să se considere orice slujitor al altarului.

Până în ultimele zile veneau la el zeci de persoane cerând ajutor. Scria scrisori de recomandare, intervenea, telefona, îi ajuta cu bani. Nu pleca niciunul fără ca tata să fi făcut tot ce putea pentru ei. Nu se sfiau să vină la ore imposibile, fără a gândi că deranjau. Se ridica din pat, bătrân și obosit, dis-de-diminează, seara târziu, după-amiază când încerca să se odihnească. Își întrerupea lucrul, odihna și primea oameni pe care nu-i văzuse niciodată, dar care știau că nu plecau fără ajutor din casa lui.

„Lasă-l săracul, e necăjit!” spunea „poate nu-i din București, poate a venit tocmai acum cu trenul și trebuie să plece înapoi...” își dădea o osteneală teribilă să-i scuze, să le găsească justificări. Dar trebuie să spun cu tristețe că, o bună parte dintre ei, odată ce-și ajunseseră scopul, au uitat că se cuvenea să spună un „mulțumesc”.

Ingratitudinea, mai ales din partea unor foști studenți de ai lui, l-a întristat peste măsură. „Vin atâția oameni la mine”, spunea amărât, „dar câți dintre cei pe care i-am considerat ucenicii mei, care ar trebui cu adevărat să mă viziteze mai des, așa cum făceau când aveau nevoie de mine? Probabil că eu nu m-am preocupat destul de formarea caracterului lor. Sau n-am știut să le câștig afecțiunea.”³³

Câtă delicatețe duhovnicească! Se considera vinovat pentru toate!

Aceasta este adevărata roadă a sfințeniei. Faptul că vedea în toți oameni buni, admirând pentru lucrurile ce țin de firea omenească chiar și pe un rabin, nu ține de ecumenism, ci de iubirea de oameni:

1Co 13:1 De aş grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aş avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aş avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aş împărți toată avuția mea și de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. 7 Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. 8 Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii - se vor desființa; darul limbilor va înceta; știința se va sfârși; 9 Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim.

Se vede că nu a fost numai un bun cunoscător al teologiei și al limbilor străine, al tainelor și al limbilor oamenilor și îngerilor, ci a avut înțelepciunea dragostei care nu cade niciodată. Este de înțeles de ce pe toți i-a văzut buni, inclusiv pe marele amăgitor Părintele Arsenie Boca, fiindcă toate le-a crezut bune și i-a răbdat toate. Dar ce grav trebuie să-l fi dezamăgit Părintele Arsenie Boca (ce cădere a avut acesta de la credință și iubirea de Hristos și de oameni) dacă Părintele Profesor Dumitru Stăniloae s-a mâhnit atât de mult pe el, fiind într-o astfel de bunăvoință față de toți.

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi lăsat spectacolul proorociilor și minciunilor mincinoase, starea de „bici al lui Dumnezeu” și să fi avut iubire de Hristos (prin respectarea poruncilor, dogmelor, teologiei și iconomiei Sfintei Biserici, Mireasa lui Hristos) și de oameni, ca să se fi asemănat cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, să fi fost adevăratul său ucenic și să se fi mântuit... fiindcă proorociile se vor desființa, știința se va sfârși, doar dragostea nu cade niciodată. Desigur că nu dragostea necanonică față de o Maică, din interes personal, ci dragostea în Hristos de părintele său duhovnicesc și smerita cugetare, care nu se aprinde de mânie, nu gândește răul, nu caută ale sale, nu se laudă, nu se trufește, ci se bucură de adevăr. N-ar fi căzut niciodată, nici măcar în amăgire. Viața sfinției sale parcă a fost o contradicție totală față de 1 Corinteni 13, imnul iubirii, diametral opusă față de viața Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor părinților duhovnicești.

Să-l ierte bunul Dumnezeu și să ne ierte și pe noi păcătoșii.

Cum vom vedea, însă, mai jos, nici Maica Zamfira nu împlinea acest minunat imn al iubirii, ci se ase-măna întru toate iubirii sale bolnăvicioase (pictorul de la Drăgănescu).

³³ <<http://www.fericiticeiprignoniti.net/dumitru-staniloae/1595-impuneana-cu-tatal-meu-dumitru-staniloae>>, luni, 7 martie 2016.

În timp ce Părintele Profesor Dumitru Stăniloae era bătut, înfometat (neavând nici măcar turtoiul de mâncare, bucurându-se de o ceapă ca de o mâncare imperială), batjocorit și ținut la izolare, având familia chinuită, ocărâtă și terorizată de necunoscut, Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira conviețuiau în confort, datorită colaborării strânse cu regimul comunist.

Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost cu adevărat prigonit și suspectat de securitate (cum încearcă ucenicii sfinției sale să ne convingă, că a fost atât de prigonit că nici preoția și călugăria nu a putut să și le ia înapoi), în al doilea val (mai absurd și mai aprig decât primul), ar fi fost arestat și precucioșia sa. Nu a pătimit aceasta-o, ca o dovadă sigură pentru faptul că era unul din oamenii lor.

În loc să fie smeriți și să își recunoască grava lor cădere, huzureau. De aceea Maica Zamfira care se simțea la adăpost (mergând la Sinaia și la filme în lojă cu Părintele Arsenie Boca, mâncând înghețată, în vreme ce adevărații mărturisitori erau chinuiți), se purta cu o grosolanie și cinism rar întâlnite:

Rezultatele urmăririi sunt prezentate în tabelul alăturat. Spionii Securității au notat fiecare mișcare a Părintelui: taxarea biletelor de tramvai; o excursie la Sinaia; cumpărarea a Vi pâine neagră; shopping-ul de la magazinul de vopseluri și produse chimice și de la magazinul Victoria, la raionul de parfumerie de unde a achiziționat o pastă de ras Palmier; cumpărarea de gheață și a două pachetele de bicarbonat de sodiu; înghețata de la Cofetăria Scala; vizionarea filmului Acord Final la cinema Republica; schimbarea buteliei; vizitele la Biserica Boteanu; participarea la hirotonia episcopului Visarion; privitul în vitrinele unui anticariat etc.

[...]

20:35 — la Cofetăria Scala au mâncat câte o porție de înghețată și au discutat 20:57 - merg la cinematograful Republica de pe B-dul Magheru, unde, alături de „2 individe care locuiesc la aceeași adresă cu «BRATU», au intrat în sala de spectacol la balcon și au ocupat locuri în loje unde au vizionat filmul «Acord Final»³⁴

23:15 – *filmul se termină și toți merg spre casă, unde ajung la 23:45.*³⁵

Cele de mai sus se petreceau în data de 3.09.1962! Amnistia Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și a tuturor deținuților mărturisitori a avut loc în anul 1964. Toți oamenii duhovnicești se chinuiau, în timp ce Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira aveau o viață de huzur comunist, fiind la adăpost de orice bănuială, fiindcă erau acoperiți de o permanentă supraveghere, care le furniza dovada palpabilă că sunt fideli regimului.

A mai existat o singură speranță de a-l vedea pe tata. După vreun an am aflat că se va judeca un nou proces, cel al lui Paul Sterian. Urmau să fie aduși ca martori o parte dintre cei implicați în procesul Rugului Aprins.

Doamna Mironescu auzise că l-ar aduce ca martor pe soțul ei. De tata nu știa nimic. Ne-am dus, nădăjduind că îl vom putea vedea pe tata. Nu l-au adus. L-am văzut în schimb pe Codin Mironescu. Slab, gălbejit ca o lămâie stoarsă. Doamna Mironescu a izbucnit în lacrimi. Dar cel puțin știa acum că trăiește.

Mai venise ca martor actorul Emil Botta. La ieșire ne-a întins în tăcere mâna, doamnei Mironescu, mamei, mie. Știa oare cine suntem, sau bănuia numai, după chipurile noastre plânse, că eram implicate în tragedia care se juca în acea sală? Altfel decât tragediile în care

³⁴ Accord final (1938)

<http://www.imdb.com/title/tt0029837/plotsummary?ref=tt_ov_pl>

duminică, 17 mai 2015

Plot Summary

Showing one plot summary

A young American violinist is betting with his European organizer that he will marry the tenth girl he meets the next day within 2 months. If he fails, he loses his Stradivari, if he wins he will get \$30,000, but he falls for her roommate. To be near to her, he enrolls under a false name at the local conservatory of music. To get the \$30,000 to get his violin back, he agrees to do a concert tour, starting at the local town, but he refuses to let the conservatory's director conduct and wants one of his co-students, but the director won't allow the orchestra to play under another conductor. Now the problem is to get an orchestra within a few days....

- Written by Stephan Eichenberg eichenbe@fak-cbg.tu-muenchen.de

Acest film prezintă mai multe asemănări interesante cu viața Părintelui Arsenie Boca.

³⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile, Ed. cit., pp. 229-235, 243.

jucase el la teatru, unde cortina se lăsa după câteva ore. Aici cortina nu se mai lăsa defel... Aplecat apoi ca o umbră, cu capul în pământ, cu pașii mari, învăluit de o tristețe teribilă. Reală, trăită cu adevărat...

Cu asta s-au epuizat toate posibilitățile de a-l vedea vreodată pe tata. Nici veste de la el n-am primit. Mama se îngrijise să avem totdeauna nuci în casă, pentru cazul că ne-ar da voie să îi trimitem pachet. Aflase că e foarte bine să trimiți nuci, fiindcă sunt hrănitoare. Am rămas cu ele, niciodată n-a fost vorba de așa ceva.

Într-o zi, venind acasă, am găsit-o pe mama cu fața plânsă, cu ochii roșii. „Ce s-a întâmplat?” Fusesse în oraș și o întâlnise pe Julieta Constantinescu, respectiv maica Zamfira, fosta stareță de la Prislop. Cum am mai spus, după desființarea mănăstirii se stabilise împreună cu părintele Arsenie la București, în casa părinților ei. „Am auzit c-a murit părintele Stăniloae”, i-a spus ea mamei cu o totală lipsă de tact. „Nu-i adevărat! Niciodată!” „Zâmbea când m-a întrebat!” a adăugat mama cu amărăciune. „A traversat strada ca să vină la mine. Și mi-a strigat de la zece pași, „am auzit că părintele Stăniloae a murit!” „N-a murit! Sunt destui care se bucură să răspândească asemenea vești, dar n-a murit. Știu sigur!” a ripostat mama.

Am plâns amândouă toată ziua și apoi am încercat să ne convingem una pe alta că așa ceva nu era posibil. Nu putea să moară, era dincolo de orice îndoială. „Aș fi simțit, aș fi visat, aș fi aflat într-un fel!” spunea mama. „Sunt sigură că e în viață!”³⁶

De aici se vede și calitatea proastă de om a Maicii Zamfira: necompătimitoare, fără sensibilitate duhovnicească, răspânditoare cu bucurie a zvonurilor ce fac suferință altora (având, deci, caracteristicile invidiei). În timp ce alții sufereau real în închisori din partea comunismului, Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira stăteau, e adevărat că supravegheați, dar având proprietăți personale și bucurându-se de libertatea relativă de atunci, cu salarii atât de consistente încât puteau, mai apoi (din 1969), să-și construiască chiar și proprietatea cu două clădiri, sculputuri și poartă pe comandă și mult teren de la Sinaia, batjocorind pe cei ce nici nu știau măcar dacă le mai trăiesc rudele victime ale comunismului.

Acest comportament al Maicii Zamfira se explică prin faptul că îl vedea pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ca pe un dușman personal care s-a împotrivit de la început conviețuirii necanonice și imorale a sfinției sale împreună cu Părintele Arsenie Boca:

Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivise proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. Îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate [se înțelege de la sine că Părintele Arsenie Boca fiind implicat în latura pastorală și necunoscând greaca nu ar fi putut face traduceri, ci ar fi făcut-o călugării care ar fi venit ulterior, dacă ar fi vrut să se dedice studiului. Dar a apărut ispita Maicii Zamfira care a anulat această posibilitate– n.n.], .

Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă.

Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță.

Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, îngenunchea în zăpadă, pe o

³⁶ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

*scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioși-lor ce-l ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!”
Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.³⁷*

---

³⁷ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, ²2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

C. PĂRINTELE ARSENIE BOCA ERA COLABORATOR FAVORIT AL SECURITĂȚII ȘI REGIMULUI COMUNIST

Vă rugăm să observați nu numai diferențele de fapte între Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și Părintele Arsenie Boca, ci mai ales între felul lor de a fi:

- primul delicat și iubitor de vrăjmași, asumându-și suferința cu înțelegere cu totul diferit de
- cel de-al doilea „bici al lui Dumnezeu”, care biciuie pe alții, dar se ferește chiar și de cea mai mică osteneală și durere personală.

Aceasta ne arată nouă lămurit care dintre cei doi a fost insuflat de Sfântul Duh Mângâietorul și care de tatăl minciunii cel ucigaș de oameni.

Arestări	17.07.-30.07. (13 zile) 1945 București. 14.05.1948 schingiuit o 1 lună și ½? Unde, de către cine? Nu ni se spune. Este oare o invenție sau nu se știe unde a fost arestat? După cât de paranormal se desfășurau anchetele, credem că este o invenție. 16.01.1951-19.03.1952 (14 luni și 3 zile), la canal. 20.09.1955-07.04.1956 (6 luni și 18 zile) Timișoara, Jilava, Oradea.
Perioade	Detenție totală 22 luni și 18 zile (mai puțin de 2 ani), din care: - La canal (regim diferențiat): 14 luni și 3 zile (majoritatea timpului); - La închisorile București, Jilava, Timișoara, Oradea: 8 luni și 15 zile, din care schingiuit? doar 1,5 luni.
Pușcării	Canal, București, Jilava, Timișoara, Oradea. Numai denumirile închisorilor și arată diferența în suferință. Nu tu Pitești, nu tu Gherla, nu tu Aiud. Sărmanul, bine că a scăpat, cu așa puțină suferință. Dar de unde această faimă că a suferit foarte mult de la comuniști și că a fost martirizat prin închisori și la Canal? În timp ce Părintele Arsenie Papacioc și toți preoții râvnitori pentru Ortodoxie, fără compromisuri, au suferit la Aiud și în alte temnițe până în 1964, Părintele Arsenie Boca (ne mai fiind arestat din 1956, datorită compromisurilor, hipnozei și lepădării de călugărie și preoție) viețuia degajat, cu mâinile în buzunare, ba plimbându-se fericit cu stăpâna inimii lui, Maica Zamfira, (prin București sau la munte), ba petrecând în discuții interesante cu prietenii săi, având ca fotografii personali pe cei din securitate (ce aveau grijă să-i asigure, ca bonus, și un renume bun în fața statului: că nu încalcă convenția cu noua orânduire. Dar în felul acesta puteau să și vâneze, prin sfinția sa, pe cei ce aveau preocupări religioase deviante, sau să controleze pe cei ce le raportau întâlnirea cu preacuvioșia sa, dacă relatau corect sau nu cele discutate): <i>Printre altele mi-a povestit că a fost arestat de organele de stat pentru o perioadă de un an și trimis la lucrările canalului Dunăre – Marea Neagră. Pentru această perioadă a precizat că nu are ce să reproșeze organelor de stat, întrucât s-a[u] comportat într-un mod corespunzător cu el. [...]</i> <i>Mi-a mai povestit că atât la mănăstirea Prislop, cât și la București, unde a domiciliat, a fost controlat în permanență de securitate și dacă cineva s-ar interesa despre el s-ar putea convinge că și-a văzut de treabă și nu a desfășurat nici un fel de activitate.</i>”³⁸

³⁸ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atenția-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

Vă reamintim că în același timp foarte mulți preoți și călugări evlavioși și cu adevărat mărturisitori ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române erau închiși, torturați, înjosiți, ispitiți și ei să se lepede de preoție și călugărie, dar nu se învoiau cu minciuna, dar sunt și astăzi calomniați ca legionari și naționaliști, neputând fi propuși pentru canonizare, ca să nu se înceapă vreo prigoană fățișă din partea oficialităților.

Pentru a vedea care a fost regimul Părintelui Arsenie Boca în închisoare vă redăm o mică istorisire foarte sugestivă:

În întâmplarea de mai jos nu știm de ce să ne mirăm mai mult:

- de lăcomia pântecelui, căci nu răbda să stea fără slănină, punând pentru poftele sale alimentare pe alții să-și pericliteze viața?
- de încălcarea sfintelor canoane (care ne învață că monahii nu au voie să mănânce carne)?
- de faptul că a pus în pericol viața ucenicei (roaba poftelor și burtii sfinției sale)?
- de joaca cu mințile oamenilor prin hipnoză, vise și vedenii (având ca victime atât adepți ai săi și cât și sărmanii gardieni)?
- de regimul dulce dus în detenție, care arată limpede că nu numai că nu a fost martir, dar nici măcar prigonit în realitate (în timp ce adevărații prigonți erau bătuți până la moarte și înfomețați de nu puteau avea nici măcar turtoii dorit, sfinția sa primea vizite când dorea și mânca slănină feliată)?

Dar, dacă și la închisoare își făcea toate poftele (până și pâinea și slăcina le voia feliate, ca la supermarket-urile de azi), cum putem să mai gândim că a fost în vreun fel prigonit? Nu a răbdat nici bătaie, nici foame, nici măcar să stea fără să-și împlinească poftele alimentare cele mai josnice (nici măcar nu se ostenea să-și rupă dumicații).

	<i>Pe urmă ne-a povestit lelea Dâmboiu, care a visat noaptea că trebuie să meargă la părintele la închisoare, să-i ducă șapte bucăți de pânză albă, o pâine și o bucată de slănină. Să taie felii pâinea și slăcina. S-a dus, și când a ajuns, i le-a băgat ușor. Și i-a spus: „Tu să te întorci repede, să nu-ți întorci capul înapoi, că o să tragă după tine”. Pe toți paznicii i-a adormit [citește hipnotizat. În limba greacă hipnos ὕπνος= somn – n.n.] . Când o ieșit din curtea închisorii, s-au trezit paznicii, și au început să tragă. Ea s-a dus mai încolo, speriată, și nu s-a mai văzut.³⁹</i> Cu totul altfel procedează adevărații Sfinți: <i>2Re 23:14 David se afla într-un loc întărit, iar o ceată de Filistenii era în Betleem. 15 Și fiindu-i sete lui David, a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului cea de la poartă?” 16 Atunci acești trei viteji au străbătut prin tabăra Filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au adus-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o înaintea Domnului, zicând: 17 „Să mă ferească Dumnezeu să fac una ca aceasta! Aceasta nu este, oare, sângele oamenilor, care și-au pus viața în primejdie?” Și n-a vrut să bea. Iată ce-au făcut acești trei viteji.</i> Vedem că Sfântul Prooroc David și-a exprimat setea și dorul de casă, iar vitejii au vrut să-l bucure. Însă David nu le-a poruncit una ca aceasta, iar când ei au făcut-o din proprie inițiativă nu a putut să mai bea, deși era mai însetat și mai dornic după casă la vederea apei, doar pentru gândul că le-a pus în pericol viața. Dumnezeu ne-a dat prin el o mare lecție de înfrânare a dorințelor și cuvintelor, dar și de dragoste față de cei ce ne iubesc. Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat Sfinților ci poftelor proprii, poruncind și punând în pericol viața robilor lui, prin magie, doar ca să-și satisfacă plăcerile. Nici măcar nu a avut atâta milă încât să țină hipnotizați paznicii ca ucenița lui să-i plece în siguranță, ci, pentru a o impresiona și a ține minte spectacolul, i-a pus viața în primejdie. <i>CANONUL 35 Nichifor Marturisorul (OSÂNDA CĂLUGĂRULUI CARE SE CĂSĂTOREȘTE)</i> <i>Dacă un monah, lepădând sfânta schimă, va mânca carne și va lua femeie, acela trebuie să se supună anatemei dacă nu se întoarce și cu sila să se îmbrace în haine monahale, și să se închidă în mănăstire.</i> <i>(81, 83 ap.; 6, 16 sin. IV ec; 10 sin. Vil ec; 10 Cartag.; 11 sin. 1-11)⁴⁰</i> Deci, Părintele Arsenie Boca nu era anatema doar pentru învățăturile condamnate de cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, ci și pentru lepădarea sfintei schime, conviețuirea cu Maica Zamfira și mâncarea slăninei. În acest Sfânt canon suntem învățați și ce ar fi trebuit să li se facă celor doi ca să se poată mântui.
Suferințe	Toată viața sfinției sale a fugit de suferințe, deși, câtă vreme a fost cu împreună în familie cu ei, tatăl l-a bătut timp de 11 ani, complexându-l și făcându-l inițial timid și închis în sine, ceea ce l-a marcat pentru toată viața, căci bătaia tatălui (pe care Părintele Arsenie Boca o numea înger păzitor) îi va fi un impuls și model ce îi va da (după ce va căpăta prin vedenii patima numită „siguranța de sine”) un duh inflexibil de „bici al lui Dumnezeu”. Dar acele bătăi, nefiind lucrate cu înțelegerea Ortodoxă a suferinței, le-a convertit greșit într-o fugă cronică și intensă de durere și o

³⁹ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 216.

⁴⁰ <<http://comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-%C3%AEntregitoare.html>>, miercuri, 24 februarie 2016.

goană ahtiată după plăcere (mai ales din categoria celei sufletești de sine, dorind să fie și admirat de alții, indiferent de mijloacele folosite, având ca pretext, cel puțin pentru o vreme, misiunea pentru Hristos).

Dar, din toate suferințele, a fugit mai ales de tăierea vocii. Când era pus la o ascultare mărunță la chilia Sfântul Ipatie, s-a eschivat și a preferat să fie idioritmic, izolat în (co)chilia sfinției sale ca să poată a se organiza după cum îi este mai comod. Când e pus la treabă să care material de construcție pentru scara Sfântului Atanasie Athonitul, un drac îl ajută ca să nu se obosească, lucru observat și la canal unde își termina treaba miraculos de repede, fără a obosi, deși Sfinții Părinți ne învăță că ostenele și suferințele ne vindecă firea și ne aduc mântuirea. Când este arestat îi îmbolnăvește pe securiști și le strică mașina, iar în închisoare dispare și apare ca să aibă parte de un regim diferențiat. Când nu-i funcționează metoda trece la declarații cameleonice și compromisuri cu regimul, pentru a se păstra sănătos și bucuros când este eliberat. Schingiuirea de care se vorbește nu este definită și poate fi o invenție, sau momentul când s-a lăsat de preoție și călugărie pentru a nu suferi consecințele crucii lui Hristos. Propovăduiește în căsnicie necesitatea plăcerii femeiești pentru sănătate, vădind faptul că nu înțelege mecanismul stricării firii și reparării ei (îmbolnăvirii prin plăcere și însănătoșirii prin înfrânare de plăcere și răbdarea până la capăt a durerii):

21. *Cel ce își păstrează trupul nesupus plăcerii și sănătos îl are împreună slujitor spre lucrarea celor bune.*

22. *Cel ce fuge de toate poftele lumești se așază pe sine mai presus de toată întristarea lumească. [...]*

28. *Cel ce a dobândit în sine dragostea dumnezeiască, nu ostenește urmând Domnului Dumnezeuului său, asemenea dumnezeiescului Ieremia¹⁵⁵ (155 Ieremia 17, 6.) ci suferă cu vitejie orice osteneală, batjocoră și ocară, neluând în seamă câtuși de puțin răul de la nimeni. [...]*
76. *Smerenia și reaua pătimire slobozesc pe om de tot păcatul. Cea dintâi taie patimile sufletului, cea de-a doua pe ale trupului. Aceasta se arată făcând-o și fericitul David, când se roagă lui Dumnezeu zicând: «Privește la smerenia mea și la osteneala mea, și iartă toate păcatele mele».169(169 Psalmi 118, 135.)⁴¹*

Să citim și noi cum a fost mult vestita „suferință” a Părintelui Arsenie Boca acel „schingiuit o 1 lună și ½?”, sau mai bine zis chinuirea de către el a anchetatorilor lui (de care și-a bătut joc prin hipnoză și tortură cu puterile diavolești, până i-a făcut să-l elibereze. Acest lucru nu l-a făcut, din fericire, nici un alt adevărat mărturisitor. Este o atitudine tipic vrăjitorească. O întâlnim de pildă la vrăjitorul Eleodor în viața Sfântului ierarh Leon al Cataniei și la Chinops în viața Sfântului Ioan Evanghelistul). Și atunci ne întrebăm de ce este socotit Părintele Arsenie Boca martir? Sau dacă avea astfel de puteri paranormale (citiți drăcești) de care spun ucenicii că nu ar fi putut să fie biruite niciodată, cum de l-au torturat securiștii (fripiți deja de el, cum de au avut curajul să mai încerce?), până l-au omorât?

Toate în viața sfinției sale sunt contradictorii și cusute cu ață albă, ca într-un film de desene animate, de proastă calitate:

După aproximativ o oră, veni unul din securiștii care-l arestaseră, comunicându-i ordinul de a fi reținut într-o celulă din cadrul cetății Făgăraș. Spre mirarea Părintelui, el văzu că una dintre aripile cetății era deja păzită de ostași înarmați, urcați în turele nou construite, iar întreaga zonă a cetății era înconjurată cu sârmă ghimpată și cu santinele la poarta principală de intrare. El fu luat în primire de către ofițerul de serviciu, însoțit de un proaspăt gardian de pușcărie, care mergea în față, spre celula în care noul arestat trebuia încarcerat. Ușa celulei

⁴¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 72-73, 83.

era deschisă, ieșind în evidență pereții de piatră roasă de vremuri. În acea celulă, ce semăna cu cele descrise din evul mediu, totul era dominat de pietrele din jur, cate alcătuiau nu numai zidurile, ci și tavanul. Lipit de peretele stâng al celulei se afla un pat metalic, din cele folosite în cazărmi, care în loc de saltea avea o rogojină și un fel de pătură făcută din ștraifuri de stofă groasă, împletită, care pe vremuri erau puse pe podelele dormitoarelor soldaților. Rogojina, destul de veche, era așezată pe benzi metalice parțial ruginite, prinse de tăbliile de capăt, prin care curenții reci treceau ca printr-o sită. Într-un colț al celulei era o cană mare din tablă, parțial ruginită, în care era apă de băut, fără a se putea ști de cât timp era acolo. În loc de geam era o deschizătură piramidală, al cărei vârf retezat dădea în afara zidului, în partea de sus a celulei, prin care pătrundeau cu greu câteva fascicule mici de lumină. Singurul mobilier era constituit dintr-o masă mică, făcută din bucăți de scânduri negeluite.

Lespezile vechi ale zidurilor aminteau de surghiunul familiei lui Mihai Viteazul, respectiv soția și copiii săi, după odioasa asasinare a voievodului. Ușa metalică avea o vizieră, un fel de ochi de supraveghere, cât și o ușiță prin care se putea introduce gamela cu zeamă caldă, fără nici un gust, la suprafața căreia luceau câteva urme de grăsime. Deasupra ușii metalice, aproape de tavanul ce depășea doi metri înălțime, clipea lumina unui bec de putere mică, suficientă pentru supravegherea din când în când a deținutului. [uitați-vă ce condiții boierești față de ceilalți deținuți: masă, gamelă cu zeamă caldă și grăsime, bec, pat cu rogojină și pătură groasă! Nouă ni se pare puțin, dar dacă citiți în ce condiții stăteau adevărații deținuți, veți înțelege că a fost favorizat – n.n.] Când pașii de pe culoarul lung al aripii cetății transformate în pușcărie dispărură, Părintele Arsenie căzu în genunchi și totul în sufletul său se lumină, trăind clipele binecuvântate de Dumnezeu, ale ieșirii din timp și din spațiu. Primul gând fu de a-L ruga pe Domnul Sfânt să-i perpetueze acea trăire, prin desprinderea sufletului său de tot ce era lumesc. Sufletul lui se resemnă atunci când înțelese că Dumnezeu îi hărăzise încă mulți ani de luptă împotriva răului, atât al celui din sufletele oamenilor, cât și al celui diavolesc impus milioanelor de români de către comuniști, batjocoritorii obrazului însângerat al lui Iisus. Atunci și-a dat seama sufletul lui greu încercat, că mai este mult până se va putea afla în nesfârșita liniște, a marii spiritualități.

Părintele așază măsuta de lemn pe zidul dinspre răsărit, transformând-o într-un mic altar, pe care puse tot ce avea în mica boccea luată din chilia lui de la Mănăstirea Brâncoveanu. El aprinse o lumânare pe un sfeșnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luată cu el în boccea. Alături puse crucea sfințită, cât și Sfânta Evanghelie. Așezat în genunchi pe lespede rece, Părintele trecu treptat în lumea marii spiritualități divine, mulțumindu-i Domnului Atotputernic, pentru revărsarea harului Său peste omeneasca sa existență.

După un timp veni în inspecție ofițerul de serviciu, însoțit de gardianul de pe secția respectivă, ridicând capacul vizetei de la celula Părintelui Arsenie și văzându-l cum se ruga. Când deschiseră ușa celulei, imediat după vizionarea prin vizetă, văzură cu stupeoare și groază, că aceasta era complet goală. Cu cât priveau mai mult celula goală, cu atât întreaga lor ființă se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul țărănesc din zonă, avea binele și mila înăscute în ființa sa. El fusese tulburat că trebuia să ție închis un preot, care era ca un sfânt, care se ruga tot timpul în genunchi Domnului Atotputernic. Ochii celor doi se măreau în orbite, în timp ce sângele adunat în capul lor le transforma

figura într-un cuptor în flăcări, aproape de a țâșni prin piele. Atât ofițerul cât și gardianul își scuturau întregul corp, să se poată trezi din cel mai mare coșmar trăit de ei vreodată. Cu cât se uitau mai atent în celulă, cu atât aceasta apărea complet goală. Deja prin mințile celor doi se depănau scenariile cele mai sumbre, de arestare și de anchetă prin tortură, pentru dezvăluirea întregii operații de facilitare a evadării unui deținut, aflat în timpul anchetei. Nevenindu-le să creadă acea realitate, amândoi se proptiră în ușă pentru a o închide cu cheia, după care, plini de emoție, cu mâinile tremurând, au dat la o parte capacul vizetei, uitându-se fiecare pe rând, din ce în ce mai derutați, având fiecare din ei senzația că și-au pierdut mințile. Revenindu-și treptat din acel șoc groaznic, au început să se uite pe rând, prin vizetă, nevenindu-le să creadă că deținutul lor, părintele Arsenie Boca, stătea nemișcat în genunchi, lipit de măsura pe care era aprinsă lumânarea și având alături Sfânta Evanghelie. Starea lor psihică se înrăutățea, pe măsură ce închideau și deschideau succesiv ușa celulei, în care Părintele Arsenie era sau nu era înăuntru în carne și oase. Ofițerul cu fața congestionată, dându-și seama că se află în pragul demenței, ordonă gardianului să vie cu el, îndreptându-se ca hipnotizat spre biroul comandantului său, aflat în apropierea porții de intrare în cetate. Între timp, un alt securist, alarmat de turbulența creată în legătură cu celula părintelui Arsenie, dădu telefon comandantului securității din Făgăraș, să vie de urgență acolo.

Întreaga formație de securiști se îndreptă spre celula în care era încarcerat Părintele, fiind siguri că atât ofițerul de serviciu cât și gardianul delirează din motive pe care erau siguri că le vor afla imediat. În drumul spre celulă, securistul șef îl apostrofă pe ofițerul de serviciu, acuzându-l de incompetență și de labilitate psihică, cât și de faptul că este sub influența unui misticism retrograd. Ajuns în fața celulei cu probleme, șeful securității se apropie de ușă și, dând la o parte clapeta vizetei, îl văzu pe Părintele Arsenie. Cu fața radiind de victorie, el se adresă disprețuitor atât gardianului cât și, în special, ofițerului de serviciu, anunțându-i că -viitorul lor va fi mai mult decât sumbru, ei fiind implicați într-o acțiune de derutare și de inducere în eroare a comandamentului securității, urmând să se stabilească în slujba cărui serviciu străin se află. Venirea zgomotoasă și plină de orgoliu a conducerii securității dădu loc la un spectacol unic. Întreaga superioritate și siguranță de sine a proaspătului comandant de securitate, se dezumflă ca balonul înțepat de ceva ascuțit, când ofițerul de serviciu, cu fața crispată de iritare, smulse cheia celulei din mâna gardianului, deschizând brusc ușa. În fața tuturor apăru celula goală, așa cum raportase ofițerul de serviciu, care- i strigă ieșit din fire, să-i spuie cărui serviciu străin aparține acel comandant. Comandantul zonei de securitate Brașov, având gradul de colonel, se deplasă a doua zi la Făgăraș, unde se declanșase un mare scandal în mijlocul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese și la organele superioare de partid care coordonau întreaga zonă. Ei veniră special să vadă „ce elucbrații pot scoate niște cadre de partid, insuficient pregătite și influențate de curente mistice retrograde”. O comisie compusă din medicul șef al municipiului Brașov, șeful regionalei de partid, cât și a celei de securitate, fu întrunită în plen pentru a rezolva manifestările retrograde recente. Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se deschidea ușa celulei.

De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot

Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celulei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.

Această victorie a părintelui a creat însă premisele hotărârii de distrugere a acestuia, prin toate eforturile și metodele posibile, el devenind dușmanul numărul unu al regimului comunist din România, reușind temporar să înfrângă prin înaltă spiritualitate mitul invincibilității concepției materialiste.

Am reușit să aflu despre o serie de atentate la ființa sa, despre care știu doar câțiva oameni. Unul din aceste atentate s-a petrecut la Mănăstirea Cernica, unde Părintele Arsenie a fost otrăvit și a rezistat acelei tentative. L-au aruncat în lacul Cernica, în condiții în care moartea sa era considerată o certitudine. Revenit la locul lui cel drag, acolo unde ființa lui se înfrățise cu natura, reuși să-l aibă în permanență pe Dumnezeu în sufletul său. Având alături harul Lui, el văzu cu ochii sufletului lințoliul morții care încearcă să-i înfășoare întreaga lui ființă.

Părintele Arsenie nu numai că nu era speriat de moarte, dar știa că această trecere spre împărăția Cerurilor se va face numai atunci când Dumnezeu atotputernic va hotărî. În noile condiții create, de a fi vânat ca sălbăticiunile care cad sub glonțul vânătorului, Părintele Arsenie îmbracă haina morții față de lumea în mijlocul căreia se născuse, depășind cu sufletul vicisitudinile vieții de muritor. întreaga lui viață aparținea lui Dumnezeu.

O tristețe generală se abătuse asupra țării, în care arestările și starea permanentă de tensiune se accentuau, determinând pe bieții țărani, fiii sufletești ai Părintelui Arsenie, să cadă în genunchi în fața icoanelor și să spună cu voce tare că „ a venit apocalipsa”. [vedeți că ucenicii sfinției sale au fost educați să reacționeze ca adventiștii? – n.n.] 42.

Sfântul "încătușat"

Deși a ajuns la închisoare și la Canal, deși a avut domiciliu forțat, părintele Arsenie nu a fost niciodată condamnat, pentru simplul motiv ca cei care erau maeștri ai înscenărilor și minciunii nu au reușit să-i găsească vreodată o vina. Judecând după ceea ce spun cei care l-au cunoscut în perioada de detenție și cei care au fost în preajma lui, merita să ne întrebăm dacă nu cumva părintele s-a supus acestor suplicii numai pentru a-i ajuta pe cei năpăstuiți de acolo, din locurile de detenție. Unul din apropiații părintelui povestește:

"În Dobrogea, la Canal, unde a fost dus a doua oară părintele, era foarte greu. Aveau norma zilnică de sapat, iar ei erau oameni nevoiași, nemancati și nu puteau să sape. Părintele spunea: «Oameni buni, lasați ca săpăm noi». [vedeți, nu săpa el singur, ci legiunea care îi slujea – n.n.] Si nu se știe cum făcea cu puterea lui, [sărăcii oameni, dacă nu știau că demonii pot ridica obiecte ca să te ridice în slăvi și de acolo să te dărâme în fundul iadului – n.n.] ca întotdeauna reușeau să sape, să isprăvească. Noaptea însă dispărea, nimeni nu știa în ce fel. Gardienii începuseră să vorbească între ei: «Este unul care dispăre noaptea!». Odata, când s-a întors din afara lagărului, părintele i-a spus unui gardian:

⁴² Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

«Sa nu te temi, ca nu-ti va face nimeni nimic». Azi asa, mâine asa, gardianul le-a spus si celorlalți: «Eu sunt nebun sau am vedenii, este unul care dispare». A spus si la schimbul de garda. Intr-una din nopți, s-au pus sa-l vada, căci el isi oficia sfanta liturghie in timpul nopții. L-au văzut in afara inchisorii, mișcând din buze si rugandu-se. Au vrut atunci sa-l scoata din rugăciune, sa-l trezească [dormea, era și el hipnotizat. Cum sunt Sfinții care au atâta trezvie și atenție însoțită de delicatețe față de cei din jur și pază ca să nu își arate lucrarea lor ascunsă, și cum era bietul amăgit! – n.n.] . Dar nu puteau sa faca nimic, era de neclintit. [era posedat, în transă – n.n.]

*Ușile mari, cu lacate grele, se deschideau in fata lui, atat noaptea, când pleca, cat si dimineața, când se intorcea" [...]*⁴³

Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „Lăsați-mă puțin, că mergem imediat”. N-au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „V-am spus să mă lăsați puțin și mergem”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „Să plecăm”. Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis:

„Noi nu putem să ținem așa ceva aici, cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?”

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei ce păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?” Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare! [...]

Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. C.F.)⁴⁴

La fel fac și vrăjitorii hinduși:

Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. în fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile si rușinea,

⁴³ <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015, pp. 4-5.

⁴⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

alergau să-l întâlnească. Vrând să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!

Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.⁴⁵

La fel fac și vrăjitorii Români (și ei prezentați de ucenicii lor ca prizonieri de comuniști, prin aceeași metodă a documentelor, nesuținută de realitate):

In ziarul “Adevărul” din 17 noi. 1993, sub semnătura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului “Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a născut din neant o comisie ministerială”, găsim confirmări ale acestor practici păgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: “Am reușit să-i hipnotizez, folosindu-mi capacitățile de concentrare și forța gândului și să evaderez astfel din arestul Securității din Rahova”. Tot în cuprinsul acestui articol “marele guru” explică: “Tantra Yoga înseamnă perfecționarea prin amor”. [...]

Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că detine forte supranaturale, că este o ființă deosebită, că poate să facă orice dorește, că poate să apară sau să dispară într-un loc... îmi spunea că va fi revoluție, că profesorul și ei lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceaușescu și că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărți, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite întâlniri amoroase în grup, fete și băieți la un loc și că asta îi ajută să evolueze spiritual. Toate aceste lucruri mă speriau dar acționau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrajă. Îmi cumpărasem mașină și acest băiat se oferise să mă învețe să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine și mi-a spus că astia sunt sectanți, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el și am continuat să vorbesc cu Călin. După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit puțin și am început să mă detasez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider și eu nebuni. La puțin timp a avut loc revoluția și acest lucru m-a determinat să-mi recapăt încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revoluție, și, deci să cred că ei detin anumite puteri supranaturale. Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură “Mihai Eminescu”. Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toți cei apropiați ai lui Grig erau ca niște roboți teleghidati. Eu m-am așezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a acționat asupra întregii săli încât începusem să simt o dragoste foarte mare și un sentiment de bucurie față de o persoană pe care nu o cunosteam. După aceea l-am văzut și m-a surprins neplăcut înfățișarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei. După aceea am mers la Casa de Cultură a studenților și în continuare acasă la unul Florin, tot coleg de facultate cu noi. Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se întâmpla acolo, parcă erau cu toții în transă. [...]

⁴⁵ Dyonisios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218

Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam și discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire și devotație față de el. Tîn minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simțind și un minunat parfum de violete. Eram într-o stare de fericire nemaîntîlnită, așa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă... A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu mașina, sub diferite pretexte. Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încît începusem să trăiesc amoroasă numai de "guru". Mă îndepărtasem de părinți, de copil și de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărțit de sot. Au fost câteva luni din viață în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun. Și în grup viața decurgea la fel; toți erau preocupați de sex, tantra, devotația față de Grig și cam atât, nimic în plus, cu câteva mici excepții; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui și care aveau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae. Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atîta timp cît se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, și erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de inițiere le acorda atîta timp cît nu-l interesa soarta evoluției lor. Și făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere. Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă și se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obțină o nouă întâlnire. [...]

Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o "Karmă" foarte grea, că am multe greseli din viețile anterioare și m-a pus să mănânc nouă luni numai grâu și orez și să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. În special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.

Intr-o zi am simțit cum îmi iese sufletul din trup și la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia și am citit "Tatăl nostru", revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat și nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu. La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcați, și fete și băieți; Grig făcând poze la fete în diferite poziții, chiar și la unii băieți. A făcut un film cu o fată dormind goală și am asistat și eu la aceste filmări. Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ și încerca să pozeze în persoană pozitivă. Mă gandesc cu groază căte lucruri făceau, cît acționau asupra altora. Atîta tineret, atîta studentime distrusă de la facultățile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică și chiar de la Teologie (GABRIELA B.). 46

Gregorian Bivolaru persecutat politic de regimul comunist și condamnat pe nedrept

Mai 22, 2013

Această decizie definitivă și irevocabilă a Curții de Apel București este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat politic de regimul comunist.

Decizia instanței este un veritabil triumf al adevărului

⁴⁶ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Persecuțiile, tortura și denigrarea profesorului de yoga Gregorian Bivolaru nu au avut nicio bază reală! Acesta a fost nevinovat pentru toate presupusele infracțiuni pentru care a fost torturat și închis

Marti 8 februarie 2012, a fost făcută publică decizia Curții de Apel București care a menținut soluția Tribunalului București în Dosarul nr. 48765/3/2010, soluție prin care s-a constatat:

- caracterul politic al condamnărilor pe care Gregorian Bivolaru le-a suferit înainte de Revoluție, în anii 1977 și 1984;*
- caracterul politic al internării sale în Spitalul de Psihiatrie Poiana-Mare din 1989.*

În perioada regimului comunist, Gregorian Bivolaru a fost arestat, torturat, discreditat moral, bătut cu bestialitate și i s-au adus acuzații pe nedrept pentru faptul că practica yoga, inclusiv după ce aceasta fusese interzisă, astfel venind în contradicție cu ideologia regimului comunist, care se opunea oricărei forme de emancipare umană (morală, spirituală, culturală).

Gregorian Bivolaru a intrat în vizorul Securității încă din anul 1972, datorită corespondenței sale cu Mircea Eliade, iar în anul respectiv, Securitatea a realizat și prima percheziție în locuința unde domiciliul în acea vreme, ocazie cu care i-au fost confiscate o mulțime de conspecte pe care le făcuse cu multă trudă, în urma studiului la diferite biblioteci din București, precum și mai multe cărți despre yoga și fenomene paranormale pe care reușise, de asemenea, să le obțină cu mari eforturi. Pe același considerent, în 1977 a fost hărțuit, acuzat și în cele din urmă condamnat pentru deținere și răspândire de material obscen. Un exemplu astfel de “material obscen” confiscat la percheziții este cartea lui Julius Evola – “Metafizica sexului”, care a fost publicată în România, după 1990, la editura Humanitas.

Persecuția a atins un nou grad de violență la începutul anilor 1980 și a avut legătură cu așa-numita afacere „Meditația Transcendentală”. În data de 27 aprilie 1982, Nicolae Ceaușescu a cerut desființarea Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogie. Urmare a participării la Meditația Transcendentală, Gregorian Bivolaru a fost ținut în arest timp de trei zile, în sediul Securității din strada Rahova.

În finalul celor trei zile de arestare, înainte de a fi pus în libertate, a fost dus în biroul șefului direcției respective, colonelul Gh. Vasile, care l-a avertizat că știa că fusese desemnat șeful Meditației Transcendentale și i-a pus în vedere să înceteze orice activitate în această direcție, pentru că altfel va ajunge în închisoare. Interdicția privind tehnicile realizate în cadrul Mișcării Transcendentale a fost extinsă de Securitate și la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”.

În acel context politic, opțiunea fermă a lui Gregorian Bivolaru de a continua să practice yoga împreună cu prietenii săi a fost considerată de către autorități o activitate potrivnică regimului comunist, fapt care a determinat ca atât el, cât și ceilalți practicanți yoga și aceștia să fie urmăriți și prizoniți în continuare. În documentele Securității, Gregorian Bivolaru este numit „element fanatic”, iar pe parcursul anchetelor, organele de securitate au făcut presiuni asupra lui, bătându-l și torturându-l, manifestând un cinism și o cruzime fără margini, toate în scopul de a obține de la el anumite declarații. Un eveniment surprinzător care a avut loc în acea perioadă a fost evadarea lui Gregorian Bivolaru din arestul Securității, evadare care a fost o inedită modalitate de protest în fața nemerniciei și brutalității anchetatorilor. Gregorian Bivolaru a folosit anumite capacități pe care le trezise prin practica yoga și, când se afla în anchetă în anul 1984, în arestul Securității, a evadat.

În rechizitoriul Procuraturii Municipiului București, întocmit în august 1984, s-a reținut că ar fi săvârșit mai multe fapte penale, dar prin sentința penală nr. 960 din 28 septembrie 1984 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost condamnat numai pentru evadare, la un an și șase luni închisoare, întrucât pentru celelalte capete de acuzare intervenise amnistia. Pe perioada detenției a fost ținut într-o celulă specială, cu lanțuri la picioare care cântăreau 6-7 kilograme. Ulterior, în 1989, a fost din nou ridicat și dus în arestul Securității, unde a fost bătut și torturat, după care a fost trimis la Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, încercându-se anihilarea sa psiho-mentală completă. A fost salvat numai datorită curajului deosebit al doctorului curant în grija căruia fusese încredințat și care, realizând că nu era un „bolnav psihic”, a refuzat să-i administreze tratamentul prescris.

Față de toate aceste abuzuri și persecuții, Gregorian Bivolaru a cerut să se constate că motivul real al condamnărilor și internării abuzive la Poiana Mare a fost de natură politică, ele fiind făcute la comanda Securității, ceea ce instanța a apreciat ca fiind real și a admis cererea sa. Redăm mai jos rezumatul hotărârii:

„... INSTANȚA CONSTATĂ CHARACTERUL POLITIC AL CONDAMNĂRILOR DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR.68/1977, SENTINȚA PENALĂ NR. 960/1984. CONSTATĂ CHARACTERUL POLITIC AL INTERNĂRII MEDICALE A RECLAMANTULUI DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 616/1989. RESPINGE CA FIIND NEÎNTEMEIAT CAPĂTUL DE CERERE PRIVIND ACORDAREA DE DESPĂGUBIRI. HOTĂRĂREA ESTE DEFINITIVĂ ȘI IREVOCABILĂ.”

După revoluție Gregorian Bivolaru a rămas în vizorul Serviciilor Secrete Române datorită așa-ziselor infracțiuni pentru care fusese condamnat de comuniști. Această imagine a lui a fost preluată și de presă, care nu s-a sfiit să îl catalogheze drept infractor și recidivist. Sperăm ca mass-media să redea acum corect această decizie și să reconsidere toate calomniile publicate despre Gregorian Bivolaru, pornind de la premisa greșită că el ar fi fost chipurile un infractor, căci în realitate condamnărilor de dinainte de 1989 au reprezentat o persecuție politică.

Atât Curtea Supremă a Suediei, în [motivarea respingerii extrădării lui](#), cât și [unele personalități europene](#) au tras un semnal de alarmă cu privire la modalitatea, impregnată profund de practicile Securității, în care sunt gestionate dosarele actuale ale lui Gregorian Bivolaru.

Această decizie definitivă și irevocabilă este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat de regimul comunist.

Biroul de presă MISA
8 februarie 2012

	Sursa: yogaesoteric.net⁴⁷ Părintele Arsenie Boca într-o fotografie făcută într-o anchetă din 1947. Bieții de ei, câtă adevărată suferință!!! Doamne ai milă de tot norodul aflat în suferință și amăgire și ne iartă pe noi toți, păcătoșii! CONCLUZIE <i>De mă iubeste cineva, il va iubi si Tatăl si vom veni si vom face locas la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (adore) pe Dumnezeu si in el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Este cumva contrazicere in cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: Cine mă iubeste , implineste poruncile Mele. Spre exemplu, prin metodele yoghine se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus si va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. in numele lui Hristos. Dar in ziua Judecării acestia vor auzi: “ Duceti-vă de la mine blestematilor ... ”; aceasta insemnand că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos. Poate cineva să pună intrebarea : “Cum e cu putintă să vină duhul altui dumnezeu, cand eu am chemat numele lui Iisus?”. Răspunsul e simplu: Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui. Crestinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfanta Treime: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine păcătosul. Yoghinul foloseste numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca “mantră”. Nefiind o asemenea învățătură (cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu) înseamnă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului.</i> <i>Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înse-lare, fiind convinsi că acela este Duhul lui Hristos: “Căci se vor scula hristosi mincinosi si prooroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putintă si pe cei alesi.”(Matei 24:24). .). 48</i>
Informații date la securitate	Chiar ucenicii citează din dosarele de la securitate cum Părintele Arsenie Boca dă multe informații în legătură cu membrii legionari (și nu numai), practic toarnă pe mulți, cu date, locuri, amănunte lu nume, devenind informator, chiar dacă nu are și certificat pentru aceasta. Desigur că ei răstălmăcesc că declarațiile lui fac parte din înțelepciunea Părintelui, care ca un prooroc știa ce să spună. În schimb, aplică două măsuri, și cataloghează drept informator pe oricine ar fi spus ceva despre alții, chiar dacă nu la interogatorii, ci spionați de alții, care le reproduceau apoi vorbele în scris, în numele lor.

⁴⁷ <<http://misatv.ro/gregorian-bivolaru-persecutat-politic-de-regimul-comunist-si-condamnat-pe-nedrept/>>, duminică, 4 octombrie 2015

⁴⁸ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Am lăsat în afara tabelului, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, un fel de creștinism silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul. Nu numai atât dar

învinovătea pe creștini și pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (care necredință, asociată la silire, ar fi după precuvioșia sa singurele diferențe între cele două). Oamenii lui Dumnezeu niciodată nu învinovătesc pe alții, ci pe ei înșiși, și în nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică:

Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiași Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâni ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-allocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.⁴⁹

Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un vizionar orb nevăzând că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.

Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.

La tabloul colaborării sfinției sale cu orânduirea comunistă, ne stă în ajutor și o informație de ultima oră, extrasă din dosarele securității, adusă la cunoștința noastră tocmai de către ucenicii înfierbântați ai sfinției sale:

Dosarul informativ al Părintelui Arsenie Boca ne permite să completăm acest tablou. Astfel aflăm că, începând din anul 1946, Părintele era „cunoscut de domnul ministru Gheorghiu-Dej și de Teohari Georgescu ... care voiau să-l promoveze într-un post de episcop”. (Singura explicație pentru „ratarea” acestei oportunități, nu poate fi decât... fuga de slavă deșartă!)

[Nu este o singură explicație. Pot fi multe: fuga de responsabilitate, dorința de a nu avea griji în plus, mulțumirea de sine cu ceea ce ești, etc. Din păcate, nu fuga de slavă deșartă este motivația, după cum ne-a dovedit chiar sfinția sa după 1964 prin faptul că nu s-a întors la Mănăstire. Părintele Arsenie Boca nu a renunțat numai la episcopie, ci și la călugărie și la preoție pentru a conviețui cu Maica Zamfira. Desigur, ca și în cazul preoției și călugăriei, tot așa și la episcopie nu a renunțat din fuga de slavă deșartă, ci din alte motive, necanonice – n.n.]

Mai mult, conform mărturiei IPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania, după anul 1948, însuși Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina, plănuia să-l ridice pe Părintele Arsenie la rangul de arhieru: „Știu cu siguranță că Patriarhul se gândea să-l cheme la treapta arhieriei, dar, precum se cunoaște, Arsenie a fost arestat, dus în lagăre de muncă forțată și apoi, practic, obligat să rămână inactiv”

[dacă plănuia să-l facă episcop, este evident că l-ar fi readus măcar în Mănăstire, chiar dacă se dorea inactiv din punct de vedere al preoției. Faptul că nu a făcut-o, înseamnă că nici Părintele Arsenie Boca nu a vrut, având în vedere că pe toți doritorii de călugărie, chiar și căpeteniile legionare, nu numai pe cei simpatizați de comuniști, Preafericirea Sa i-a reactivat după 1964 – n.n.]

⁴⁹ PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

Mai știm, de asemenea, că în acea vreme Părintele Arsenie Boca se afla în bune relații cu Petru Groza. Prin urmare, nu i-ar fi fost deloc greu să profite de pe urma acestor „simpatii”! De ce a preferat în locul puterii – arestările, în locul confortului – urmărirea, în locul recunoașterii – marginalizarea, este la îndemâna oricui să răspundă! 50

Dar aceste simpatii, ne arată limpede, că de fapt sfinția sa nu a fost deloc prigonit, ci era unul din favoriții comuniștilor veniți la putere. Ce limpede pentru cel care nu este orbit de ideea preconcepțată că Părintele Arsenie Boca ar fi vreun Sfânt, că de fapt „prigoana” pe care a suferit-o a fost un spectacol regizat de simpatizanții lui pentru a-i face un favor și a profita și ei de pe urma lui.

După cum am observat, sfinția sa a profitat din plin de simpatii, fiindcă arestările au fost doar un pretext pentru a putea viețui în voie cu Maica Zamfira, nefiind marginalizat nicidecum, ci având o viață prosperă și tihnită, la cele mai bune standarde posibile în acel regim, și ca bonus, construindu-și încă de pe atunci prin falsa prigoană o filă din dosarul de canonizare, ce vrea să ni-l prezinte azi ca pe un martir. Am văzut cu toții că, de fapt, arestările au fost doar un spectacol, iar urmărirea doar un pretext, ca să-i asigure spatele și să convingă pe alții că a fost prigonit.

Nu este prima dată când Teohari Georgescu (unul din stâlpii prigoanei anticreștine din România) se folosește de astfel de mijloace. Părintele Cleopa ne mărturisește că a fost văzut înainte de venirea comunismului, îmbrăcat în haine de diacon și cădelnițând la stiliști, propunându-le că dacă vor favoriza venirea comunismului în România, le vor face sovieticii stilismul să fie biserică oficială, după calendarul vechi, atât de iubit de ei, comun cu al Patriarhiei de Moscova. Acesta este și motivul reacției armatei regale împotriva stiliștilor, deoarece erau trădători ai țării.

Astfel, înțelegem limpede că Teohari Georgescu i-a propus Părintele Arsenie Boca să fie episcop, tocmai în același scop: de a controla Sfânta Biserică, știindu-l de partea comuniștilor, lucru atât de evident din degajarea și deplina colaborare ce reiese din declarațiile de la securitate ale sfinției sale.

Proces verbal de interogatoriu “În afară de preocupările duhovnicești, o vizitam pe domnița ILEANA, în apartamentul ei, unde am avut și discuții cu ea. Astfel îmi amintesc că am discutat despre moartea lui ZELEA CODREANU, spunându-mi că în ceea ce o privește, ea l-a simpatizat și că regretă moartea lui, comisă de fratele ei, CAROL al II-lea, exprimând următoarele cuvinte: “România este singura țară în care succesul nu are succes”. S-a referit la succesul pe care-l avea CODREANU, însă care nu a dus la nici un succes, făcându-l vinovat în acest sens pe CAROL al II-lea. Ea prevedea schimbările care au se să facă în România și îmi amintesc că se frământa cum să facă să rămână în țară.” Anchetat BOCA Zian Arsenie 5 octombrie 1955 [deci, cel puțin de pe atunci, devenise colaborator și informator al securității – n.n.] – Orașul Timișoara. Interogatoriul a început la ora 17.30 minute și s-a terminat după șapte ore și 15 minute, la ora 00.45 [câte o mai fi turnat în acel interval, pe câți i-a mai compromis și cărora le-o mai fi schimbat viața cu ani de temniță grea, ca el să fie eliberat și aranjat cu Maica Zamfira fără a i se șifona imaginea? – n.n.] Dosar Informativ 2637 (VOL I) – Arhiva CNSAS, extras din „Părintele Arsenie Boca – Obiectivul BRATU” – de Vasile Manea, Editura Patmos, Cluj Napoca, 2009 - 51

Dacă nu ar fi fost legat de mâini și picioare de Maica Zamfira, ar fi acceptat cu siguranță să ajungă episcop, la cât de dornic de faimă era. Dar, așa, a găsit o cale de mijloc de a profita. Ca să nu se facă de râs că a fugit cu o maică, sub pretextul unei prigoane, a fost alungat din Mănăstire (ca să fie în viitor, propus la canonizare și învățăturile sfinției sale favorabile noii ordini mondiale și comunismului, să fie considerate ca scrieri sfinte), apoi și-a format o familie de „tip nou, comunist” având lângă sine pe cea îndrăgită, a fost lăsat să aibă mii de vizitatori pe care îi influența în sensul dorit de noua orânduire, devenind și profesor al securității în privința paranormalului, primind în schimb și un trai confortabil, și proprietăți personale și o faimă de Sfânt (ce ducea și atunci, și duce și azi, cu mult mai mult, la dezbinare prin faptul că sfinția sa nu a avut un mesaj Ortodox).

Spun unii ca părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? [nu era chiar așa, i se permitea să aibă mulți adepți chiar și la Drăgănescu – n.n.] Din dosar nu rezulta ca i s-ar

⁵⁰ <<http://ortodoxiatinerilor.ro/modele-idoli/18946-despre-relatia-dintre-parintele-dumitru-staniloae-si-parintele-arsenie-boca/>>, marți, 9 februarie 2016.

⁵¹ <<http://www.ziaristionline.ro/2015/09/13/parintele-arsenie-boca-si-printesa-ileana-a-romaniei-despre-corneliu-zelea-codreanu-13-septembrie-1899-30-noiembrie-1938-proces-verbal-de-interogatoriu-printesa-l-a-simpatizat-pe-capitanul-misca/>>, joi, 24 septembrie 2015.

*fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat) [cum o să se dezvăluie și publice propunerea de colaborare și acceptarea, dacă puterea politică a poruncit să ie se creeze o aură de martir? – n.n.] . In schimb, pana după 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce părere are despre socialism, despre situația politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? **Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.***

*Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continua. La toate ispitirile si capcanele intinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul si **viclean ca șarpele.**⁵²*

Toate acestea, dar mai ales viclenia ca a șarpelui (observați că ucenicii sfinției sale nu cunosc Sfânta Evanghelie: *Mat 10:16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar **înțelepți ca șerpilor și nevinovați ca porumbeii.***), au fost mult iubite de Teohari Georgescu (cu numele real de Burah Tescovici) și echipa sa care îl simpatiza atât de mult pe sfinția sa, datorită lucrării de dezbinare a Sfintei Biserici și a Românilor atât de asemănătoare. Dacă nu a putut să-l folosească tactic, pe termen scurt, în favoarea noii ordini mondiale, Părintele Arsenie Boca este folosit cu mult vicleșug strategic, și cu mult mai eficient în acest scop. Consecințele acestei simpatii reciproce, le resimțim cu toții, tragic, acum, când puterea politică îl propulsează cu putere spre canonizare, împotriva Sfinților Părinți.

Mai mult, nici nu avea nevoie să fie episcop, atâta vreme cât în ochii Maicii Zamfira, era deja episcop.

*Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatea următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. **Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru.** În mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a desprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului, încercând, personal sau prin delegat, să arătați IPS patriarhului activitatea părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității părintelui Arsenie încadrată în întregime în spiritul curat al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub ocârmuirea Sfinției Sale”, scria aceasta.⁵³..*

***

În capitolul *Arsenie versus Arsenie*, am făcut o comparație foarte amănunțită între Părintele Arsenie Boca și Părintele Arsenie Papacioc, sub forma unui tabel. Iată concluzia aceluia capitol și tabel:

Întrebarea 1: care dintre cei doi se aseamănă mai mult cu Avva Arsenie cel Mare?

Răspuns: nouă ni se pare că Părintele Papacioc.

Dumneavoastră cum credeți?

Întrebarea a 2-a: care dintre cei doi a mers după învățăturile Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit?

Răspuns: nouă ni se pare că Părintele Papacioc, iar Părintele Arsenie Boca s-a împotrivit prin cuvânt și faptă Ei.

Dumneavoastră ce părere aveți?

Întrebarea a 3-a: în cuvintele cui putem avea încredere că ne prezintă adevărul și ne pot ajuta să ne lămurim și să ne mântuim?

Răspuns: nouă ni se pare că numai în cele ale Părintelui Arsenie Papacioc, Părintele Arsenie Boca contrazicându-se (atât în lucrurile mici, cât și în cele mari, atât în cele teoretice, cât și în cele practice) și propovăduind diferit și opus, în funcție de context și auditoriu, iar nu în funcție de adevăr.

Dumneavoastră...?

⁵² <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

⁵³ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-1_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

De aceea, când Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale ne spun una, două, trei sau mai multe în funcție de context, iar Părintele Arsenie Papacioc spune alta, scurt și la obiect, cum întotdeauna a făcut, îl vom crede pe Părintele Arsenie Papacioc, ca pe un mărturisitor de toată viața al adevărului dus până la capăt, cu prețul vieții și al morții.

***

Toată această comparație dintre cei doi Părinți Arsenie a început din dorința de a afla adevărul: Părintele Arsenie Boca a fost caterisit, oprit de la slujire sau s-a lăsat singur de ea?

Ucenicii se contrazic ca de obicei, dar la acest capitol am putea spune că ei ajung să se bâlbâie, deci nu-i putem crede.

Iată ce ne spune despre acest subiect lucidul, mult încercatul și chibzuitul mărturisitor (constant de-a lungul întregii vieți) al adevărului ... Părintele Arsenie Papacioc:

Mai întâi de toate a fost arestat.

Părintele Ioanichie Bălan:

1. *A fost arestat?*

Părintele Arsenie Papacioc:

2. ***A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știu ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...***⁵⁴

Ucenicii înfierbântați și necăjiți pe Părintele Arsenie Papacioc că ne dezvăluie adevărul despre idolul lor, îl acuză de bârfă, bârfind. Dar argumentele aduse de ei, de răs, ca de obicei, nu contrazic realitatea cunoscută de un contemporan ce a luptat toată viața pentru a mărturisi adevărul. Că făcuse proorocii despre ruși am arătat mai sus, cu citat luat chiar de la ucenici. Să vedem acum dacă s-a lăsat de preoție și călugărie, sau a fost oprit de la acelea, sau la lăsarea sfinției sale de călugărie și preoție s-a adăugat și oprirea de la acelea și din ce motive: ca să-i camufleze propria lepădare fără să se facă de răs sau din motive canonice pentru relația sfinției sale cu Maica Zamfira?

Chiar Maica Zamfira ne arată că arestările au fost mai multe (1945, 1948, 1950, 1951, 1953, 1955, 1956), că de fapt nu au fost făcute pentru legionarism. Astfel că este posibil că deși a fost alungat de la Prislop și oprit de la slujire oficial în 1959, în cadrul unei dintre arestări anterioare acestei date, fie în urma torturilor, fie cedând presiunii fizice, fie cărtind că de ce l-a lăsat Dumnezeu să sufere, fie datorită ritualurilor vedeniste și vedice pe care le făcea, s-a lăsat de preoție și călugărie în închisoare, fie în fața torționarilor, fie în taină (cu îngăduința lui Dumnezeu ca să-și dea seama că nu numai că nu este Sfânt, dar nu mai este nici preot, nici monah, nici creștin, și astfel să se întoarcă la pocăință ca să se poată mântui). La aceasta se adaugă argumentul că, spre deosebire de toți prigonii veritabili care au reluat și preoția și călugăria din 1965, cel târziu, este singurul care a preferat să stea cu Maica Zamfira, ca și cu o soție, fiind „singura uceniță care l-a înțeles”, în sensul că i-a hrănit ideea că este un unic care trebuie apreciat în mod original, ca un episcop și că poate face excepție de la toate canoanele și dogmele Ortodoxe. Astfel că dacă nu i s-a mai putut construi oficial cultul personalității sale printr-o recunoaștere publică bisericească (fiind pe atunci un context ateu care forma un cult doar în jurul partidului și conducătorului său) atunci trebuie să-și facă singur dreptate și să devină (sau să-și construiască singur prin învățături și lucrări diavolești imaginea) unui mare Sfânt prigonit (aflat în catacombe unde slujea valid, deși nu era lăsat de Sfânta Biserică Oficială să facă aceasta).

Dar aceasta se cheamă (în limbaj canonic), indiferent de pretextul și contextul politic:

PARASINAGOGĂ.

Dar să urmărim, ca de obicei, mărturiile ucenicilor sfinției sale:

In perioada respectivă, au început să circule diverse zvonuri legate de o relație de căsătorie a Părintelui Arsenie cu Maica Zamfira, după alungarea din Mănăstire, însă documentele de arhivă, cum ar fi nota informativă a Securității, din 6 iunie 1965, arată că erau doar zvonuri:

⁵⁴ Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

„în urma aplicării Decretului 410/1959 [28 octombrie 1959 – n.n.], **când Boca Zian s-a retras din mănăstire**

[vedeți că și securitatea scapă informația că de fapt Părintele Arsenie Boca a dorit să se retragă? Nota următoare nu ne aparține, este a domnului Duțu – n.n.]

[a fost alungat din Mănăstire cu ajutorul miliției înainte de aplicare Decretului 410, după cum am arătat în capitolul precedent, n.n.], **a plecat împreună cu Constantinescu Julieta în București și au rămas împreună până în prezent.** [nu au fost alungați și, chiar de au fost alungați, nu au fost siliți să rămână împreună – n.n.] 229

Ar fi putut după cel mult cinci ani să ceară să primească din nou chiar și preoția, nu numai călugăria și hainele monahale:

Patru ani mai târziu, maica Zamfira și părintele Arsenie au fost îndepărtați din mănăstirea Prislop și li s-a interzis să mai poarte veștmântul monahal, lui pentru toată viața, iar ei până în 1964, când a avut loc amnistia preoților anticomuniști. [nici un document nu specifică aceasta. Așadar putea să-și reia veșmintele, măcar din 1964, de la amnistie, cum au făcut-o toți, mai ales dacă nu era legionar, cum susțin o parte din ucenicii sfinției sale, politic corecți. Iar ea de ce nu le-a mai purtat, după cum vedem și în fotografiile de după 1964 ale ei? – n.n.] *Preotul a fost angajat la atelierul de pictură al Patriarhiei, iar potrivit unor mărturii, cei doi au locuit împreună pentru o perioadă, într-o casă în București.*

Da, ar fi putut să le ceară, dar aceasta nu s-ar fi putut fără despărțirea de Maica Zamfira... și ea poate că s-ar fi sinucis, sau doar l-a amenințat cu aceasta ca să îi amăgească conștiința și să îi dea un argument solid rațional ca să nu îi vină cumva să îndrăznească să se pocăiască de lepădarea preoției și călugăriei.

Relația dintre ei, cunoscută public prin conviețuirea în același domiciliu, pe care nu știm dacă au spovedit-o vreodată (dar dacă au spovedit-o vreunui ierarh era motiv suficient să nu-i mai lase să slujească) era suficientă, ca de la sine să îi oprească slujirea preoțească. Dar dacă s-ar fi căit și s-ar fi despărțit de conviețuire, poate că ar fi primit vreo dispensă. Dar cum să-i redea vreun episcop înapoi slujirea preoțească când se purta așa cu ierarhia bisericească, vădindu-i nu numai trufia și disprețul față de rânduală bisericească, dar și lipsa oricărui comportament firesc? Cum să dai unui astfel de om să conducă sufletele spre mântuire (care nu se poate face decât prin smerenie care are ca școală ascultarea) când el însuși pierduse calea?

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.⁵⁵

Desigur că arhieriei noastre i-au remarcat patima pentru vedenii, pe care le pune mai presus de adevăr și deci că nu putea fi, în nici un caz preot Ortodox, caracterizat de-a lungul tuturor timpurilor mai ales de mărturisirea dreptei credințe.

Uitați ce se cere de la diaconi:

1Ti 3:7 Și se cade lui și mărturie bună să aibă de la cei din afară; ca nu în ocară să cază și în cursa diavolului, 8 Diaconii așijderea cucernici să fie, nu îndoșiți la cuvânt, nebăutori de vin mult, neagonisitori de dobândă urâtă; 9 Ci având taina credinței întru știință curată.: 10 Și aceștia să se ispitească întâiu; după aceea să se diaconească fără de prihană fiind

Cu cât mai mult unui preot.

Dar ce interes personal aveau cei doi să ceară preoția când Maica Zamfira socotea că bietul Părinte Arsenie Boca, este deja episcop:

Într-o scrisoare adresată episcopului Andrei Magieru, în 26 ianuarie 1951, maica Zamfira relatează următoarele: „Cu strângere de inimă vă aducem la cunoștință și în scris, precum ni s-a spus, ridicarea părintelui nostru stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din

⁵⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

ascultare. Pentru noi stă mereu prezent în formarea creștină pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru [este foarte interesant că pentru sfinții lor Părintele Arsenie Boca era deja episcop, remarcă făcută tocmai atunci când trebuia să fie mai smerite ca să poată primi ajutorul. Ne întrebăm cum îl priveau când era în culmea gloriei și popularității bine finanțate ce părea de o stabilitate de nezdruncinat – n.n.] în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, *Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului*⁵⁶

Dar și el însuși se socotea mai mare decât mitropolitul său, putând a dispune, ca un judecător de apoi, în locul lui Hristos, soarta sa în veșnicie și că ierarhii se chinuiesc în iad dacă dezbracă de hainele preoțești pe cei neascultători (care își fac un cult propriu al personalității tocmai datorită misiunii care i-a înșelat ca să uite de pocăință, cum au fost Părintele Iosif Trifa și Părintele Arsenie Boca, foarte asemănători ca traseu, deși primul nu s-a folosit de ocultism, ci doar a căzut în capcana răzvrătirii)

*Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin*⁵⁷

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- *Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.-*

Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- *Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt. Și a făcut slujba, atunci...”*⁵⁸

Dar vă rog să mai observați ceva: sfinția sa „scotea din iad” prin puteri paranormale, probabil, căci slujbele sale nu puteau fi preoțești la 25 de ani după adormirea ȚâPS Nicolae Bălan (n. 27 aprilie 1882, Blăjenii de Sus, Bistrița-Năsăud - d. 6 august 1955, Sibiu). În 1980, Părintele Arsenie Boca fusese oprit de la slujirea preoțească de 21 de ani, din 1959 (până la sfârșitul vieții care a avut loc în 1989), ca o consecință a propriei lăsări de preoție și călugărie din închisoare (și a celorlalte abateri enumerat în acest studiu). Numim puteri paranormale nu în sensul modern, ci ca o consecință a faptului că nu sunt normale la un preot caterisit. Iar cel ce slujește preoțește după ce este oprit de la slujire formează o parasinagogă. Observăm că ori nu a ascultat de ierarhii care l-au oprit de la slujire, ori avea credința (mai degrabă necredința) că nu prin puterea preoțească (adică a lui Hristos, a cărui icoană vie este preotul) poate scoate sufletele din iad (căci preoția nu o mai avea pe atunci), ci prin puterea proprie, fiind un „sfânt ce poruncește” ca Domnul nostru Iisus Hristos (și nu ca unul adevărat care se roagă doar la Iisus Hristos să ierte păcatele oamenilor). Și aceasta este o concepție eretică de comparare cu (și de înlocuire a lui) Hristos, deci antihristică. Ce slujbă specială o fi fost, dacă nu satanică, adică potrivnică Sfintei Biserici?

Dar nu trebuie să ne mirăm de această reacție. Despre amăgirea sfinției sale de o viață că este ca și Mântuitorul, ba chiar înlocuitorul Lui, ne spun mulți ucenici, fără să-și dea seama sărmanii:

În cartea Mărturia mea, de pr. Petre Vamvulescu, pag. 51 : „Odată, după Sf. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe pr. A. Boca, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte și a plâns. Părintele i-a zis: îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și sfinții mor! - și aceasta a spus-o despre sine ” (pag. 42). Unui om ce plângea că are soția bolnavă i-a zis: „Gheorghe, vezi-ți de treabă, nu mai plânge, că pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu” Aici menționez declarația pr. Stăniloaiu despre A. Boca în revista Scara, 1993, cu trei luni înainte de trecerea la cele veșnice. „Avea o siguranță de sine pe care eu n-am avut-o niciodată, eu spun tipic sectară”. În cartea Alte mărturii despre părintele A. Boca, pag. 88: „Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și o să vă văd pe toți și o să vă ajut”. (Maria șandru). Găsim în Pateric cuvioși care după o

⁵⁶ <http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamferei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

⁵⁷ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

⁵⁸ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

viață de nevoie cereau pe patul de moarte timp de pocăință, iar A. Boca era sigur de mântuirea lui. Pag. 89: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți, eu sunt văzător sufletește; voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele” (Maria șandru) pag. 116. Zicea: „Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfânta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”. La pag. 121, spunea pr. Arsenie: „Când vorbiți de mine eu sunt între voi” (Chiș Aurelia). Cumplită smerenie mai avea. Pag. 125: înainte de a începe o predică s-a urcat pe o masă și a zis: „Când va judeca Dumnezeu lumea eu am să fiu la dreapta Lui (siguranță sectară, sau poate credea că a luat locul lui Hristos ca ereticul Francisc de Assisi) și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. În cartea Mărturii din Țara Făgărașului, pag. 12: „Ne spunea părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care îi pictează” (pr. Todor Nichifor - Sibiu). Pag. 50... „Zicea părintele: Mă, io văd prin voi până la al treilea neam” (Ierod. Ieronim Coldea). Pag. 117: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo” în cartea Noi mărturii despre pr. Arsenie Boca, pag. 65: „Dacă plec, vă ajut mai mult!” Pag. 118: „Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: «Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele că ai Duh Sfânt.»” (Chiș Aurelia - Boiu, Mureș). Urmează să auzim că și-a făcut singur acatistul când era în viață.

Atenție: când ne rugăm unui Sfânt autentic, intrăm în contact cu Cerul; când ne rugăm unui înșelat - intrăm în contact cu iadul.

În cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu* pag. 68: „...Mă Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo, că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe pr. Iosif Trifa” (Mărioara Steluța Hlibițchi). Când; am citit asta, am spus că a avut și Ardealul un papă care scoate din iad când vrea el. Suspectă este și evlavia lui A. Boca față de Iosif Trifa.⁵⁹

Dar un alt motiv tainic, pentru care Însuși Dumnezeu a rânduit ca Părintele Arsenie Boca să fie oprit de la slujire este, desigur, faptul că vădea păcatele oamenilor:

706. - *Secretul spovedaniei*. “Duhovnicul de va spune păcatele celor ce i se spovedesc, acela să aibă canon cu oprirea de la preoția lui, trei ani. Iar învățătorii zic și poruncesc să-i fie luat darul de tot și darul preoției și darul duhovniciei; numai aceasta să aibă voie să se cuminice dumnezeieștii priceștanii. Iar cetățeneasca lege, zice: să i se scoală limba pe ceață și să i-o tragă pînă ce va muri”. -ILT, 319⁶⁰

Observăm că deși era caterisit, sau doar oprit de la slujire, cel puțin la biserica Drăgănescu, Părintele Arsenie Boca făcea slujbe speciale de scos din iad, citea pomelnice în altar, purta epitrahil predicând și ocupându-se de păcatele și catehizarea oamenilor ce veneau la el ca la un duhovnic. Dar aceasta după Sfinții Părinți se cheamă răzvrătire față de Sfânta Biserică și cel ce o practică, împreună cu cei ce îl urmează, formează o parasinagogă.

CANONUL 28, Apostolic

Dacă vreun episcop, ori prezbiter, ori diacon, caterisit după dreptate pentru vinovății arătate, ar îndrăzni a se atinge de Liturgia (slujba) cea oarecând încredințată lui, acesta de istov taie-se de la Biserică.

[Antiohia, can. 4, 12, 15; Sardica, can. 14; Vasilie, can. 88]

TĂLCUIRE

*Acest canon rânduiește, că dacă vreun episcop, ori preot, ori diacon s-ar caterisi după dreptate și după lege pentru vinovății arătate și dovedite,⁵⁷ episcopul de sobor, iar preotul, și diaconul, ori de episcopul lor, ori de soborul lor, și apoi după o legiuită caterisire ca aceasta, de ar fi îndrăznit a întrebuița Liturgia cea dată lor oarecând⁵⁸ (Liturgie aicea înțelege și pe arhieria episcopului, și pe ieria preotului și diaconului), unii ca aceștia zic, afurisească-se desăvârșit de la Biserică. Una adică pentru îndrăzneala cea peste măsură și obrăznicia lor, iar alta că la cei ierosiți, după caterisis, altă canonicăască pedeapsă nu rămâne, decât a se despărți desăvârșit și de Biserică, și aceasta cu dreptate. **Căci dacă după canonul 14 al soborului din Sardica cel ce nu se caterisește cu dreptate, ar îndrăzni a lucra cele ale***

⁵⁹ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 3-5.

⁶⁰ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

soartei sale, mai-nainte de altă sobornicească judecată trebuie a se înțelepți cu amare și aspre cuvinte, dacă după cel al 5-lea al soborului I cel ce este scos din adunare, nu după dreptate ci după oarecare micșorare de suflet și prigonire a episcopului său, nici acestea poate a întrebuița ceva ieraticesc lucru mai-nainte de sobornicească certare, cu cât mai vârtos nu poate a lucra ceva de ale preoției, cel cu dreptate pentru vederate păcate caterisit?[vedeți că indiferent dacă a fost oprit de la slujire cu dreptate – cum îl arată multiplele sale abateri de la Sfintele Canoane și de la Dogme – sau chiar cu nedreptate, dacă a continuat să slujească este vrednic de pedeapsă? – n.n.] *Și dacă marele Vasilie, pe Grigorie cel ce era numai oprit de el, îl înfricoșează cum că-l va osândi cu anatema, de va îndrăzni a lucra ceva mai-nainte de îndreptarea sa,* [vedeți că pe cel care este nu caterisit, ci doar oprit de la slujire, dacă își continuă slujirea este osândit de Sfântul Vasile cel Mare cu **anatema!!!** – n.n.] *cum nu se cuvine desăvârșit a se rupe din Biserica cel cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, și după caterisis va îndrăzni a lucra vreo lucrare preoțească.*

57 Clericii cei după dreptate **pentru vinovății arătate** [de pildă viețuirea publică cu o femeie, deși este ieromonah, sau pictura și/sau scrierea eretică – n.n.] *caterisiți de sobor întreg (adică de toți episcopii din acea eparhie, și de mitropolitul) nu mai pot a face apelație, adică a se cerceta judecata lor, la mai mare bisericescă judecătorie. Fiindcă unora ca aceștia nu li se mai dă loc de dezvinovățire, ori nădejde de întoarcere la starea lor de alt sobor, după canoanele 4 și 15 al Antiohiei. Iar de este aceasta adevărată precum și este, apoi ajutorul apelației nu se dă la fiecare ce s-ar osândi, precum nu drept zice Valsamon la tâlcuirea canonul 12 al Antiohiei, nici toate pricinile pot a se apelarisi la mai înalt județ. Pentru că nici hotărârea aleșilor judecători nu se ridică la altă judecătorie, după canonul 109 și 140 al Cartaginei; Nici a clericului aceluia ce se va duce de la nemernicia și Biserica sa, caterisirea ceea ce s-a făcut după sfătuirea episcopului său, după canonul 3 al Antiohiei, are loc de aceea de dezvinovățire. Nici aceluia ce lăsând pe soborul cel mai mare, va alerga la împăratul, după canonul 12 al acestuiași. Nici a patriarhului hotărâre, **nici poate a mai întinde judecata sa la mai mare judecătorie, acela ce cu orice chip s-ar mulțumi și ar tăcea când se făcea hotărârea judecății sale.***

[dacă nu ar fi vrut să fie oprit de la slujire, sau ar fi fost nedreptățit, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit el însuși să apeleze la mai mare judecătorie bisericescă și să ceară reprimirea în slujire. Faptul că nu a făcut-o, ci s-a mulțumit și a tăcut, îl arată părtaș la oprirea slujirii preoțești, chiar dacă încălca această hotărâre clandestin și necanonic, adăugând vina neascultării deciziei ierarhului său, la celelalte permanente neascultări – n.n.]

*Deci din acestea zice să încheie cum că, este neadevărat canonul acela, pe care împotriva lui Atanasie îl puneau înainte arienii, iar împotriva lui Hrisostom îl puneau înainte Teofil al Alexandriei, care zice așa: „Oricare episcop, ori prezbiter, cu dreptate s-au cu nedreptate caterisit, dacă el de sineși ar lua iarăși Biserica sa mai-nainte de a se face sobor, lui nu i se mai dă loc de dezvinovățire la alt sobor”. Că este arătat, că aceste fel de canon, nu face osebite între cel drept și nedrept; ci întocmai pe amândoi osândește în aceeași pedeapsă și osândă. și pentru aceasta se împotrivește dumnezeieștii Scripturi, care nu voiește să se pedepsească dreptul ca păgânul (Facere: 18). **Se împotrivește încă și canonului 14 al Sardichiei, fiindcă acesta zice că, cel ce cu nedreptate s-a caterisit, și mai-nainte de sobor s-a întors la Biserica sa, nu aibă de aici loc de dezvinovățire.***

[deci dacă a fost oprit de la slujire chiar cu nedreptate (deși, după cum am văzut, un mare bine au făcut Bisericii cei ce l-au oprit de la slujire și înșelarea publică a poporului amăgit), și a început fără dezlegarea soborului a sluji, de atunci nu a mai avut loc de dezvinovățire. Deci, având în vedere că există o mărturie, că cel puțin de la 25 de ani de la adormirea țIPS Nicolae Bălan, adică din 1980, a făcut slujbă, de atunci nici nu a mai avut loc de dezvinovățire. Iar din 1964 până în 1980 de câte ori nu ar fi putut să ceară dezlegare de la Sfântul Sinod, dacă nu l-ar fi disprețuit și n-ar fi prețuit prea mult și necuvios pe Maica Zamfira, ca să poată renunța la patima viețuirii cu sfinția ei, încălcând și înfruntând cu dispreț Sfintele Canoane – n.n.]

Iar al Sardichiei cu mai amară numai și mai grele cuvinte înțelepțind pe unul ca acesta, nu zice, că să nu aște loc de dezvinovățire la alt sobor. Drept aceea acest canon, fiindcă s-a făcut de arieni, și nu zice drept, s-a stricat de soborul din Sardica.

58 Dar s-ar nedumeri cineva, dacă **Hirotonia, Botezul, Sfințirea Apei,** și celelalte ce ar fi îndrăznit cei ce cu dreptate, și pentru arătate vinuiri de sobor s-au caterisit, de au oare putere

și ființă, ori de sunt cu totul fără putere, și neînființate, și ca cum nici cum s-ar fi făcut și pentru aceasta de trebuie a se face din început de preoți necaterisiți? Se vede că după oarecare, **sunt fără putere și cu totul fără ființă, și pentru aceasta este trebuință a se face din început, ca și cum nu s-ar fi făcut cu totul mai înainte. Căci, dacă hirotoniile, și alte sfințite săvârșiri, ce le-ar face afară de enorie vreun episcop, sunt fără putere, după canon 13 al Antiohiei, cu cât mai mult lucrurile cele îndrăznite, a celui cu dreptul și după lege caterisit sunt fără putere și fără ființă? Iar de ar zice cineva că după dumnezeiescul Hrisostom (Voroava a 2-a a epistoliei a 2-a către Timotei și 11. a celei către Tesaloniceni 1 și după 8 a celei către Corinteni 1): „Că darul nu pe toți hirotonisește, prin toți însă și prin însuși cei nevrednici lucrează; „răspundem, că și prin toți cei necaterisiți lucrează, dar nu și prin cei caterisiți, și deshirotoniți.” Am zis pentru lucrurile cele îndrăznite a celui cu dreptate și pentru arătate păcate caterisit, cum că trebuie de al doilea a se face, ca și cum ar fi înființate, și nu ar fi. Căci de ar fi așa, trebuie acest caterisit, când se dezvinovățește, și să se mai hirotonească de al doilea. Ci însă, după canonul 56 al Cartaginei cel ce oprește hirotonisirile cele de al doilea, acesta nu s-a hirotonisit de al doilea. Deci avea puterea preoției (deși pe lucrare nu o avea din pricina caterisirii). Drept aceea și lucrările cele de dânsul îndrăznite nu trebuie a le mai îndoi. Că cela ce cu dreptate s-a caterisit, și dinlăuntru de sineși pentru nevrednicia sa, și din afară de la sobor, a pierdut lucrarea preoției.** ⁶¹

[avea nevrednicie lăuntrică, datorită lucrării neortodoxe:

1. care încălca Sfintele Canoane și Dogmele credinței;
2. datorită încălcării regulamentului monahal;
3. al viețuirii imorale cu Maica Zamfira;
4. și folosirii metodelor vrăjitoarești sub pretextul misiunii și în interes personal,

Deci de unde ideea că s-ar fi oprit de la slujire pe nedrept?

Iar oprirea de la slujire din afară este mărturisită de:

1. chiar de însuși faptul că nu slujea pe față, ci în ascuns și
2. de hotărârea de reabilitare a Părintelui Arsenie Boca, chiar dacă nu s-a publicat acel document de oprire de la slujire/caterisire (probabil ascuns intenționat că să-l disculpe pe sfinția sa, căci documentul de alungare din Mănăstire nu specifică oprirea de la slujire).

Iată câteva motive, observate și de alții, suficiente pentru a-l opri pe Părintele Arsenie Boca de la slujire și din afară:

*Conform raportului făcut de Biroul de Securitate Hațeg și înaintat Serviciului Județean Deva în 4 iulie 1950, Părintele Arsenie [...]; **primea diferite produse “pentru că vindecă oamenii”; și-a “vândut” fotografia “cu suma de 200 de lei” [...]***

Inițiativa a fost tardivă, deoarece conform prevederilor noului regulament monahal, impus de Departamentul Cultelor în decembrie 1958, viețuirii de la Prislop au fost obligați să părăsească monahismul, iar mănăstirea a fost închisă. ⁶²

*„Departamentul Cultelor a elaborat un nou regulament al mănăstirilor, în care printre altele se prevede că în mănăstiri nu se admit următoarele categorii de elemente: persoane minore; persoane ce nu au minimum de 7 clase elementare; **persoanele care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale; cei care au suferit condamnări de drept comun; elemente***

⁶¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 45-47.

⁶² Dr. Florian BICHIR Membru al Colegiului CNSAS: <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-ro-mane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

contrarevoluționare, precum și cei ce sunt cunoscuți cu manifestări dușmănoase la adresa regimului etc. [...]

Însă, ierarhii ortodocși nu s-au conformat planului Departamentului Cultelor de scoatere a monahilor din mănăstiri, după cum organele Securității arătau într-un referat din 28 mai 1959 prezentat la cabinetul ministrului afacerilor interne: „În ultima vreme patriarhul Justinian Marina se manifestă tot mai alarmat în legătură cu unele evenimente ce au loc în cadrul Bisericii Ortodoxe. Toate acestea el le explică printr-o «campanie de persecuție» a Bisericii Ortodoxe dusă de autoritățile de stat sub «influența unor legionari», care ar fi pătruns în conducerea de partid și de stat. De pe această poziție patriarhul Justinian Marina acționează împotriva unor măsuri luate de conducerea de stat, încercând să contracareze aceste măsuri.

Concludentă este poziția sa față de excluderea din mănăstiri a mai multor categorii de călugări.

Într-o discuție cu mitropolitul Firmilian Marin, patriarhul a afirmat deschis că el nu va aplica dispozițiunile departamentului cu privire la această problemă, pentru că acestea nu vor fi în conformitate cu hotărârea Sinodului. El susține că în Sinod s-a hotărât să fie scoși nu-mai acei călugări care nu corespund din punctul de vedere al disciplinei interioare a fiecărei mănăstiri, iar scoaterea acestora să fie hotărâtă de stareții și exarhii respectivi.⁶³

Cum de a îngăduit ȚPF Patriarh Justinian să fie scos Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira (care îi era pe deasupra și rudă), când pe atâția nu a aprobat să fie scoși, mai ales că (după chiar și ucenicii febrili ai Părintelui Arsenie Boca, citând pe alții) Preafericirea Sa ar fi fost încurajat de Maica Domnului să îi apere pe toți monahii vrednici de la excluderea din monahism, ca un mucenic. Nu cumva a sesizat și Preafericirea Sa că nu corespundeau disciplinei monahale, datorită reacțiilor sinucigașe ale Maicii Zamfira și cedării la șantajele ei sentimentale ale Părintelui Arsenie Boca, după care se și încadrau în categoria persoanelor care au săvârșit abateri de la regulile monahale – imorale?

Atitudinea ostilă manifestată de Patriarhul Justinian s-a datorat și unor evenimente pe care le-a povestit schimonahia Paisia Nedelcu de la M-rea Zamfira. Aceasta povestea despre maica Achilina⁴⁶⁶, o maică nevoitoare și o persoană de încredere a Patriarhului Justinian: „în acea vreme, maica Achilina a avut visul următor: Se făcea că Patriarhul era în casă și îi spunea maicii: «Mă duc să mă culc, ai grijă să nu fiu deranjat de nimeni». La un moment dat aude ciocănind în ușa din spate, se duce maica Achilina să vadă cine este. Deschide ușa și vede o împărăteasă nespus de frumoasă cu fața strălucind și cu multă bunăcuviință. Maica Achilina a rămas incremenită neîndrăznind să zică nimic. și o întreabă împărăteasa: «Unde este Patriarhul? S-a culcat, avem ordin să nu îl deranjăm dacă vine cineva. Spune-i că a venit împărăteasa și vrea să vorbească cu el». S-a dus de l-a sculat. Când s-a dus la ușă, l-a întrebat împărăteasa: «De ce ai îngăduit să fie desființate mănăstirile? Trebuia ca un mucenic să te lupți pentru ea de aceea și s-a încredințat conducerea Bisericii de către Fiul Meu. Să aduci călugării înapoi în mănăstiri...» Și a promis Patriarhul împărătesei că se va lupta să înființeze iarăși mănăstirile și să adune pe călugări în mănăstiri”⁴⁶⁷⁶⁴.

Maica Achilina i-a povestit visul său Patriarhului Iustinian, care n-a rămas indiferent. [...]
14 mai 1959, Episcopia Aradului, condusă

efectiv de grupul foștilor greco-catolici, care prospera deoarece „afacerile acestui grup sunt așa de grozave, încât se par de domeniul fanteziei pentru un neinițiat”⁴⁰⁶, emite actul de excludere al Părintelui Arsenie Boca, bătut la mașina de scris, în care se precizează: „privitor

⁶³ <<http://ziarullumina.ro/monahismul-romanesc-la-inceputul-regimului-democrat-popular-xlvi--103963.html>>, luni, 28 septembrie 2015

⁶⁴ ⁴⁶⁶ Despre maica Achilina vorbește și Mitropolitul Bartolomeu Anania, în memoriile sale. O cunoștea destul de bine de pe vremea când a fost intendentul Palatului Patriarhal și bibliotecar.

⁴⁶⁷ Ierom. Cosma GIOSANU, Răstignirea monahismului

la îndepărtarea din mînăstiri a viețuitorilor care prin activitatea lor dăunează interesele bisericești, Decidem, Ieromonah 407 Arsenie Boca, duhovnic la mănăstirea de maici Prislop — să părăsească îndată localul susnumitei mînăstiri.

Numitul va ieși din mînăstire fără rasă 408 (s.n.), urmând ca Episcopia noastră să-i pună la dispoziție suma de bani necesară pentru ași (sic!) achiziționa un costum civil 409. [...]

La data de 21 septembrie 1959, Episcopia Aradului hotărăște transferul a zece maici de la M-rea Prislop, „având un număr prea mare de viețuitoare față de posibilitățile ei de existență, și anume, nu mai dispune de cooperativa meșteșugărească și nici de teren unde să-și poată îndeplini viețuitoarele ascultările de muncă monahicească” 469. Acestea trebuie să meargă la M-rea „Simeon Stâlpcnicul” din Arad - Gai, care „are teren agricol și brațe de muncă prea puține pentru a fi muncit acest teren cu brațele proprii potrivit prevederilor Decretului 315/1959” 470. Maicile nu respectă ordinul, prin urmare sunt demise pentru că „s-au făcut vinovate de delictul prevăzut în art. 62 lit. C, din Regulamentul pentru organizarea vieții monahale, acela anume al călcării făgăduinței de ascultare monahală” 471, prin urmare „susnumitele să fie suspendate din toate funcțiile pe care le dețin în mănăstirea de maici «Prislop» urmând să părăsească imediat acea mînăstire [...] le veți înmâna fiecăreia suma de cîte 1500 lei, drept cheltuieli de drum și de aprovizionare cu cele necesare, urmând ca rasa să fie predată stăreției” 472. ⁶⁵

Precum au fost căpeteniile lor stareța și duhovnicul, așa și sfințiiile lor: neascultătoare.

Sinodul mitropolitan întrunit la 9 noiembrie 1998, luând în dezbatere situația ambiguă de la Mănăstirea Prislop, privită cu precădere din punct de vedere istoric și care se răsfrînge negativ asupra întregii obști din prezent [...] Motivarea deciziilor [...] anume: **“activitate ce dăunează intereselor bisericești”, pentru Părintele Arsenie și “neascultare și nerespectarea dispoziției date de autoritatea bisericească”, pentru Maica Zamfira. [...] Părintele Arsenie nu a voit să încalce decizia unui ierarh, în semn de adevărată ascultare călugărească, [...] rămânând încă duhovnic, [...] pentru generații de preoți și credincioși, care i-au păstrat și îi poartă o recunoștință aleasă. [...] In ceea ce privește pe Maica Zamfira, neascultarea ei a constat în refuzul ducerii la îndeplinire a deciziei amintite.** ⁶⁶

Iar adevărata relație cu ierarhii săi a fost neascultarea, de la început, până la sfârșit, de unde i s-a tras și pierzarea. În realitate misiunea sfinției sale printre greco-catolici a fost, de fapt, un pretext ce profita de împrejurările dureroase ale istoriei bisericești deturnate în interes personal. Acesta consta în a-și dezvolta relația de iubire, eliminându-și toți concurenții și toate obstacolele, pentru a rămâne până la sfârșitul vieții cu Maica Zamfira. Ce o fi văzut la ea? Cum l-a hipnotizat ea, pe cel ce le hipnotiza pe toate?

Iată roade! Se dovedește că mai toți cei cu evlavie la Părintele Arsenie Boca nu țin să-l iubească întru Hristos, Adevărul Lui Dumnezeu, ci se grăbesc să-i vadă invidioși pe cei care, când au observat că este neapărată nevoie, din dorința de a rămâne ei și noi cu cugetul Bisericii, s-au pronunțat. Nu cred că se bucură Părintele Arsenie Boca de cei care într-o iubire oarecare, în părere, în slavă deșartă de neam, în dorința de a se lăuda cu cineva, caută să-l scoată sfânt și defaimă pe părinții a căror conștiință este conștiința Bisericii, precum Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Adrian Făgețeanu și alții, care l-au cunoscut. Aceștia întrebați fiind și-au mărturisit într-un fel sau altul reținerea și dorința lor de a fi și noi reținuți cu privire la canonizarea lui. Văzând eu această dragoste prost înțeleasă și pe mai mari noștri, care întru buna-cinstire de Dumnezeu ne-au făcut atenți și s-au săvârșit (Evr. 13, 7), că sunt învinuiți cu cuvinte de genul: „vorba Părintelui Arsenie Boca, oamenii îi iartă orice, dar nu să și le-o iei cu un pas înainte” , am fost nevoit să vorbesc și să scriu.

Este știut că Părintele Cleopa a căutat să-l ajute pe Părintele Arsenie Boca, sunt cunoscute scrisorile în care sfinția sa, cu obștea Mănăstiri Slatina, cu smerenie îl roagă să vină să-i

⁶⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 214-216, 201-202.

⁶⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 346-350, I.

folosească duhovnicește. Dar, din păcate, nu a reușit să se ducă. Mitropolitul Nicolae Bălan se spovedea la Părintele Cleopa și se căia că s-a grăbit să-l hirotonească pe Părintele Arsenie. Când a văzut că la Mănăstirea Prislop unde la trimis cu călugări, băgând-o pe Julieta între ei, i-a determinat să plece, și într-un an o face pe aceasta stareță (Monahia Zamfira), la chemat înapoi la Mănăstirea Sâmbăta, dar nu s-a întors, s-a îndreptățit că rămâne la Prislop ca să consolideze relația între ortodocși și foști greco-catolici. Deci, Mitropolitul Nicolae Bălan, P. S. Andrei Mageru, de la Arad, Mitropolitul Nicolae Mladin, Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit de Julieta de la Mănăstirea Prislop și a venit la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa, și și-au mărturisit îngrijorarea cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cred că și la rugămintea acestora i-a scris Părintele Cleopa, Părintelui Arsenie. Apoi nu după mult timp Părintele Cleopa a fost trimis de Sfântul Sinod în Mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă Mănăstirea Arad Gai. Atunci, mi-a spus Părintele Cleopa că s-a întâlnit cu Părintele Arsenie Boca și cu Maica Zamfira, la Episcopie în Arad, și că a vrut să ia binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar după câte am înțeles nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis supărat: „Ce-i măi moldovene, vii tu să ne înveți călugărie?” Iată, multe sunt de toate, iar noi ca să ne mântuim este nevoie să ținem adevărul în iubire (2 Tes. 2).⁶⁷

– n.n.]

Iar cel ce cu nedreptate s-a caterisit, numai din afară, și nu de la sineși s-a lipsit de a lucra, și poate a se asemăna, precum zic oarecare, acela ce cu dreptate s-a caterisit, ca un meșter, a căruia și mâinile de sineși s-a zgârcit, și nu pot să apuce, și uneltele meșteșugului său i le-au luat. Drept aceea, și mâinile, să zicem, de și-ar mișca, în zadar le mișcă, și lucrul cel de dânsele făcut, se pare adică a fi, ci cu adevărul nu este; atât pentru ciunția lor, cât și pentru lipsa uneltelor. Iar cel ce cu nedreptate s-a caterisit se aseamănă cu meșterul, care mâinile își are sănătoase, nu are însă și uneltele meșteșugului. Pentru aceea și când i se vor da iarăși, poate a le apuca și meșteșugul a-și lucra, și lucrul lui este cu adevărat lucru. Iar cel ce este ciunt, adică cel cu dreptate caterisit, nici mai-nainte de a i se da, nici după ce i se vor da uneltele, poate a le apuca, și a face cu ele vreo ispravă. [deci, Părintele Arsenie Boca se aseamănă cu cel căruia i se luaseră unelte meșteșugului, dar avea și mâinile ciuntite. Poate de aceea a pictat așa de urât și hulitor – n.n.] **Iar de ar zice cineva că nu trebuie a se poftori hirotoniile și botezurile celui cu dreptul caterisit, căci canonul oprește îndoierile Botezului și ale hirotoniilor, învață-se că oprește cu adevărat, pe îndoierile botezurilor celor adevărate, și ale hirotoniilor asemenea, nu pe ale celor neadevărate, care sunt cele de cei cu dreptate caterisiți făcute. și marele Vasilie însă în canonul 3 zice, că diaconul cel odată caterisit, de ajuns are pe osânda caterisirii. Și în scurt toți clericii cei ce au păcătuit păcatul cel de moarte din treapta lor se pogoară zice în canon 32 al său, și nu li se mai dă lor clerul și preoția. Iar dacă nu li se mai dă, arătat că și sfințitele lucrări care le-ar face, se socotesc ca cum s-ar fi făcut și de mireni, în locul cărora ei s-au aruncat. Iar Manuil Malaxos notarul (la tălmăcirea canonului ce au făcut la anul 1565 la cap 30) patriarhului Constantinopolului a poruncit câți s-au hirotonisit de arhierii caterisiți, de au știut caterisirea lor, să fie și ei caterisiți să nu se hirotonească de al doilea. Iar de nu a știut, să se hirotonească de al doilea de arhierii necaterisiți. Și Teodor Studitul zice, că preotul caterisit nici un lucru ieraticesc face, ci este lumesc (mirean) ca și mai-nainte, și dar al Sfântului Duh nu are pentru că s-a luat de la el. Și de va da vreunui preoția, acela nu este preot. Acestea așa zicându-se, de mine se socotesc acestea zise a fi cu îndoială, și ce să zic hotărâtor, nu știu. Fiindcă nici acesta de față apostolesc, nici cel 4 al celui din Antiohia, zic ceva pentru acestea, care din amândouă, Sfinte lucruri, cutezându-se de către cei ce cu dreptul sunt caterisiți, se socotesc ca cum nu ar fi, ca și cele de către eretici, după cel 46 apostolesc, sau ca cum ar fi. Iar mai ales și mai cu deosebire, pentru că văd pe cel 6 al soborului 4 ecumenic că zice că, nu are tărie hirotonia celui hirotonisit nehotărâtor nu ca una ce nu ar fi și nu s-ar fi făcut nici pentru că ar fi neînființate și ca cum nu ar fi Taine cele ce se vor lucra de dânsul; ci ca una ce rămâne nelucrătoare, și nu se pune**

⁶⁷ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

în lucrare și în faptă, și nu pentru alta, ci numai pentru necinstea și ocara celui ce a hirotonisit. și fiindcă cele asemenea din cele asemenea se cuvine a se încheia și a se judeca, apoi și cele neîntărite care rânduiește canonul 13 al celui din Antiohia, se cuvine a se înțelege și a se lua precum soborul 4 le-a înțeles și le-a primit, și nu precum cei mai de sus le-au înțeles⁶⁸

CATERISIREA CLERICILOR

306. - **Caterisirea este ridicarea darului Sfântului Duh, dat unui bărbat prin taina hirotoniei din pricina nevredniciei omenești a purtătorului acestui dar, constatat prin judecata făcută de conducerea canonică a bisericii, conform cu legile scripturistice și canonice.** Prin caterisire se ridică omului, care poartă hirotonia, numai dreptul de a o exercita în sânul bisericii, însă pecetea hirotoniei rămâne asupra omului primitor ca un fapt care nu se mai poate despărți de ființa lui. Iuda a fost apostol, și ca apostol a rămas să fie judecat; și clericul, cleric rămâne, dar pentru nevrednicia întrebuințării apostolatului, i se zice și lui ca și lui Iuda: **Mai bine nu s-ar fi născut (Matei 24, 24; Ioan 13, 27).** în ziua judecății nu i se va zice că a fost cleric, ci: **Nu mie mi-ai slujit (Matei 7, 22-23).** Deci, pentru sinea primitorului, hirotonia nu se poate șterge cu toată răspunderea ei, dar lucrurile ei față de obștea bisericii, desăvârșit se anulează prin caterisirea canonică fiind conform cu legea Domnului (Matei 7,15-16; 24, li; F. Ap. 20,29). **“Mai bine ar fi fost pentru ei să nu fi cunoscut calea Domnului, decât după ce au cunoscut-o, să se lepede de sfintele porunci date lor” (ii Petru 2,1-22).**

307. - **Se aplică caterisirea canonică pentru următoarele păcate:**

a). **învățătură contra adevărurilor de credință dogmatică, contra cărora, însuși Domnul Iisus, apostolii și toți sfinții, părinți au luptat cu tărie, apărând adevărurile revelate, cu prețul vieții lor.** (V. Dogmele).-

b). **Tratează, sub diferite forme, adevărurile de credință, sub înșelăciunea milostivirii, a îngăduinței condemnabile (Apoc. 2, 4-5; 3, 15-19) și a neglijenței misionare (Apost. 3,29,45,46,47,49,58,62, IV ec. 2; VI ec. 3, 6; MI, 2; Apoc. 21,8; 22,15).**

c). **Nu se îngrijește de viața morală și duhovnicească a păstoriților, el însuși trăind în nepăsare și imoralitate provocând sminteală și pierzarea pentru mulți (Apost. 5,25; 27,42,44,58,62; I ec. 10; 17; IV ec. 22; VI ec. 3,4, 6,12,10, 13, 23,50; I-II, 16; Galat. 5, 19; I Cor. 3, 3; 6, 9-10; Efes. 3, 3-6; Iacob 3,14-15).**

d). **Păcate liturgice (Ap. 46, 47,49; 50,56; VI ec. 31,32, 50,55,59; VII ec. 7, 10; I-H, 10,12; Ant. 10).**

e). **Rigorism anticanonic exagerat pentru sine și pentru păstoriți contra legilor Domnului dat oamenilor în chip firesc prin natură și revelație (Ap. 32,52,66,68,84. MI, 13,14; Ant. 13).**

f). **Neascultarea anarhică și perseverență contra adevărului (Apost. 31,55,84; IV ec. 10, VI, 7; VII ec. 10; Ant. I 5,1-II 13,14,15).** .[toate cele îngroșate le-am văzut împlinite public de Părintele Arsenie Boca – n.n.]

308. - **Se numește caterisire provizorie sau vremelnică de la slujbă pe un timp limitat, din cauza unor greșeli care nu duc la căderea din har (Gal. 5, 4; VI ec. 21), și prin care clericul este supus pocăinței și îndreptării ca apoi, să revină iarăși la slujba rangului său. Aceasta se mai numește și afurisire sau excomunicare clericală, de la slujbele sfântului altar, însă el ca un creștin are dreptul de a se împărtăși ca mirean (Apost. 5,12,13,25,32,35,45,48,59, 64; IV ec. 20; VI ec. 36; Sard. 14; Cart. 11, 133).**

309. - **Caterisirea pronunțată de judecata bisericască eterodoxă asupra vreunui cleric ortodox, nu are nici-o valoare (III ec. 3.). Clericul caterisit după legile canonice este coborât în rândul mirenilor și nu mai are putere de a mai face nici-un fel de slujbă (Cart. 27, 28; Nicolae 8). Cel ce va îndrăzni să mai slujească acum va fi supus și afurisirii ca un mirean (Ap. 28; Ant. 4). Clericul caterisit definitiv pentru păcate grele, în caz de pocăință, nu i se mai poate ridica caterisirea, dar i se poate îngădui să poarte numai haina clericală [ce păcate grave a făcut Părintele Arsenie Boca de nici haina clericală nu a mai purtat-o? – n.n.] (V. ec. 3, 6, 21). Clericul necaterisit, care se roagă cu cel caterisit, se caterisește și el împreună cu cel deja caterisit ca și complice în idei și fapte (Apost. 11,45; Ant. 14). (Tovărășia la rău).**

⁶⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 46-48.

310. - **“Dacă vreun episcop sau preot sau diacon, fiind caterisit pe dreptate (statornicită judiciar) și pentru greșeli evidente, va îndrăzni să se atingă de slujbele odinioară încredințate lui, să se caterisească definitiv și fără apel de la biserică”**. -Apost. 28.-

311. - **“Despre Maxim filozof cinic, care a făcut tulburare în Constantinopol (ca simoniac uzurpator de hirotonie, de scaun și tulburător vanitos și pervers) se hotărăște, că el n-are hirotonie valabilă și nici nu poate fi episcop, iar cei hirotonisiți de el în orice treaptă a clerului vor fi, sînt și rămân fără har. Toate slujbele pe care el le-a făcut sau le-a ordonat sînt nule”**. -II ec. 4.-

312. - **A retrograda pe episcop (preot sau diacon) din treapta de preot (diacon), se cheamă dezbrăcare de cele sfinte, o ierosilie (ca cel ce a fost chemat de Dumnezeu). Însă, dacă din vreo pricină dreaptă episcopul a fost îndepărtat de slujba episcopală, atunci el nu este vrednic să dețină nici locul de preot (diacon). Dar dacă vreun episcop a fost înlăturat pe nedrept de slujba sa, atunci el trebuie să-și reia demnitatea sa de episcop”**. -IV ec. 29).

313. - **“Cei ce s-au făcut vinovați de încălcări canonice, și din această cauză a fost pedepsiți cu caterisirea definitivă și continuă și au fost coborâți iarăși în starea laicilor, dacă de bună voie au revenit la pocăință și au lepădat păcatul, pentru care au căzut din har, și s-au înstrăinat de acelea cu desăvârșire să se tundă în chipul clerului (adică să poarte uniformă cu cinste de cleric); iar de nu va alege aceasta de bună voie (să se pocăiască sincer), să poarte părul ca și laicii (adică n-au dreptul nici să poarte părul și uniformă clericală), ca unii ce prețuiesc mai mult cele lumești decît viața cea duhovnicească”** [de aici se arată limpede, că, vai nouă, Părintele Arsenie Boca nu s-a pocăit, ci a ales mai mult cele lumești – n.n.] , -VI ec. 21.-

314. - **“Dacă vreun episcop caterisit de sinod sau prezbiter sau diacon ar îndrăzni să lucreze ceva din cele liturgice încredințate lor odinioară, atît episcopul cît și prezbiterul și diaconul să nu mai aibă vreo nădejde, că la alt sinod vor putea să se mai apere și să-și recapete reintegrarea. Și cei ce sînt păcătoși în complicitate cu ei să fie lepădați din biserică, mai ales dacă ei au știut de hotărârea caterisirii dată mai înainte”** [deci, dacă el singur s-a oprit de la slujire, simțindu-se nevrednic, de ce nu a luat asupra sa din nou haina și rânduiala pocăinței, plînsului pentru păcatele proprii și smereniei (care este călugăria)? Iar dacă a fost oprit de alții, cu nedreptate, cum de a îndrăznit să mai slujească, pierzând nădejdea definitiv că ar mai putea să-și recapete reintegrarea, făcând părtaș la păcatul neascultării sale și pe cumnatul său? Vedeți, oricare ar fi fost realitatea, Părintele Arsenie Boca a încălcat rânduiala Sfintei Biserici Ortodoxe, deci nu poate fi model de sfințenie– n.n.] . -Antioh.4.-

315. - **“Sfântul și ecumenicul sinod a hotărât ca acei clerici ori mireni ori episcopi din Italia, care petrec în Asia sau Europa sau Libia (și) au fost puși sub legătură, sau caterisire sau anatematică de către prea sfințitul Papa Ioan, unii ca aceștia să fie puși și de către Fotie prea sfințitul patriarh al Constantinopolului sub aceeași hotărîre de pedeapsă, adică să fie ori caterisiți, ori anatematici ori afurisiți. Dar și acei clerici, sau laici sau cei din tagma arhierască, sau ieratică, din care oricare parohie pe care Fotie, prea sfințitul nostru patriarh, îi va pune sub afurisire, sau caterisire sau anatematică, să-i aibă pe ei și prea sfințitul Papă Ioan și sfiita lui Dumnezeu Biserica a romanilor supusă lui, sub aceeași sentință a pedepsei, și să nu se schimbe ceva nici din prerogativele cuvenite prea sfințitului scaun al bisericii romanilor, nici din totalitatea prerogativelor întîiului șezător al ei, nici acum, nici în viitor”**, -sf. Sofia I.

316. - **“Canoanele (Apost. 25, 30; I ec. 2) au hotărât, fără deosebire, aceeași pedeapsă pentru clericii căzuți în păcate de moarte (c. 32.) adică să fie caterisiți, fie că sînt în ierarhia superioară a hirotoniei, fie că sînt clerici inferiori”**. (Sf.Vasile 51. VI ec. 3,6,26).

317. - **“Preotul care va fi caterisit pentru vinovății canonice sau se va lăsa de preoție de voia sa, fiind muștrat de conștiința sa, mai poate da binecuvîntare zicînd: “Binecuvîntat este Dumnezeu nostru...” sau “Hristos adevăratul nostru Dumnezeu...” sau “să cădească sau sa se împărtășească în sfântul altar?”**

Răspuns: **“Nu. Nimic din toate acestea nu se cuvîna a lucra, nici pe altele a le face, ci va fi rînduit la un loc cu mireni”**. [deci, chiar dacă s-ar fi lăsat singur de preoție, tot nu ar fi avut voie să facă slujbe de scos din iad, să poarte epitrahil sau să citească pomelnice în altar. Cu atît mai mult dacă la lăsarea sa proprie de preoție și călugărie ar fi făcut părtaș și conducerea episcopiei de care a aparținut, după cum recunosc ucenicii:

Când a primit Părintele Arsenie, la Prislop, porunca scrisă a Episcopului Andrei Mageriu, de la Arad, prin care îl oprea de la slujirea preoțească și-l trecea la strană, Părintele a strigat, în auzul tuturor: „Marș, păcătosule, la strană!”. Și a început să cânte, ca un copil, Psalmul 145'. „Laudă, suflute al meu pe Domnul, cânta-voi Dumnezeului meu până ce voi fi. Nu vă nădărduiți în boieri, la care nu este mântuire... Domnul face dreptate celor năpăstuiți și păzește Adevărul în veac.. „La urmă - zice Părintele Arsenie - minciunii îi vor zice adevăr și vor tâlcui Biblia după placul lor”.⁶⁹

– n.n.] -Sf. Nicolae 8.-

318.- *Caterisirea definitivă se oficiază de episcop în chipul următor: “După ce s-a citit în public sentința dată de tribunalul spiritual, arhierul care o execută, dezbracă pe cel condamnat, de felonul și epitrahilul, cu care era îmbrăcat zicînd: Tu, care astăzi pentru ultima oară, te numești preot al Dumnezeului ceresc, de aici înainte vei fi despoiat de darul preoției, pe care l-ai avut pînă acum și pierzi darul preoțesc, cu care te-ai împodobit și bucurat pînă acum în societatea omenească...”. După aceea strigă: “Nevrednic este!” apoi îi tunde cu foarfecă barba în partea dreaptă și stîngă, precum și părul din cap în trei locuri zicînd: “Nevrednic este!”. -(Milaș, Canoanele Voi. I, part. II, p. 377.*

319. - “*Cel caterisit, dacă mai slujește, își sporește mai mult nevrednicia. Cei ce primesc slujba celui caterisit cu bună știință, devin osândiți ca și el, și deci, se afuriscă pe termen limitat sau nelimitat. Cei ce o primesc din neștiință sau constrîngere, se canonisesc cu chibzuală. Se pare că botezul făcut de preotul caterisit se poate recunoaște ca și cel făcut de mirean; însă taina hirotoniei făcută de arhieru caterisit, nu poate fi recunoscută, fiindcă episcopul caterisit este arhieru numai pentru răspunderea sufletului său, dar pentru misiunea bisericii este mirean, iar cel ce a primit o astfel de hirotonie, cu deplina cunoștință de cauză, nu numai că este hirotonisit, dar el pierde și dreptul mireanului obișnuit de a mai putea fi hirotonisit, fiind socotit ca un tâlhar de cele sfinte, fiindcă prin acest furțișag viclean, el s-a arătat și dovedit pe deplin nevrednic de a fi cleric”. (II ecum. 4; Apoc. 3,13-20).⁷⁰*

CANONUL 1 al Sfântului ierarh Vasile cel Mare

Că botezul acela a judecat cei vechi a se primi, care nimic iese afară de credință. Drept aceea pe unele le-au numit eresuri, iar pe altele schisme; și pe altele parasinagoguri (nelegiuite adunări). Deci eresuri pe cei cu totul lepădați și după însuși credința sunt înstrăinați. Iar schisme, pe cei ce pentru oarecare cauze bisericești și întrebări putincioase de a se vindeca, între cei despărțiți. **Iar parasinagoguri, pe adunările cele ce se fac de nesupușii prezbiteri, sau episcopi, și de ne învățatele popoare. Precum, dacă vreunul fiind cercetat în vreo greșală, s-a dezbinat de la slujbă (Liturghie), și nu s-a supus canoanelor, ci luiși și-a răzbunat proiostoșia și slujirea, și s-a dus împreună cu acesta, oarecare părăsind soborniceasca Bisericii. Una ca aceasta este parasinagogă. Iar schisma, este a fi cu deosebire pentru pocăință de cum sunt cei în unire cu Biserica. Iar eresuri, precum al maniheilor, și al valentinienilor, și al marchioniștilor, și al înșiși pepuzienilor acestora. Că dea dreptul deosebirea este pentru însăși credința cea întru Dumnezeu. [...]**

TÂLCUIRE

După procuvântare, prin urmare răspunde sfântul la cele ce Sfântul Amfilohie l-a întrebat. Și urmînd a zice pentru botezul schismaticilor cataron (curaților) adică a navatienilor și de al ereticilor pepuzieni, adică ale montaniștilor, mai înainte și mai obștesc face pe cuvânt, și pe despărțirea acelor vechi o pomenește. După care alții se ziceretici, iar alții schismatici, și alții parasinagogi. **Și parasinagogi sunt prezbiterii și episcopii cei nesupuși, care căzînd în oarecare greșale s-au caterisit de preoția și arhieria lor canonică. Însă nevrînd a se supune canoanelor, cu de sineși stăpînire ș-au izbândit, și lucrau deosebi cele ale preoției sau ale arhieriei. Și împreună cu dânșii au urmat și alții, lepădându-se înșiși de soborniceasca Biserică. Iar schismatici se numesc, acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică, nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptare. Iar eretici se numesc aceia a căroră osebirea îndată și dea dreptul pentru credința cea întru Dum-**

⁶⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

⁷⁰ Jerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

nezeu. Adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori, și desăvârșit despărtați. **Deci parasinagogii se unesc iarăși cu Biserica prin pocăința cea binecuvântată, și prin întoarcere. Și cei ce dintr-înșii au fost preoți, și clerici, întorcându-se întru aceeași rânduială se primesc, a căreia au fost. Iar ereticii cei mai sus arătați și înșiși pepuzienii, pentru care este cuvântul, și câți alții, întorcându-se la dreaptaslăvire, se botează ca elinii. Fiindcă Părinții cei vechi numai Botezul acela au judecat a se primi, care nicicum iese din credință, iar al ereticilor, ca unul ce este afară din dreapta credință, au judecat desăvârșit să se lepede.**

71

Așadar mai degrabă s-ar numi biserica Drăgănescu nu numai o afacere de familie ci parasinagoga Drăgănescu (deși are învățături eretice și schismatice, nu pentru ele s-a despărțit de Sfânta Biserică. Sfinția sa a preferat să formeze o parasinagogă, dezbinându-se de Sfânta Biserică prin neascultare, atunci când, fiind oprit de la slujire și/sau lăsându-se de preoție și călugărie, a slujit mai departe preotește). Este evident că un începător de parasinagogă nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă.

Vedeți că nu a făcut ascultare de ierarhul său nici în privința opririi de la slujire? Deci a încălcat desăvârșit, până la sfârșitul vieții, toate cele trei voturi monahale, lepădându-se astfel nu numai de călugărie și preoție, dar și de asemănarea cu Hristos:

Fil 2:6 Carele în chipul lui Dumnezeu fiind, nu răpire au socotit a fi el întocmai cu Dumnezeu; 7 Ci s'au deșertat pre sine, chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se. 8 Și cu închipuirea aflându-se ca omul, s'au smerit pre sine, ascultător făcându-se până la moarte, iar moarte de Cruce. 9 Pentru aceasta și Dumnezeu pre dânsul l-au prea înălțat, și i-au dăruit lui nume, care este preste tot numele; 10 Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt;

Ne urmându-I Lui, s-a făcut nevrednic de El:

Mat 10:38 Și cela ce nu va lua crucea sa și să vie după mine, nu este mie vrednic.

***

Concluzie:

Ca în privința tuturor lucrurilor dubioase din viața sfinției sale există multă neunire, preacuvioșia sa fiind în toate pricină de dezbinare bisericească.

Ucenicii sfinției sale sunt nedumeriți și se contrazic unii pe alții, ba chiar pe ei înșiși, înșirând argumente ce se contrazic unele pe altele:

3. Unii zic că a fost **caterisit**/ alții că a fost doar **oprit de la slujire** (s-a arătat mai sus că nu s-a publicat nici un act oficial de caterisire);
4. Unii zic că i s-a luat preoția pentru că **a fost legionar**/ alții deoarece voiesc cu orice chip să fie canonizat ca Sfânt de institutul Elie Wiesel, se dau peste cap să dovedească lipsa de legătură cu legionarii (în afară că le-a fost părinte duhovnicesc), sau disprețuind legionarii, sau povățuind pe legionari spre cumințenie față de comuniști (s-a arătat mai sus că el însuși s-a purtat cameleonice, organizând rezistența în munți prin organizarea întâlnirilor, suportul moral și material, sfaturile în cele mai mari și dorința de a deveni un lider spiritual al lor. Sfinția sa se arăta pe sine diferit, în funcție de context și auditoriu: ba ca un iubit al lui Corneliu Zelea Codreanu, dăruit de el cu o cruce, pentru legionari, ba un disprețuitor al lui în declarațiile pentru comuniști, turnând la ei cu lejeritate și dexteritate pe toți cei ce i-a cunoscut că ar avea legătură cu legionarii. De aceea ucenicii scot din documente, ceea ce le convine tot în funcție de context și auditoriu, după asemănarea dascălului lor, ca să-i atragă pe ascultători la îndrăgirea exagerată și nepermisă față de Părintele Arsenie Boca). Aceștia, văzând că n-au totuși argumente pentru a explica de ce nu a mai slujit preotește și de ce nu s-a întors la călugărie, măcar după 1965, cos cu ață albă situația zicând că **deși n-a fost legionar, a fost prigonit cu nedreptate ca legionar de către securitate**. Nici una din aceste două variante nu explică însă trei lucruri evidente și cunoscute de toată lumea:

⁷¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, Pidalion..., Ed. cit., pp. 441-443.

1. De ce toți preoții legionari cunoscuți și-au reluat călugăria și preoția cel puțin din 1965, iar Părintele Arsenie Boca nu. De ce nu și-a reluat călugăria Maica Zamfira, deși despre sfinția sa ucenicii zic explicit că a avut dreptul la aceasta din 1964;

2. De ce nu a mai fost arestat Părintele Arsenie Boca din 1956, arestările sfinției sale de până atunci fiind sub durată a doi ani (22 luni și 18 zile, din care: la canal 14 luni și 3 zile – majoritatea timpului, la închisori 8 luni și 15 zile), cu regim diferențiat (mai blând ca la alții), la niște locații lejere (București, Jilava, Timișoara, Oradea), fără suferințe (mai puțin de o lună și ½ în care ucenicii declară, fără probe în afară de o fotografie, ce poate arăta și oboseala din concentrarea de a hipnotiza, că a fost chinuit);

3. De ce a dus-o foarte bine în condițiile de sărăcie de atunci, fiind chiar favorizat a avea proprietăți personale mari, pentru vremea aceea și

4. De ce i s-a permis a aduna atâția oameni la Drăgănescu, deși securitatea știa de ei și ar fi putut să îl oprească prin interzicerea pictării așezământului de acolo (oare nu a fost și ea de acord pentru a-i hipnotiza/denuța/spiona/raporta în favoarea regimului?). Slavă Domnului că a îngăduit pictarea tablourilor de la Drăgănescu pentru a ne lămuri care duhuri l-au insuflat pe sfinția sa și pentru a înțelege cât de cumplită este amăgirea și a ne feri de ea, din pilda cea rea a Părintelui.

5. Unii zic că a fost prigonit din cauză că a fost **antiecumenist**. Dar nu pot explica:

1. De ce a fost prigonit de ecumeniști când dezavuează oficial cu autograf scrierea antiecumenistă apocrifă, pusă în numele sfinției sale și este un mare propovăduitor în scris și pictură a teoriei ecumeniste perverse și eretice a ramificațiilor și

2. De ce tocmai cel mai mare ecumenist al României i-a organizat reabilitarea și are un cuvânt atât de mios la adresa Părintelui Arsenie Boca, arătându-se pe sine ca rod al sfinției sale, produs prin însămintarea stării ecumeniste a preacuvioșiei sale prin privire și simțire

6. Domnul Florin Duțu, văzând cât de albă este așa explicațiilor legionare și antiecumeniste a prigoanei, văzând pe deasupra că așa este și putredă și în curs de descompunere, iar veșmântul falsei sfințenii se destramă, ba dorind, poate, mai mult decât toți, aprobarea institutului Elie Wiesel pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca, are o găselniță uluitoare, care blochează orice gândire rațională și/sau bun simț: fiindcă Părintele Arsenie Boca este cel mai mare luptător împotriva uniației al tuturor timpurilor și locurilor, grupul terorist greco-catolic ce conducea eparhia (și țara!), la vremea aceea, face un complot și îl alungă din Mănăstire, luându-i și preoția, având o așa de mare putere politică și bisericească încât trece chiar și peste episcopul locului invalid pentru a semna și aproba, deși semnează și aprobă valid (ba îl mai face să și promită că după ce va trece valul îl va reabilita, arătând-și în acest fel vigoarea și faptul că nu este de acord cu aceasta). Iar actul de alungare din Mănăstire este dat cu pretextul neslujirii financiare în interesul Bisericii, deși Părintele Arsenie Boca a fost ctitor, mare gospodar și artist (numai că informațiile ce le avem din arhivele securității sunt că lua bani și produse de la bieții amărâți, ba chiar își vindea și fotografiile pentru a scoate un profit pentru sine, nedând Sfintei Biserici nimic, ci doar organizându-și frumos, din interes personal, propriul punct de lucru și câștig, ca să fie cât mai atractiv și productiv, lucru continuat și azi în toată țara prin marea afacere turistic-colportaj-editorială Prislop-Drăgănescu). Dar acest grup este atât de atotputernic încât convinge (ba chiar și forțează!) securitatea (care aresta cu multă osârdie tocmai pe cei ce propovăduiau greco-catolicismul), să aprobe tocmai oprirea singurului care ar fi putut stopa eficient greco-catolicismul, lucru de care și ea știa. Dar această explicație (pseudo)științificofan(t)a(s)tică nu poate explica:

1. De ce securitatea îi arestează sub același pretext financiar pe cei din grupul terorist greco-catolic;

2. De ce securitatea aprobă reluarea preoției, după o vreme de pedeapsă, a celor din acel grup, iar a „marelui viteaz” antigreco-catolic, nu-i permite reluarea preoției și călugăriei;

3. De ce a fost luptător anti uniat Părintele Arsenie Boca, când tatăl lui, botezul lui, lucrarea lui lăuntrică, stilul de a picta, învățăturile scrise și pictate, propovăduiesc:

A. unirea cu Roma;

B. sfințenia așa zișilor „sfinți catolici”;

C. faptul că și eresul papal ar fi Una Sfântă Sobornicească și Apostolească Biserică;

D. catolicismul ar fi credință fără greșala și una din stranele Bisericii;

E. administrarea sfintei împărtășanii fără convertirea la Ortodoxie a greco-catolicilor și romano-catolicilor.

Explicația este simplă. Domnul Florin Duțu a luat prilej la această răstălmăcire tot din cameleonismul (de data aceasta nu în politică, ci în mărturisirea credinței) Părintelui Arsenie Boca, găsit de domnia sa în arhivele securității (pe care le folosește după cum îi dictează propriul interes, ba combătându-le, ba folosindu-le explicațiile comuniste în interesul propriei demonstrații că toți au fost vicleni, numai Părintele Arsenie Boca un mare Sfânt). Într-un fel declara sfinția sa ierarhilor ce doreau mântuirea uniților, în altfel celorlalți Ortodocși și cu totul altfel se purta cu greco-catolicii. Pe uniții cei de jos (pentru a-i atrage la sine) îi învăța că nu sunt diferențe mari de credință, așa că fără vreun efort de convertire pot veni la el să-i spovedească, să-i împărtășească și să le ghicească, făcându-le mari minuni spectaculoase, pe cei cărturari încerca să-i convingă (fără reușită, deoarece nu avea trăire Ortodoxă ci era în duhul lor, astfel că nu avea cu ce să-i atragă către acel altceva de taină ce este Sfânta Predanie) că greșesc, ca să îi aibă ca ucenici și să se laude în trupul lor (*Gal 6:13 Că nici singuri cei ce se taie împrejur păzesc legea; ci voiesc să vă tăiați voi împrejur, ca în trupul vostru să se laude.*) ca să pară că are succese misionare, să dea bine mai sus, să fie lăsat pe mai departe să facă misiune oficială în cât mai multe părți, pentru a hipnotiza și beneficia de cât mai mulți admiratori. De aceea mai mari latinilor l-au citit că le este de fapt concurent în stăpânirea turmei. Într-un fel declara el Patriarhului (arătând că știe învățăturile anti uniate ale Sfintei Biserici, dar nu le aplică din interes misionar personal) când a fost trimis ca un lup în piele de oaie să combată greco-catolicismul (având el însuși un duh uniat și nelămurit în Ortodoxia lăuntrică, misiune de care a profitat, pe banii și încrederea Sfintei Biserici, pentru a-și atrage cât mai mulți admiratori personali, nu neapărat convertindu-i la Ortodoxie, ci mai degrabă hipnotizându-i ca să îl adore, și a aranja ploile în legătură cu Julieta și Nicolae, pentru a scăpa de responsabilitatea publică a relației intime cu viitoarea Maică Zamfira. Primul lucru i-a reușit, spre paguba lui, chiar și după moarte, al doilea, însă, nu, din mila lui Dumnezeu pentru Părintele Nicolae Bordașiu, un bărbat care și-a dat seama cu ce femeie primejdioasă și posesivă are de a face).

Așadar, domnul Florin Duțu, deși se forțează vibrând până la descompunere din toate încheieturile minții să ne dea o lămurire logică a opririi de la slujire a Părintelui Arsenie Boca până la moarte, nu coase cu ață albă, ci cu o biată pânză de păianjen veșmântul cel rupt al preoției și călugăriei sfinției sale.

Vedeți ce sofisticate, fără logică internă și contradictorii sunt explicațiile ucenicilor? Nu aduc nici un argument valid ca să explice de ce toți preoți legionari, luptători împotriva ecumenismului și uniatismului își reiau preoția și călugăria cel târziu în 1965, iar Părintele Arsenie Boca ba, nici măcar până la moartea din 1989, deși a fost atât de puțin prigonit, încât am putea spune că a fost un colaborator răsfățat al regimului căruia i s-a zugrăvit o mască de prigonit, pentru a putea mai apoi a fi folosit mai târziu, *Mar 6:21 întâmplându-se o zi cu bun prilej*, în dezbinarea Sfintei Biserici și propaganda ecumenismului, uniatismului, new-age-ismului, păgânismului.

Dar ce simplu ne lămurește tot Părintele Arsenie Papacioc, cel treaz cu mintea în adevărul iubirii:

- *A fost arestat pentru că făcuse niște proorocii cu rușii. Că vin rușii, că vin comuniștii, că nu știi ce. Aștia nu l-au cruțat. Și el în închisoare s-a lăsat și de preoție și de călugărie. S-a eliberat din închisoare, a rămas civil și s-a ocupat de pictură la un preot de la marginea orașului București. [...] Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...*

72

Iar lăsarea de preoție și călugărie nu implică la cel cu slavă deșartă, ca imediat să nu le mai profeseze. El vrea să își organizeze retragerea în așa fel încât să aibă acoperire și în fața conștiinței și, mai ales, în fața opiniei publice, că nu s-a lăsat de bună voie, ci a fost silit. Lucrul acesta, însă, nu se putea obține fără colaborarea cu regimul, care devenise atunci puternic, lucru pe care i l-a demonstrat în fapte, căci arestându-l pentru proorociile cu rușii (poate?) l-au chinuit o lună și ½ până a promis că se lasă de preoție și călugărie cu rugămintea să aranjeze statul să pară că a fost oprit canonic și că este astfel călugăr ascultător, ca să nu se facă de râs și să poată sluji interesele lui pe mai departe, în chip ocult. Că a jucat dublu sau nu noi nu o putem ști, dar modul în care statul îi face campania de canonizare, ne sugerează că este omul lor.

⁷² Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa Ilie, - Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

Așadar (lăsând orice interpretare la o parte, care până la urmă nici nu contează) un lucru aproape sigur este s-a lăsat de preoție și călugărie în închisoare, dar prilejul l-a dobândit mai târziu. Se dovedește aceasta nu numai din cuvântul Părintelui Arsenie Papacioc (care avea această informație din sursa sigură a celor prigoniți) dar și din faptul cert că el nu a vrut și nu a iubit nici călugăria și nici preoția, cum o arată însăși curgerea vieții lui, căci atunci când le-au dobândit înapoi toți ceilalți care nu se lepădaseră de Hristos, el nu le-a cerut preferând să rămână cu aleasa inimii lui și arătându-se necredincios în cuvântul Sfintelor Scripturi:

Mat 7:7 Cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și se va deschide vouă; :8 Că tot cel ce cere, ia, și cel ce caută, află, și celui ce bate, i se va deschide.

Mar 11:24 De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea.

Iac 4:3 Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri.:4 Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

Căci dacă ar fi cerut preoția și călugăria, dar nu i s-ar fi dat preoția, motivul ar fi fost căderea cu Maica Zamfira, mărturisită ierarhilor. Dar, în acel caz, chiar dacă nu i s-ar fi dat preoția, în schimb ar fi fost îndemnat să revină în călugărie la care nici un canon nu l-ar fi oprit, dacă ar fi vrut, fiind rânduiala cea mai propice pentru pocăință. Deci mai sigur este că el însuși s-a lăsat, din mentalitatea lui rea, până la moarte, și de preoție și de călugărie, dacă nu a revenit în monahism, ca să-și plângă păcatele.

L-a aceasta s-au adăugat, în timp, atât de multe motive canonice și dogmatice (din faptele și învățăturile sfinției sale) opritoare de la preoție și atât de evidente, încât nici un ierarh nu i-ar mai fi dat înapoi preoția, decât dacă ar fi fost silit, ca să nu prilejuiască o prigoană împotriva Bisericii.

Cum se poate ca un astfel de om ce s-a lepădat de Hristos public (prin lepădarea de preoție și călugărie) să fie model de Sfânt în Sfânta Biserică Ortodoxa?

În orice caz, ori de s-a lăsat singur, ori de a fost oprit de alții (fie pentru legionarism sau fals legionarism, fie pentru ecumenism, fie pentru uniaticism, fie pentru înșelarea Bisericii pentru averi, fie pentru relația cu Maica Zamfira, fie chiar și din nedreptate), după cum ne învață Sfintele Canoane, nu mai avea voie să slujească preotește până nu ar fi fost judecat de un for mai înalt bisericesc, iar dacă nu a apelat la el, se face el însuși părtaș la oprirea sa. Faptul că a slujit, totuși, mai departe în clandestinitate și necanonicitate (lucru mărturisit chiar de ucenici) l-a dus și mai mult la pierderea definitivă a dreptului de a fi preot (chiar dacă a păstrat, însă, responsabilitatea personală preotească veșnică pentru faptele sale, fiind judecat de către Domnul nostru Iisus Hristos cu circumstanță agravantă că este un preot cel care a făcut greșelile sfinției sale) dar, din păcate, și la **căderea în păcatul cel mai grav:**

cel al dezbinării Sfintei Biserici, formând parasinagoga de la Drăgănescu.

Să vedem acum ce spune Pidalionul, carte de căpătâi a Ortodoxiei, despre lupta de a păstra cât de mult posibil unitatea Bisericii. În comentariul la canonul 31 Apostolic se spune:

„Zice însă Dumnezeiescul Hrisostom (Omilia 11 către Efeseni), că a zis un om Sfânt, că nici sângele muceniei nu poate spăla păcatul despărțirii Bisericii. și a dezbină cineva Biserica este un rău la fel de cumplit ca a cădea în erezie. Scrie însuși Dionisie al Alexandriei mărturisorul, în epistola către Nava Episcopul, că se cuvine a pătimi cineva orice rău ar fi numai să nu dezbină Biserica; și că este mai slăvită mucenie, ce ar suferi cineva pentru a nu dezbină Biserica, decât mucenia ce ar răbda-o pentru a nu sluji idolilor. Fiindcă în mucenia cea pentru a nu sluji idolilor, mărturisește pentru folosul sufletului său, iar întru cea pentru a nu dezbină Biserica mărturisește pentru folosul și unirea a toată Biserica“⁷³

Deci, cel mai grav păcat este dezbinarea Bisericii, lucru înfăptuit de sfinția sa în viață, prin slujirea preotească fiind oprit și prelungit de ucenicii sfinției sale, datorită învățăturilor și pildei lui, prin presiunea de a fi canonizat un om ce se împotrivesc în toate aspectele (viețuire și învățături) Sfintei Predanii, punând astfel început rău Sectei și Secetei Ardealului.

De ce s-a caterisit și dacă s-a caterisit de ce nu a revenit la slujire, ca ceilalți?

Iar dacă a fost oprit de la slujire, cum ar putea să se justifice că pentru „a face ascultare călugărească” nu s-a întors la călugărie? Ce perversiune sofistică în gândire poate fi aceasta? Cine l-ar fi oprit să reia

⁷³ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

monahismul (sau cine dintre duhovnici nu l-ar fi sfătuit la aceasta pentru a pune început bun de pocăință și a scăpa de slava deșartă că poate sta cu o femeie, în aceeași casă, împotriva Sfințelor Canoane, fiind monah - dacă ar fi biruit cu adevărat atracția trupurilor)? Atunci nimeni nu mai ținea cont de decret și legionari autentici ca Părintele Marcu Dumitrescu de la Sihăstria, renumit pentru biruința sfinției sale din reeducări și suportarea uneia din cele mai intense prigoane pentru că a fost legionar, a fost primit în Sfânta Mănăstire, fără să fi fost călugăr înainte, la fel ca mulți alții?

După cum mărturisește Maica Zamfira, nu a fost dovedit ca legionar, iar în arestări nu a suferit prea mult, întorcându-se luminat, iar nu ostenit, chinuit, nemâncat și pământiu (cum reveneau în societate deținuții cu adevărat râvnitori pentru Adevăr, arătând înfricoșător):

Așa se explică de ce, arestat ca legionar în vara anului 1948, i s-a dat drumul după o lună, o lună jumătate, în orice caz la 1 septembrie era la mănăstire. Oricine își poate da seama că dacă ar fi fost dovedit legionar sau partizan, nu ar mai fi fost eliberat. Și de câte ori a fost arestat, tot așa i s-a întâmplat, încât chiar Patriarhul Justinian a făcut următoarea afirmație la Seminarul Monahal Horezu, în fața maicilor profesoare, care și ele participaseră la acele cursuri de neuitat: "Nu știi ce-i cu omul acesta, că mereu e luat, și mereu eliberat, și de fiecare dată iese mai luminat".

Ucenicii sfinției sale se contrazic mult și în această chestiune. Ei se străduiesc, siliți de evidențele documentelor scrise din arhiva securității, să dovedească, datorită modei de a fi politic corecți, pentru a ușura calea canonizării forțate a Părintelui Arsenie Boca, că nu a fost legionar, ci doar persecutat cu această etichetă. Probabil că nu a avut carnet de membru, dar faptele sfinției sale, erau altfel față de legionari, care îl consideră legionar, ba chiar căpetenie, organizator și susținător moral și material prin hrană, iubit nespus de Corneliu Zelea-Codreanu. Astfel că devine prin acest cameleonism (disprețuitor și turnător al legionarilor în fața conducerii politice, după arhivele securității prezentate chiar de ucenici și lider spiritual al legionarilor în fața celor din rezistența anticomunistă) și responsabil moral pentru accentuarea prigoanei, și părtaș la furnizarea pretextului dat securității pentru a pune la cale marile tragedii împotriva creștinilor din reeducare (prin sprijinirea și îndemnul la rezistență al legionarilor).

Dar chiar și documentele de la securitate arată că era urmărit pentru legionarism, dar că nu este dușmănos statului socialist, furnizându-i atât figura de martir al luptei împotriva comunismului, cât și cea de om cuminte pus în slujba statului, ca să atragă și pe cei pasionați de tema anticomunistă la cinstirea lui ca Sfânt și pe cei pasionați de anitlegionarism să-i liniștească și să-i facă părtași la aprobarea canonizării lui, care ar ridica la rang de sfințenie duplicitatea, îndoiala, contrazicerea și cameleonismul:

*Același ofițer Cocîrlea Constantin întocmea, în ziua de 29 septembrie 1989, când Părintele Arsenie împlinea 79 de ani, un raport cu propunerea de scoatere din s.i. [supraveghere informativă, n.n.] a numitului Boca Zian-Vălean: „raportăm că la data de 08.01.1985 a fost luat în S.I. numitul Boca Zian- Vălean, în etate de 79 de ani, domiciliat în Sinaia, str. Privighetorilor, nr. 16, jud. Ph., fost membru legionar. A fost luat în această formă în baza antecedentelor sale politice, pentru a se stabili dacă desfășoară activitate ostilă statului nostru. Din măsurile întreprinse rezultă că nu desfășoară activitate dușmănoasă împotriva orânduirii noastre socialiste și nu întreține relații cu elemente urmărite. În prezent este grav bolnav, imobilizat la pat și nu mai prezintă interes pentru securitatea statului [și atunci ce interes ar fi avut securitatea să-l schingiuiască și răstignească cu insistă legendele înfierbântate de dorul canonizării forțate? – n.n.]. Motivată de cele raportate **supunem aprobării scoaterea numitului Boca Zian-Vălean din supravegherea informativă prin neconfirmarea materialelor de primă sesizare**”581. Raportul este aprobat de un lt. colonel, în data de 29.09.1989, care adaugă la sfârșitul textului „și rămânerea în evidențele de securitate”, [pentru a-i rămâne ca o diplomă de onoare imaginea de prigonit – n.n.] apoi semnat și de cpt. Teodor Gh., la 07.10.89, care adaugă primit probă de scris. După cum vedem și în acest ultim raport, Părintele rămăsese cu eticheta de fost membru legionar, deși nu a existat niciodată vreo dovadă în acest sens.*

Iată că, de la 5 iunie 1943, când i s-a pus eticheta de legionar și când a fost furnizată prima notă informativă de postul de jandarmi de la Sâmbăta de Sus către serviciile secrete conduse la vremea aceea, în perioada mareșalului Ion Antonescu, de către fostul seminarist Eugen Cristescu, [deci nu numai comuniștii l-au urmărit pentru legionarism. De unde fum fără foc? – n.n.] și până la data de 29 septembrie 1989, au trebuit să treacă 46 de ani pentru ca serviciile secrete să realizeze că Părintele nu desfășoară activitate ostilă statului, indiferent de regimul politic. [fals. De când l-au eliberat și nu l-au mai arestat (ciudat că

tocmai în perioada de maximum de arestări antilegionare), securitatea știa că sfinția sa nu desfășoară vreo activitate ostilă statului și de aceea l-a ajutat prin supraveghere să demonstreze aceasta și să aibă un dublu folos atât în viață, cât și după moarte:

- imaginea falsă de prigonit pentru cei ce iubesc pe cei prigoniți (ca să poată atrage pe oameni la el, spre a fi depistați, cât era viu, și pentru a fi propus la canonizare, după ce va muri, căci cei ce conduc securitatea, plănuiesc nu cincinale – 5 ani – ci jubilee – 50 de ani – de descreștinare) și

- dovada colaborării cu regimul pentru cei ce țin mult la regimurile anticreștine și le au pe mai departe ca plan al preluării și ghidării României împotriva lui Hristos (chiar și – poate cel mai mult – prin inventarea unor falși sfinți care să gireze cu autoritatea lor în fața românilor cameleonismul și noua spiritualitate antihristică – n.n.)⁷⁴

Dar și Părintele Arsenie Papacioc și mulți alții au fost legionari autentici, dar și-au reluat și preoția și călugăria. Asta înseamnă că, de fapt, a fost o altă pricină, numită Maica Zamfira.

Dacă, însă, singur s-a oprit de la slujire sunt două variante:

- din credința că este ca un episcop și din dispreț față de rânduiala bisericească, în acest caz nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică.
- sau, analizându-și căderile, din pocăință.

Ultima variantă ne-am dori-o și noi, dar atunci este nevoie de reformularea sfințeniei Părintelui Arsenie Boca, prezentând toate marile abateri, dar pe care le-a biruit printr-o imposibilă pocăință. Dar dacă s-ar canoniza, ar mai ține cont cei pătimiși de sfințenia lui să recunoască că toată activitatea lui este o mare rătăcire? Ar face un muzeu al kitschului din testamentul său pictat, ca fiind dovada unei amăgiri uriașe care i-a pecetluit prin simțire mintea de a ajuns la vedenii hulitoare de Dumnezeu? Ar recunoaște ei că învățătura și viața lui (în afară de eventuala și problematica lui pocăință), nu trebuie urmate. Iar propovădui ei doar pocăința de la sfârșit, fiind uimiți de incredibila milă a lui Dumnezeu față de un așa îngrozitor de amăgit?

Noi credem că după cum este prezentat de ucenicii entuziasmați, dar fără discernământ, nu. Deci un astfel de model de Sfânt Ortodox nu poate fi prezentat neamului și lumii în mod real, fără o înștiințare autentică de sus și fără o lucrare de catehizare sistematică, convingătoare și curățitoare premergătoare, pe parcursul mai multor generații în popor de toate rătăcirile ce i-au fost sădite prin râvna rătăcită către protagonistul de la Prislop. Altfel se va face o mare ruptură în Sfânta Biserică prin Secta „sfântului Ardealului”.

Acest păcat atât de grav al dezbinării (lăuntrice în ucenici și între persoane) care îl continuă și după moarte sfinția sa, prin ucenicii săi [care forțează Sfântul Sinod, cu toate mijloacele (și constrângătoare și momitoare) pentru a-l canoniza și a rupe Sfânta Biserică în două: secta sfântului Ardealului și cei Ortodocșii ce mai țin la Sfinții Părinți, la mijloc fiind biata turmă a lui Hristos care nu știe și este amăgită în toate părțile și ruptă de tot felul de lupi, ba de la dreapta, ba de la stânga] ne duce într-o jalnică situație.

Să plângem fraților înaintea Domnului, că numai El ne poate scăpa, dăruindu-ne duhul pocăinței și lămuririi în credință și să nu uităm: chiar dacă a fost caterisit, chiar dacă a făcut toate păcatele cele enumerate în acest studiu, chiar dacă a învățat ereziile care le-am descoperit în scris și pictură, chiar dacă (Doamne ferește!) nu s-a pocăit pentru ele, nu avem dreptul de a-l judeca, ci trebuie să-l privim cu milă, să luăm aminte, să ne ferim de amăgirea plăcerii de sine și misiunii fără pocăință care l-au chinuit pe sfinția sa, avându-l ca o pildă înfricoșătoare.

Dar mai ales să știm că dacă ne părăsește harul lui Dumnezeu, oricând putem ajunge cu mult mai rău, fiindcă noi oamenii suntem neputincioși și răi.

În Pireu, cu destui ani în urmă, un preot a fost caterisit și pentru că avea o dublă pregătire, a lucrat după aceea ca profesor. Desigur, a cerut transferul, și a plecat în altă parte. De sărbători venea la Pireu ca să-i vadă pe săi și pe prieteni. O doamnă l-a recunoscut și i-a zis alteia:

- Îl cunoști? A fost preot „Și l-au tuns”, l-au caterisit. Cealaltă când a auzit, fiind și slabă de minte, când fostul preot a trecut pe lângă ea, „i-a pus coarne” și s-a strâmbat în spatele lui. N-a trecut un an, și femeia a murit și au înmormântat-o în Cimitirul învierii. S-au încheiat trei ani, după care au deshumat-o, și au găsit-o putrezită, în afară de mâini care erau

⁷⁴ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 577-582

întregi, de parcă atunci ar fi fost puse în mormânt și negre ca și cum ar fi fost vopsite, cu unghiile mari, cumplite la vedere. Au chemat pe preotul cimitirului care i-a făcut slujba și i-a citit rugăciunile de iertare de trei ori, dar nu s-a întâmplat nimic. Au mai așteptat, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Atunci l-au înștiințat pe mitropolitul Hrisostom, care a venit imediat, și-a pus epitrahilul și omoforul și a citit rugăciunea arhierască de iertare, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Printre rudele și cunoscuții care se aflau deshumare era și doamna aceea care-i arătase moartei pe preotul caterisit. Era vecina ei și ruda mai îndepărtată. Aceasta se gândea:

- Ceva păcate trebuie să fi făcut cu mâinile, dacă acestea n-au putrezit. Și și-a adus aminte de acea întâmplare, a priceput care este cauza și a povestit mitropolitului. Acesta a dispus să-l găsească imediat pe acel preot caterisit. Pentru că aceasta se întâmpla în perioada vacanței școlare, l-au găsit Pireu. În după-amiaza acelei zile, el a mers cu mitropolitul la cimitir. Între timp separaseră oasele moartei, iar mâinile le puseseră într-un colț. Mitropolitul l-a pus în temă pe fostul preot și i-a zis:

- Vino să vezi, fiule, harul preoției nu te-a părăsit, ci a rămas lipit de tine. Iart-o, spune „Dumnezeu s-o ierte”, atinge-ți mâinile de mâinile ei și minunea se va întâmpla. Când preotul a rostit acele cuvinte și i-a atins mâinile, ele s-au făcut țărână⁸¹.

Fiecare preot slujitor este asemenea unui cărbune, care dacă este sfințit și aprins va arde, iar dacă este stins va murdări. Cine a apucat un cărbune și nu s-a murdărit sau s-a ars?⁷⁵

„Trebuie să fim osârduitori și fermi în Ortodoxia noastră, fără a fi fanatici”. (Părintele Serafim Rose) [...]

Sfântul Vasile cel Mare a scris multe pagini analizând care este muștrarea cea corectă, știind că este necesară și aceasta câteodată, dar și că trebuie făcută cu mult, mult discernământ și iubire de oameni. Într-un loc sfântul pune următoarea întrebare:

„Din ce roade se cuvine să se probeze cel care muștră cu milă pe fratele care greșește?” și răspunde: „Mai întâi din cele cu totul deosebite ale compasiunii, după cele spuse de către Apostol că: «de suferă un mădular, împreună toate mădulele suferă»; și că «cine se smintește și eu să nu ard?» și apoi dacă pentru tot păcatul de asemenea se zdrobește, și pentru toți cei care greșesc și pentru cei care-i greșesc lui și pentru cei care greșesc altuia, de asemenea se mâhnește și plânge, și, când muștră, să nu strice chipul cel dat de Domnul” (Regulile mici, 182).

O altă mărturie despre delicatețea de care trebuie să dea dovadă creștinul aflăm la Sfântul Ioan Scărarul:

„De voiești să scoți țandăra din ochiul altuia, să nu o scoți pe aceasta cu o bârnă, ci cu o pensă. Bârna este cuvântul greu sau purtările urâte. Iar pensa este învățătura blândă și muștrarea îndelung răbdătoare. «Muștră, zice, cearta, mângâie» (II Tim. 4, 2). Dar nu și lovi” (Scara Raiului, Treapta VIII).

Boala noastră constă în faptul că mulți dintre cei ce combatem ecumenismul (sau alte devieri de la adevăr), o facem dintr-o râvnă trupească sau sufletească. De multe ori, sub masca așa-zisei râvne pentru adevăr și nedespătimiți fiind ajungem să-i urâm pe cei care nu mărturisesc credința ortodoxă. Dar cel care urăște pe cel căzut în păcat (fie el erezie sau alt păcat), putem spune că este la fel de vinovat ca și acela, căci un creștin sănătos întotdeauna va avea milă de fratele său, care e chipul lui Dumnezeu, și va încerca cu multă dragoste și înțelepciune să lucreze pentru mântuirea lui. Cel care are certitudinea trăirii întru Adevăr, nu va fi niciodată iritat, enervat sau clătinat de necredința sau greșita învățătură altora. El, fiind neclintit în credința sa, va avea ca rod al harului, compătimirea și blândețea față de cei care încă nu au ajuns la cunoașterea adevărului. Spune Sfântul Vasile cel Mare că cel blând este „cel neclătinat în toate judecățile ce se fac cu sârguință spre buna plăcere a lui Dumnezeu” (Regulile mici, 191). [...]

Să vedem ce spun Sfinții despre acest fel de râvnă datorită căreia sunt clevețiți și judecați mereu alții. Iată cum gândea, având „mintea lui Hristos”, Sfântul Ierarh Nectarie de Eghina:

„In ochii săi, ereticii, ce altceva puteau fi decât copiii rătăciți ai Tatălui și Dumnezeului său și «în puțință» frații săi întru Hristos. Toți sfinții care l-au avut pe Hristos în inima lor plângeau pentru eretici. Duhul iubirii pentru eretici l-a predat sfântul părinte elevilor săi de

⁷⁵ Protoprezbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, *Explicarea Dumnezeieștii Liturghii*, Editura Bizantină, București, 2005, pp. 99-100.

la Rizarios, la orele de teologie pastorală, voind a-i elibera din mreaja intoleranței ce chinuie sufletele necurate în numele, zice-se, al Ortodoxiei. Iată ce lucruri neobișnuite pentru cei ce n-au gustat din iubirea lui Hristos, scria Sfântul în Teologia Pastorală: «Episcopul este dator a rămâne veșnic în principiile morale ale Sfintei Evanghelii și a nu ieși niciodată din ele, nici a le încălca sub acoperirea deosebirilor dogmatice. Acestea, ca unele ce se referă numai la credință, lasă liberă și neatinsă iubirea, căci dogma nu se războiește cu dragostea. Iubirea este dăruită dogmei, fiindcă toate le suferă și toate le rabdă. Iubirea creștină este neschimbată, pentru aceea că nici credința șchioapă a ereticilor nu poate schimba dragostea îndreptată asupra lor. Cineva poate atrage prin iubire la credința sa chiar și o întreagă biserică eretică întemeiată pe o judecare greșită a dogmelor. Niciodată nu se cuvine să se jertfească iubirea pentru o deosebire de dogmă. Pentru aceasta să ne fie pildă Apostolul neamurilor, care, din dragoste chiar și pentru cei ce L-au răstignit pe Hristos, dorea să fie anatema pentru ei. Episcopul care nu-i iubește peeretici și nu lucrează și pentru ei, toate le face din râvnă mincinoasă și este lipsit de dragoste. Căci acolo unde este dragoste, este și adevăr, și lumină, iar râvna cea mincinoasă și slava plină de rătăcire sunt vădite și alungate de lumină și de iubire. Chestiunile legate de credință nu trebuie să micșoreze iubirea. Învățătorii urii sunt ucenicii celui rău, fiindcă dintru același izvor nu curg și dulcele, și amarul. Învățătorul iubirii, care este episcopul, nu e cu puțință să nu iubească, fiind cu desăvârșire neputincios să urască, aceasta pentru că preaplinul iubirii izgonește ura».[...] «Cel ce are râvnă, dar fără cunoștință, rătăcește în gândurile și lucrările sale; închipuindu-și că lucrează pentru slava lui Dumnezeu, calcă legea iubirii pentru aproapele. Fierbând în zelul său, făptuiește cele potrivnice poruncilor legii și voii dumnezeiești. Făptuiește răul ca să se întâmple ceea ce crede el a fi binele. Râvna lui e ca focul ce distruge și nimicește. Prăpădul merge înaintea lui, iar pustiirea îi vine pe urmă. Se roagă la Dumnezeu să arunce foc din cer, ca să-i înghită pe toți cei ce nu-i împărtășesc principiile și convingerile. Cel ce are râvnă, dar fără cunoștință, îi urăște pe toți cei ce au altă religie sau altă credință, nutrind față de ei pizmă și mânie nestinsă. Se împotrivește pătimăș la duhul adevărat al legii dumnezeiești, stăruie fără judecată să-și apere propriile-i păreri și credințe, se lasă purtat de zelul orbesc de a birui în toate, de ambiție, de dorința de a învinge cu orice preț, de vrajbă și de plăcerea de a aduce pretutindenii și oricând tulburare. In sfârșit, este un om aducător de pieire»“.

Observăm că aceste cuvinte despre dragostea față deeretici [Sfântul a scris, de altfel, o carte întreagă împotriva greșelilor în care a căzut romano-catolicismul] ale marelui Sfânt făcător de minuni, Nectarie, din nefericire, sunt foarte diferite de „dialogul iubirii” practicat de unii creștini adepți ai ecumenismului. Dacă acești creștini, sub masca iubirii deeretici, fac concesii dogmatice, unii anti-ecumeniști, sub masca râvnei pentru dreapta credință, fac concesii duhovnicești. O corectitudine dogmatică fără o corectitudine duhovnicească nu înseamnă Ortodoxie. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur tâlcuind cuvântul Sfântului Pavel care spune despre Dumnezeu că „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Tim. 2, 4) zice:

„Nu te teme să te rogi pentru elini, fiindcă aceasta și El o voiește; ci teme-te de a blestema, fiindcă aceasta n-o voiește. Iar dacă trebuie a ne ruga pentru elini, și deci și pentrueretici, apoi trebuie a ne ruga pentru toți oamenii, iar nicidecum a-i prigoni. Acest bun, de altfel, vine de acolo, că noi toți ne împărtășim de aceeași natură, și Dumnezeu laudă și aprobă bunăvoința și dragostea cea către alții. «Dar dacă El voiește aceasta, zici tu, dacă Domnul dorește, de ce mai este nevoie de rugăciuni din partea mea?» Apoi aceasta contribuie foarte mult în a-i atrage pe ei spre dragostea către tine, și apoi și pe tine nu te lasă să te sălbățești; într-un cuvânt toate acestea sunt de ajuns pentru a-i atrage la credință. ... și să vină la cunoștința adevărului. Cărui adevăr? A adevărului din credință. Fiindcă anticipând, el a zis lui Timotei ca să poruncească unora de a nu învăța în alt chip. Apoi, ca nu cumva să-i considere pe aceia de dușmani, și din această cauză să se încurce cu ei în lupte, ce spune el? Care voiește, zice, “ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului”⁷⁶

⁷⁶ „ZEUL TOLERANȚEI” ȘI DESCREȘTINAREA CREȘTINISMULUI, Ed. CHRISTIANA, București, 2009, Capitolul 10: Râvna sufletească și râvna duhovnicească.

Vedeți? Această cale să urmăm: să nu urâm păcătosul ci învățăturile și faptele lui păcătoase, iar cele virtuozitate să le primim și să le iubim, chiar dacă vin de la el. Toate ce le-am spus nu au fost pentru a descoperi ceva senzațional sau pentru a-l judeca, cleveti, bârfi, osândi. Am prezentat cele cunoscute și publicate de mulți, dar prezentate ca o „sfințenie” contrară Sfinților Părinți, deci o falsă îndumnezeire, sau o îndrăcire. Scopul nu a fost de a-l critica, ci a deosebi binele de rău, ca să nu i se ia această falsă îndumnezeire ca model (cum au făcut Adam și Eva cu promisiunea șarpelui) pentru a nu cădea mai rău ca ei.

Poate că uneori am greșit, mai ales în locurile nesigure și în interpretări, dar Sfinții Părinți rămân în veac în toate ce le-am scris și vă recomandăm nu să ne urmați părerile, ci să urmați certitudinile lor, singurele ce ne pot lămuri și scăpa de amăgire. Am abordat acest subiect, ca având această ocazie să dezbatem o cale a pierzaniei foarte mult răspândită, dar cu mult mai mult necunoscută, duhovniciei îngrijindu-se acum să scoată din popor păcatele trupești, iar în privința celor subtile, de-a dreapta (duhovnicești), se ocupă mai puțin, nefiind multă experiență în sesizare și luptă, deoarece seamănă mult cu sfințenia și sunt foarte greu de depistat. Tocmai de aceea și vătămarea adusă de ele este cu mult mai mare, fiindcă produc o cădere de sus, deci o zdrobire corespunzătoare cu înălțimea falsă la care te ridică.

Nu subiectul Părintele Arsenie Boca ne interesează atât de mult, deși este acum o primejdie iminentă împotriva României Ortodoxe, ci cel al înșelării moderne de tip new-age, cu mască Ortodoxă, care devine tot mai accentuată și mai vătămătoare pentru frații noștri din Sfânta Biserică.

Așadar ideile că Părintele Arsenie Boca ar fi fost ctitor duhovnicesc și intelectual al Filocaliei sau că ar fi avut alături de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae o contribuție la *Mistica Ortodoxă și Schimbarea la Față a Teologiei Românești*, este o mistificare bine plătită de puterea politică de azi, care dorește să se slujească de imaginea de „Sfânt al Ardealului” a pictorului de la Drăgănescu pentru a manipula și dezbină Sfânta Biserică Ortodoxă, despărțind-o de Sfinții Părinți și trăgând-o către înșelare, uniaticism, ecumenism, hinduism sau (cu un cuvânt) la Noua Spiritualitate (New-Age) religia oficială a Noii Ordini Mondiale.

Părintele Arsenie Boca a încercat să se propulseze în opinia publică românească ca om duhovnicesc și intelectual cu multiple cunoștințe teologice și filocalice, fără a cunoaște, însă, limba greacă, dogmatica Ortodoxă și Sfinții Părinți. I-a fost mai lesnicios decât să le parcurgă pe acestea să se folosească de renumele Părintelui Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae, cel mai mare dogmatist al secolului XX, tâlcuitor de mare finețe al Sfinților Părinți. Pentru aceasta i-a copiat un manuscris românesc al Filocaliei la Sfântul Munte, apoi s-a dus la câteva cursuri și s-a apropiat de preacucernicia sa, profitând de amabilitatea și încrederea pe care acesta o acorda cu multă inocență fiecărui om. S-a prefăcut a fi ucenic fidel al preacucerniciei sale, slujindu-i o vreme ca și scrib (ce notează cele dictate), iar apoi a mediat sponsorizarea editării Filocaliei, ce i-a asigurat titlul de ctitor financiar, trecut în prima ediție a acestei uriașe cărți.

Când, însă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a sesizat alunecarea Părintelui Arsenie Boca (către slava deșartă și Maica Zamfira) și a încercat să-l oprească de a preface Prislopul în Mănăstire mixtă, apoi într-una de maici, pictorul de la Drăgănescu și-a dat arama pe față și (cu multă mânie și cu discuții aprinse) a încetat a se mai da drept ucenic. Și-a urmat călătoria (precum o și începuse) în neascultare, părere de sine și siguranță de sine, devenind o mare dezamăgire pentru tâlcuitorul Filocaliei.

De aceea, la reeditare, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, pentru a ne avertiza de rătăcirea de la Prislop, în modul sfinției sale delicat (deși a reeditat în întregime cuvintele din introducere), a scos doar pomenirea Părintele Arsenie Boca. Incompatibilitatea duhovnicească între duhul smerit și trezvitor al Filocaliei și duhul de slavă deșartă bazată pe „minuni” (de tip hindus) ce iriază din viața și învățăturile celui îngropat la Prislop, l-au făcut pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae să facă această operație dureroasă, pentru a ne avertiza de primejdia înșelării.

Părintele Arsenie Boca a fost un sârman amăgit de siguranța de sine, practica religiilor orientale și vedeniile diavolești, dorind să substituie (poate fără să-și dea seama) în sine (și în alții) pe Domnul nostru Iisus Hristos Dumnezeu – Omul, cu un idol numit Om, având ca față chiar propria persoană:

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispită și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșătoare va fi oare, să se arate lămuriri cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la atei, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

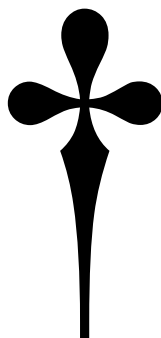
Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. "Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela." (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele "filosofice" și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește "om" (tradusă din grecește).

***

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se preface în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)⁷⁷

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!

⁷⁷ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393